

phiêu
a
hề

MU XU QUỠ KHẾP

MA XUI QUỲ KHIẾN

Tác giả: Phiêu A Hề

Dịch giả/Editor: An Vi

Beta: An Vi - Nấm Độc

Thể loại: Hiện đại, hài, thanh mai trúc mã, HE

Tổng chương: 17 + 3 phiên ngoại

Nguồn: vanvibeo.wordpress.com

dtv-ebook.com

MỤC LỤC

Ma xui quỷ khiến [chương 1]	
Ma xui quỷ khiến [chương 2]	
Ma xui quỷ khiến [chương 3]	
Ma xui quỷ khiến [chương 4]	
Ma xui quỷ khiến [chương 5]	
Ma xui quỷ khiến [chương 6]	
Ma xui quỷ khiến [chương 7]	
Ma xui quỷ khiến [chương 8]	
Ma xui quỷ khiến [chương 9]	
Ma xui quỷ khiến [chương 10]	
Ma xui quỷ khiến [chương 11]	
Ma xui quỷ khiến [chương 12]	
Ma xui quỷ khiến [chương 13]	
Ma xui quỷ khiến chương 14	
Ma xui [chương 15]	
Ma xui [chương 16]	
Ma xui [chương 17]	
Ma xui [phiên ngoại 1]	
Ma xui [phiên ngoại 2]	
Ma xui [phiên ngoại 3]	
Ma xui [Lời cuối sách]	
Ma xui [Trích đoạn]	

Ma xui quỷ khiến [chương 1]

Chương 1 : Bất ngờ xảy ra chuyện tình một đêm

↳ Chung Luyện Thần nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra liền ngạc nhiên phát hiện đập vào mắt cô là một trần nhà xa lạ, mái vòm vòng cung vừa cao vừa sâu, vẽ cảnh Thần Vệ Nữ ra đời, cơ thể trần trụi, có đại dương, có đám mây, có các thiên sứ nhỏ vờn quanh.

Xuyên không ư ? Xuyên đến tận châu Âu ?

Trái tim cô đập trật hai nhịp rồi phát hiện đi ều kinh hoàng thứ hai: Cô không mặc quần áo!

Phát hiện này làm trái tim cô lên xuống liên hồi tựa như ngổn trên chiếc tàu con thoi bị quá tải trọng vậy, cô ngổn bật dậy, cấp tốc lục lọi đại não đang say rượu để nhớ xem trong truyện xuyên không nữ nhân vật chính phải ứng phó với nam nhân vật chính trên sân khấu như thế nào.

Sau đó cô nhận ra một thực tế khiến người ta phũ phàng. Tên tử đầu giường có một tấm thẻ kim loại màu xanh nhạt bắt mắt, phía trên in dòng chữ lịch sự và tao nhã: Nhà hàng Khải Duyệt kính chào quý khách!

Đầu óc Chung Luyện Thần trở nên u u mê mê, đúng lúc này cô nghe thấy tiếng nước chảy ào ào trong bồn tắm.

Mạch suy nghĩ của cô nhanh chóng thông suốt, rất dễ hiểu thôi:

a: Say rượu

b: Tình một đêm

Vấn đề là, tình trạng ngay tại lúc này rốt cuộc đã làm rồi hay đang chuẩn bị làm ? Rượu khiến cho cô đau đầu khủng khiếp, lẫn át cả cảm giác khó chịu trong cơ thể nên cô khó mà đoán định được.

Vấn đề thứ hai, người trong phòng tắm là ai ?

Nhịp tim Chung Luyện Thần tăng tốc lên một cách điên cuồng.

Một phút đồng hồ sau cô mới nghĩ ra, cách giải quyết thông minh nhất lúc này là mình nên mặc quần áo và rời khỏi đây ngay lập tức. Cô vừa nhúc nhích người một chút thì cánh cửa phòng tắm chết tiệt mở ra. Cô nhìn những giọt nước tí tách thi nhau nhỏ xuống sàn, nhìn đến bàn chân, cẳng chân đẹp đẽ, cặp đùi rắn chắc, lướt qua phần hông được quấn khăn tắm, cái eo thon gọn cùng cơ ngực.....được đẩy, được đẩy, dấp dấp khá lắm.....Sau đó ánh mắt của cô di chuyển một đường dọc cơ thể lên đến khuôn mặt.

“A –”

Chung Luyện Thần hét lên đến nốt cao chói tai mà cô đã hát trong bài [Yêu Trung Hoa của tôi] thời còn học sinh.

Người quen! Không ngờ lại là người quen! Cô thà rằng người vừa ra khỏi phòng tắm là người xa lạ còn hơn!

*****

Trình Thiệu Dung bịt chặt lỗ tai bị chấn động, nửa ng ỡ nửa quỳ trước mặt Chung Luyện Thần, hơi ngửa đầu nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc và thái độ thành khẩn: “Tiểu Thần, anh sẽ chịu trách nhiệm với em”.

“Trình Thiệu Dung, chúng ta chưa hề xảy ra chuyện gì hết, cậu hiểu nhầm rồi!” – Đổi sang cao độ quãng E, cô tiếp tục gào thét chói tai.

Đáng tiếc khi cô nhìn thấy vết cào trên ngực Trình Thiệu Dung thì cô đã hiểu không thể nào coi như chưa xảy ra chuyện gì nữa rồi.

“Anh sẽ nói với bố sang nhà bác Chung cầu hôn” – Trình Thiệu Dung kiên trì giữ thái độ thành khẩn.

“Trình Thiệu Dung, cậu đang bị mộng du đấy!” – Chuyển sang quãng F, cô tiếp tục thét gào chói tai.

Tiếc rằng ánh mắt cậu ta thật sự quá trong trẻo, không có khả năng bị mộng du.

“Tiểu Thần, em bình tĩnh một chút. Đêm qua.....” – Trình Thiệu Dung thử giúp cô kéo tấm chăn đã tuột xuống tận eo lên, lúc ấy Chung Luyện Thần mới nhận ra mình đã lộ hàng hơn 70%.

Lúc này cô ko còn thét chói tai nữa mà cuộn chăn lăn sang phía bên kia giường xuống dưới đất. Cô vừa nhanh chóng vơ quần áo mặc lên người vừa nhìn về phía người ở bên kia giường trịnh trọng tuyên bố:

“Trình Thiệu Dung, sự việc kết thúc tại căn phòng này. Về sau cậu dám nhắc đến chuyện này một chữ, tôi sẽ không để yên cho cậu”.

Ach, câu “Không để yên” này ám muội quá, sửa lại một chút.

“Về sau cậu dám nhắc đến chuyện này một chữ, tôi sẽ kể cho mẹ cậu!”.

Ờ, cũng không đúng, đây là thủ đoạn thấp hèn dùng để hù dọa cậu ta khi còn bé, giờ dùng chiêu này không hiệu quả nữa. Lại sửa.

“Về sau cậu dám nhắc đến chuyện này một chữ, tôi sẽ tố cáo lên đơn vị của cậu tội cưỡng gian!”.

ý da, vậy cũng không được, suy cho cùng ai cưỡng gian ai còn chưa thể xác định chính xác. Tiếp tục sửa.

“Về sau cậu dám nhắc đến chuyện này một chữ, tôi tuyệt giao với cậu, không bao giờ gặp cậu nữa!”.

Hô, lần này chắc đủ mạnh rồi.

Chung Luyện Thần không nhìn đến sắc mặt hết trắng lại xanh của Trình Thiệu Dung, hấp ta hấp tấp ôm quần áo lén vào phòng tắm.

Tắm rửa một hồi, cô cảm thấy xương sống, thắt lưng đau ê ẩm, trên người có dấu hôn tinh tế, giữa hai chân có vết máu lưu lại.

Đêm đầu quý giá của cô.

Cô đã chống chọi trước sự cám dỗ của rất nhiều người, bao gồm cả các anh chàng mắt xanh tóc vàng, tóc nâu; cô nghiên cứu tham khảo hơn nghìn bản tiểu thuyết ngôn tình, đủ để viết luận văn cũng không thành vấn đề cô còn nghiên cứu qua rất nhiều bộ phim cấp 3, đối với các loại tư thế mỹ học đầu có kiến giải độc đáo sâu sắc; cô đã từng vô số lần ảo tưởng tình cảnh lãng mạn như thế nào, hút hờn như thế nào, ý loạn tình mê....

Nhưng bây giờ có đập vỡ đầu cô cũng không thể nhớ ra bất kỳ một điểm liên quan nào đến chuyện đó cả.

Chung Luyện Thần buồn bực ở trong phòng tắm ở quảng G trường tiếp tục thét nốt cao chói tai.

_____(●´ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui quỷ khiến [chương 2]

Chương 2 : Thanh mai dẫn trúc mã đến

๖ Chung Luyện Thần từng vẽ lên khung cảnh tương lai của mình rất nhiều lần, nhưng những bức tranh đó tuyệt đối không có hôn nhân vì lợi ích gia tộc vừa tẻ nhạt vừa vô liêm xỉ xen vào, hoặc là kết hôn với một người từng tắm chung bồn với mình, ngủ chung nôi với mình từ khi còn bé tí.

Đương nhiên, nếu kết hôn vì lợi ích gia tộc là đi đâu thực sự không thể tránh được, nếu cô không thể không lấy Trình Thiệu Thần, cô cũng có thể dễ dàng khoan nhượng.

Thôi đi, cô chưa đến mức đạo đức giả như vậy, cô thành thật thừa nhận, cảm giác đó so với “Khoan nhượng” còn tốt hơn nhiều.

Có đi đâu đây là chuyện đương nhiên không thể xảy ra, bởi vì Trình Thiệu Thần từ trước tới giờ coi sự tồn tại của cô còn không quan trọng bằng cây nguyệt quế cổ thụ của bà ngoại cô.

Ví dụ như lúc cô học năm hai trung học cơ sở, anh ta nói: “Tiểu Luyện mau mau tốt nghiệp tiểu học đi”.

Hoặc là một năm sau khi cô cắt tóc ngắn, anh ta hỏi: “Tiểu Luyện trước kia em để tóc dài mà ? Cắt tóc lúc nào vậy ?”.

Lại càng không muốn nhắc tới năm cô 15 tuổi mang toàn bộ dũng khí ra nghiêm túc thổ lộ với anh ta: “Anh Thiệu Thần, em thích anh!”.

Đang chuyên tâm ngắm nghía cây nguyệt quế, Trình Thiệu Thần quay đầu lại nhìn cô: “Hả ?”.

Trái tim trong suốt lấp lánh như pha lê của cô rơi xuống vỡ vụn.

Mặc dù vài giây sau, bằng phép màu thần kỳ nào đó mà anh Thiệu Thần cũng phản ứng lại được vừa này cô nói gì, hồ hững trả lời cô một câu: “Ồ, anh cũng thích em”. Sau đó còn bổ sung thêm điếu kiện, “Lúc em không làm phiên, không quấy rối ấy”.

Ngon chĩnh non thần thương trộm nhớ của Chung Luyện Thần còn chưa thật sự nảy mầm vì thế mà trở nên héo úa.

Đi đâu duy nhất có thể làm cô vui mừng chính là, tất cả mọi người đều gọi cô là “Tiểu Thần”, chỉ có Trình Thiệu Thần gọi cô là “Tiểu Luyện”, cách xưng hô độc nhất vô nhị đến mức nào chứ, tuy rằng ý định ban đầu của anh ta chỉ là không muốn trùng tên với mình mà thôi.

Có đi đâu nỗi thương tâm này cũng không lưu lại bóng ma tâm lý gì trong lòng cô, cô vẫn vui vui vẻ vẻ si mê mấy anh chàng đẹp trai, vui vui vẻ vẻ

tám đủ thứ chuyện về tình yêu, chỉ là hình mẫu lý tưởng trong lòng cô phải là một chàng trai đáp ứng được các điều kiện sau: vẻ mặt lãnh đạm nhưng không u ám, ngón tay thon dài biết chơi nhạc cụ, vóc dáng cao gầy giỏi thể thao, giọng nói lạnh lùng đầy từ tính, hơn nữa khi cười lên phải có lúm đồng tiền.

Chung Luyện Thần chính là người nhạt nhẽo như vậy đó.

Nhưng dù nhạt nhẽo đến đâu cô cũng chưa bao giờ tưởng tượng được đời này có bất cứ quan hệ gì với thằng nhóc Trình Thiếu Dung!

Anh em họ có mức độ trùng hợp gen rất cao, nhưng cá tính của bọn họ sao lại cách biệt nhiều thế cơ chứ.

Vận mệnh xoay chuyển khó lường. Cô đơn phương Trình Thiếu Thần thì quanh năm suốt tháng không gặp được anh vài lần. Cô xung đột với Trình Thiếu Dung, mấy năm liền đầu đặn như vắt chanh, ngày ba bữa đúng giờ xuất hiện bên bàn ăn trước mặt cô.

Bởi vì cậu ta từ nhỏ đã không sống cùng với bố mẹ. Cậu ta ở nhà ông bà nội, cùng một dãy phố nơi cô và ông bà ngoại cô đang sống, bọn họ vừa là chiến hữu lâu năm, vừa là hàng xóm.

Vì thế khi ông bà ngoại cô có việc ra ngoài, sợ bảo mẫu không trông nom được cô, thường đóng gói cô lại mang đến Trình gia ký gửi. Ông bà Trình khi không có nhà, Trình Thiếu Dung thường tự ý cho bảo mẫu nghỉ, sau đó coi nhà cô như khách sạn.

Nếu không phải có ngọn ngu ồn như vậy, có đánh chết cô cũng không nghĩ sẽ trở thành bạn bè thân thiết với thằng nhóc Trình Thiếu Dung.

Trình Thiếu Dung từ nhỏ đến lớn giống như một cái đồng hồ Thụy Sĩ hàng hiệu, nhất định phải theo một quỹ đạo định trước, không hơn không kém một giây, không chệch đi một điểm nào.

Cậu ta tha thiết yêu Tổ Quốc, quan tâm đến tập thể, đoàn kết với bạn bè, kết quả học tập xuất sắc.... Nói chung, đây là một người không có khuyết điểm, một thằng nhóc không bao giờ mắc phải lỗi lầm không đáng có.

Hồi tiểu học cậu ta nói: “Chung Luyện Thần, cậu không được nói bậy”.

Hồi trung học cơ sở cậu ta nói: “Chung Luyện Thần, váy của cậu quá ngắn”.

Hồi trung học phổ thông cấp ba cậu ta nói: “Chung Luyện Thần, con gái không được hút thuốc”.

Hồi đại học.... May quá cậu ta học trường quân đội bị quản thúc chặt chẽ, cuối cùng cũng coi như cuốn xéo xong xuôi.

_____(●'ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)

•
Thích bài này:
Thích Đang tải...
Có liên quan

Ma xui quỷ khiến [chương 3]

Chương 3 : Tất cả là do ham rượu mà gây họa

3 giờ sau, Chung Luyện Thần đã ngồi trên máy bay đi đến vùng phía nam của Tổ quốc, cô cần tìm một nơi trời xanh mây trắng, non nước hữu tình nghỉ ngơi vài ngày để ổn định lại tinh thần.

Cô bỏ chạy trong hoảng loạn nên quên mất cả nguyên tắc nam nữ bình đẳng, hẳn là phải thảo luận về vấn đề chia phòng tại khách sạn năm sao với Trình Thiếu Dung chứ aaaaaa.

Có đi đâu lúc cô rời đi, sắc mặt Trình Thiếu Dung đã đủ khó coi rồi. Nếu như cô lại khơi chuyện này ra không biết liệu cậu ta có lỡ tay bóp chết cô hay không.

Cô chết là chuyện nhỏ, nhưng liên lụy đến một nhân tài trụ cột đã được bồi dưỡng nhiều năm của Tổ quốc như vậy thì chết cũng không nhắm mắt được mất.

Ngài trưởng họ đức cao vọng trọng của nhà họ Chung nhận xét về đám con cháu lúc đó có nói: “Con bé Luyện Thần này tính tình tốt lắm”.

Mọi người không ai hiểu lần ý tứ của ông cụ. Ông không hề khen ngợi cô cháu Chung Luyện Thần tính cách nhu mì, hiền lành, thân thiện, có tri thức, hiểu lễ nghĩa.

Ông cụ ý ngầm chỉ: Con bé này ruột để ngoài da, không giống mấy người chúng ta.

Nhà họ Chung có dòng dõi Nho giáo, người làm quan chức, người làm thương nhân, mỗi người đều có tâm tư kín đáo, làm việc thận trọng, trừ Chung Luyện Thần ra.

Thành tích học tập của Chung tiểu thư vẫn luôn nằm trong top 3 có một năm đột nhiên rơi xuống top 10 đếm ngược từ dưới lên. Cả lớp hết hồn, chỉ có cô chàng mấy quan tâm nói: Không sao, không sao, lần tới tới sẽ tiến bộ vượt bậc.

Học múa chín năm trời, vậy mà ngay buổi tối trước khi tham gia cuộc thi múa bốn năm mới tổ chức một lần, Chung tiểu thư ngã gãy chân, mất đi cơ hội rất lớn đoạt giải quán quân. Giáo viên đầu khóc lóc tiếc nuối, cô vui vẻ nói: Ôi dào, may mắn là em ngã gãy chân chứ không ảnh hưởng gì đến mặt, nếu không thì không dám gặp ai mất.

Mối tình đầu của cô với người bạn gái thân nhất của cô thành đôi thành cặp, bạn bè đều vô cùng phẫn nộ, chỉ có cô bình thản: Vẫn còn may không

phải sau khi lấy tớ rồi anh ta mới trở mặt, nếu thế thì tớ còn lỗ to hơn nữa.

Bởi vì Chung tiểu thư lòng dạ khoan dung độ lượng như vậy, thế nên một tiếng trước khi máy bay hạ cánh, cảm xúc mất mát vì thất thân cũng đã trôi xa, có thể mang tâm tình nhẹ nhõm nhìn trời ngắm mây ngoài cửa sổ máy bay.

Tuy rằng cô không thể nào vui vẻ thừa nhận, nhưng thằng nhóc Trình Thiếu Dung thật ra lớn lên cũng đẹp trai anh tuấn, vóc dáng cân đối, có một loại khí chất chính nghĩa nghiêm trang của một vị anh hùng, nếu đem đặt cùng với đám vịt đực kia thì tuyệt đối sẽ là chiếc máy bay chiến đấu tối tân nhất, là chúa sơn lâm của vùng hoang dã.

Cùng lăn lộn trên giường với người này cũng không tính là thiệt thòi.

Nếu trùng hợp cậu ta cũng là xử nam, như vậy ha ha ha, cô kiếm được món hời rồi.

Chỉ là cô vẫn cực kì buồn phiền, vì sao cô không tài nào nhớ ra được bất kì một chi tiết nhỏ nào về chuyện xảy ra tối hôm qua.

Đây là cơ thể của cô, tại sao cô không có quyên hiệu rõ tình hình chứ!!!!

Thế nhưng Chung Luyện Thần lại nhớ được sự tình diễn ra trước đó.

Cô đi hưởng ứng lệnh triệu tập phân bổ công tác đến thành phố kia.

Đây là đợt đi công tác mà cô đã mong chờ từ lâu, vì thế cô chuẩn bị rất nhiều thứ.

Kết quả cô bị từ chối triệt để.

Chung Luyện Thần không phục: “Trước tiên cho tôi một lý do đã”.

Trả lời: “Thứ nhất, Chung tiểu thư quá xinh đẹp; thứ hai, dòng dõi của Chung tiểu thư quá cao quý”.

Đệt!

Người ta có câu: “Đã đen nay còn đen hơn”, quả thật là thế.

Sau đó cô gặp bạn trai cũ ở nhà hàng, cái tên tiểu nhân đắc chí, nhà giàu mới nổi đó khiến cô buồn nôn mất nửa ngày. Cô thở dài vì thẩm mỹ quan thất thường nghiêm trọng trước đây của bản thân.

Nếu về sau cô có ý định viết một cuốn hồi ức, thì sự tồn tại của anh ta chính là một vết nhơ lớn đến mức nào chứ.

Cô thơ thẩn dạo trên cung đường lớn của thành phố sầm uất này đến tận tối, trời đổ mưa xối xả mà không hề có dấu hiệu báo trước, đến khi cô chạy được tới quán bar ngấm dưới khách sạn trú mưa thì cũng đã ướt nửa người rồi.

Bên trong quán bar là sự kết hợp giữa ánh đèn mờ mịt với điệu nhạc huyền hoặc say mê, vì muốn làm ấm người, cô uống một hơi hết hai ly rượu, sau đó dưới ánh đèn mờ mờ nhìn thấy Trình Thiếu Dung.

Mặc dù ở chung mấy năm qua nhưng hai người bọn họ vẫn không tính là bạn thân, có lẽ đã nhiều năm không chính thức gặp nhau, vừa mới gặp đã

có cảm giác thân thiết.

Chung Luyện Thần vỗ mạnh bả vai Trình Thiệu Dung: “A, Tiểu Dung, hóa ra là cậu! Cưng cứng ngoan ngoãn như cậu mà cũng tới nơi này à?”.

Trình Thiệu Dung né tránh móng vuốt của cô: “Chung Luyện Thần, tại sao tính tình của cậu vẫn vậy hả, bộ dạng cậu như thế này lấy chõng kiêu gì?”.

Chung Luyện Thần thuận tay ôm cổ cậu ta, sờ sờ tóc cậu ta: “Ôi, thời gian thấm thoát thoi đưa, Tiểu Dung nhà ta chỉ chớp mắt đã lớn đến chừng này rồi, tôi không nhận ra nổi luôn”.

Trình Thiệu Dung đánh vào tay cô: “Chung Luyện Thần, nam nữ thụ thụ bất thân cậu có hiểu hay không?”.

Vì thế tình cảnh tiếp theo là hai người họ ng ỡ cách nhau nửa mét mỗi người một ly rượu, trò chuyện câu được câu chăng.

“Phụ nữ độc thân không nên tới những nơi như thế này”.

“Cậu có thể đến đây sao tôi lại không thể? Đừng làm phiền tôi, hôm nay tâm trạng tôi không tốt đâu”.

“Tâm trạng tôi cũng không tốt, cậu cũng đừng làm phiền tôi”.

Có thể gây khó chịu cho đồng hồ Thụy Sĩ nhất định là chuyện rất thú vị.

Chung Luyện Thần phát huy khả năng hóng hớt của mình, rốt cuộc bối mớ được một tin tức siêu nóng hổi: Trình Thiệu Dung vừa chia tay với bạn gái một tiếng trước.

“Tưởng Duy?”.

“Đúng”.

“Dựa vào cậu à Trình Thiệu Dung, người ta phí hoài tuổi thanh xuân bên cậu nhiều năm như vậy, thế mà cậu lại bội tình bạc nghĩa”.

“Tôi mới là người bị đá được không”.

Đá hay lắm. Chung Luyện Thần trong lòng vỗ tay reo hò ủng hộ, nhưng ngoài mặt lại ra vẻ thương xót: “Tưởng Duy thực sự là có mắt như mù.

Nam thanh niên ưu tú như quý ngài đây, cần đèn pin trong tay cũng không tìm được. Hai người có hiểu lầm gì, có cần tôi giúp đỡ không”.

“Không có hiểu lầm. Cô ấy chê tôi quá đẹp trai tạo cảm giác không an toàn, chê nhà tôi có quá nhiều tiện nghi làm cô ấy đau đầu”.

Chung Luyện Thần “Phụt” một cái phun hết cả rượu ra, đập bàn cười ha hả: “Tiểu Dung à Tiểu Dung, mấy năm không gặp tể bào hài hước của cậu sinh sôi nảy nở thêm nhiều đấy”.

Kết quả chưa đến mấy phút sau có người gây sự trong bar, tay đâm chân đá. Trình Thiệu Dung rất galant che chở cho Chung Luyện Thần trốn ở góc tường, hơn nửa người đứng chắn trước mặt cô, cô ôm bình rượu vừa mới bật nắp, ôm ghì lấy bả vai Trình Thiệu Dung nhón chân lên xem hiện trường xô xát vô cùng phấn khích: “Trình Thiệu Dung, tôi với cậu đánh cược đi, cái tên áo đen thấp bé kia sẽ thắng”.

“Cậu nhát nhẽ quá đấy”.

“Nếu anh ta thua tôi sẽ uống hết chai Brandy này”.

“Chung Luyện Thần tại sao quần áo của cậu lại ướt thế?”.

“Ai dà, ngốc! Đấm bên trái, đánh bên phải!”.

Trình Thiệu Dung kéo cô dọc theo bức tường đi ra cửa trượt: “Sao cậu lại có thể ấu trĩ như đứa trẻ con vậy ? Nhanh về tắm rửa thay quần áo!”.

Được rồi, ký ức mờ nhạt của cô đến đây là ngừng lại.

____(●´ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui quỷ khiến [chương 4]

Chương 4 : Đường ai nấy đi có vẻ khó

↳ Chung Luyện Thần ở tại khu nghỉ mát hưởng thụ ngày tháng nhàn nhã với biển xanh, cát trắng, nắng vàng.

Thỉnh thoảng trong lúc cảm thấy vắng vẻ tẻ nhạt, cô cũng sẽ cố gắng nhớ lại một chút, lẽ ra cô nên coi sự tình ngày hôm đó như dấu mốc quan trọng trong cuộc đời mình.

Tuy rằng tính cách của cô khá là tùy tiện nhưng dù sao cô cũng ít nhiều thừa hưởng được gien “suy nghĩ thấu đáo, tâm tư kín kẽ” tốt đẹp của gia tộc, vào thời điểm cực kỳ ngẫu nhiên nào đó, cô cũng rất có tinh thần nghiên cứu tìm tòi.

Chỉ có đi đâu dù cô có bứt hết tóc mà suy nghĩ thì cũng chỉ lảng máng nhớ rằng cô giữ chặt lấy Trình Thiệu Dung đòi đấu rượu, sau đó dây dưa lằng nhằng cùng cậu ta, lại sau đó... Hình ảnh lại trống trơn.

Nhưng mà căn cứ vào hiểu biết về Trình Thiệu Dung suốt bao nhiêu năm tháng qua, cùng với nhận thức sâu sắc của bản thân, hơn nữa cô lại là người đầu óc logic có năng lực trình thám, cô có thể khách quan mà phỏng đoán xác suất phân bố kẻ chủ mưu gây ra sự kiện kia đại khái như sau:

Trình Thiệu Dung cưỡng bức cô: 5% (hoặc là thấp hơn).

Hai người ý loạn tình mê không kìm lòng được: 0%.

Cô cưỡng bức Trình Thiệu Dung: 95% (hoặc là cao hơn)

Kết luận này đúng là làm cô vô cùng xấu hổ.

Chỉ là, tên Trình Thiệu Dung kia thân thể cường tráng, hơn nữa còn là cao thủ Taekwondo, mà cô là một cô gái yếu ớt, kết quả học tập môn thể dục trước giờ đâu đạt ở mức vớt vát – cô tài thánh đến mức nào mới có thể đưa cậu ta vào khuôn khổ vậy ?

Cô là người mà bất kể chuyện gì cũng có thể suy nghĩ thông suốt, nhưng cô không chịu nổi vấn đề nan giải. Cô không nghĩ ra đáp án cho nên mới đau đầu, không thể làm gì khác hơn ngoài tự mình vẽ ra vài cái hoạt cảnh đẹp để để an ủi.

*****

Giả thiết hoạt cảnh 1:

– Tiểu Dung, uống uống uống, nhất túy giải thiên sầu(1), uống say cậu sẽ quên Tưởng Duy là ai ngay lập tức.

(1) Một chén rượu tiêu tán ngàn nỗi buồn

– Tôi một chén cậu ba chén. Vì sao à ? Cậu là đàn ông mà!
– Oan tù tù, oan tù tù! Ai gian lận, cậu tìm người làm chứng ra đây!
Sau đó Trình Thiệu Dung tâm tình không vui cuối cùng đã bị cô chuốc đến quá chén.

Vốn là cô xuất phát từ ý tốt giúp cậu ta cởi quần áo, kết quả cô vừa nhìn thấy nửa người mình trần của trai đẹp mà lòng háo sắc nổi lên, liền.....
(tính lược một nghìn chữ).

Giả thiết hoạt cảnh 2:

– Trình Thiệu Dung chúng ta đấu vật đi!
– Được rồi, được rồi, tôi biết cái kia gọi là Judo!
– Cậu phải nhường tôi! Vì sao à ? Vì tôi là con gái!

Quý ông vô cùng phong độ Trình Thiệu Dung vẫn phải nhường cô, sau đó bị cô đè lên người. Bởi vì cô đạt được thắng lợi không dễ dàng, không vẻ vang mà đặc ý vênh váo, khua tay múa chân, đột nhiên cảm thấy chóng mặt trời đất đảo lộn –

– Trình Thiệu Dung tại sao cậu lại đè lên người tôi ?
– Không cho tôi giãy giụa à ? Tôi cứ giãy giụa đấy! Tôi giãy tôi giãy tôi giãy giãy giãy!

– Ha ha ha, mặt cậu tại sao đỏ thề này ? Thật đáng yêu quá đi, để bà đây véo một phát xem nào. Tôi véo, tôi véo cái nữa.....

Cô giở trò trái vuốt phải véo, cuối cùng.....(tính lược 1000 chữ)

Giả thiết hoạt cảnh 3:

Che mặt. Không thể chịu nổi, rất tổn hại đến hình tượng.

*****

Gần một tháng Chung Luyện Thần không nghe được tin tức gì từ Trình Thiệu Dung.

Tuy là cô cũng không hi vọng nhận được tin tức gì từ cậu ta, nhưng vớt chuyện kia sang một bên, tốt xấu gì bọn họ cũng coi như là tha hương ngộ cố tri(2), dù sao cũng nên hàn huyên ân cần thăm hỏi một chút chứ.

(2) Ở nơi đất khách quê người gặp người quen cũ

Có đi đâu nghĩ đi nghĩ lại, gặp nhau hay nói chuyện cũng thấy khó xử, còn không bằng giả vờ mất tích đi, mắt không nhìn, tai không nghe thì tâm không phiền. Nhất định Trình Thiệu Dung cũng nghĩ như vậy.

Thật ra hồi Trình Thiệu Dung mới vào đại học, bọn họ cũng có liên lạc với nhau.

Cậu ta viết thư cho cô, viết thư tay, thật là cua mề.

Nội dung thường không nhiều lắm, đăng hoàng trịnh trọng, giống như báo cáo công tác.

Chẳng hạn:

“Bọn tôi mỗi ngày vác bao cát trên lưng chạy mười nghìn mét”.

“Tuần trước bọn tôi lên núi huấn luyện, gặp phải con rắn to cỡ miệng bát”.

“Ký túc xá của bọn tôi có người không chịu nổi mà phải bỏ học. Thật đáng tiếc”.

Mặc dù rất ít chữ, nhưng đó là thời điểm cô học năm hai cao trung nhằm chán vô vị, mấy mẫu thư khô khốc của cậu ta ngược lại trở thành sách báo giải trí ngoài giờ thú vị nhất của cô, mở ra cho cô một khoảng trời khác. Tất nhiên cô h ữ âm rất ít. Thỉnh thoảng viết một bức, so với thư của cậu ta còn ít chữ hơn:

“Aiz, đáng thương”.

“Cố lên, ngoan”.

Sau đó cô lên lớp 12, việc học của cậu ta cũng bận rộn hơn, lại sau đó nữa cô lên đại học, cả ngày chán đê ăn cỏ, tiêu tiền phung phí, yêu đương vớ vẩn, r ữ thì liên lạc cũng ít dần ít mòn, chỉ có khi nào trùng hợp cô về nhà ông bà ngoại, cậu ta về nhà ông bà nội mới có thể tình cờ gặp nhau nói chuyện như xưa.

Thời gian và khoảng cách là thứ khủng khiếp nhất trong những thứ khủng khiếp trên đời.

Hơn nữa cô lưu giữ tất cả thư tay của cậu ta, lúc thu dọn đồ đạc vứt đi những đồ cũ, ngay cả thư tình từ h ữ cô bắt đầu học trung học cơ sở cũng vứt hết, chỉ để lại mỗi thư tay của cậu ta.

Chủ yếu là bởi vì chữ viết tay của Trình Thiệu Dung rất đẹp, hàng lối ngay ngắn lại phóng khoáng, có phong độ quý phái, lại có phong cách riêng. Khi đó cô nghĩ, nếu một ngày cô muốn luyện chữ, cứ mang chữ của cậu ta ra mà bắt chước, còn thích hơn so với chữ trong nhãn vở, bởi vì chữ trong nhãn vở quá phổ biến, căn bản không đáp ứng được gu thưởng thức độc đáo của cô.

*****

Kết quả là ngay tại thời điểm Chung Luyện Th ần muốn vứt Trình Thiệu Dung ra sau đầu lần thứ hai, cô lại nhận được điện thoại của cậu ta.

Trình Thiệu Dung nói hạn nghỉ phép của cậu ta còn chưa hết đã bị đơn vị triệu tập khẩn cấp để tham gia một khóa huấn luyện bí mật, hôm nay mới được cho phép liên lạc ra bên ngoài.

À, được r ữ. Chung Luyện Th ần thừa nhận cô lại đánh giá cao cậu ta, cậu ta chỉ là con rùa to xác thôi chứ tính tình vẫn như h ữ nhỏ, căn bản không thay đổi tí nào.

Hai người bọn họ râu ông nọ cắm cằm bà kia nói chuyện tào lao vài câu, sau đó Chung Luyện Th ần nghe thấy tiếng hít thở của cậu ta từ đầu dây điện thoại bên kia li ền biết cậu ta muốn đi vào vấn đề chính.

Trình Thiệu Dung muốn nói lại thôi, ấp a ấp úng. Cuối cùng cậu ta vẫn nói ra: “Tiểu Th ần, em.... Thân thể của em, không có vấn đề gì chứ?”.

“Àch, có ý gì?” – Cô tạm thời chưa phản ứng kịp.

“Anh nói.... Em có hay không.....”.

Lần này thì Chung Luyện Thần có thể hiểu được.

“Trình Thiếu Dung, cậu định nói, hôm đó căn bản cậu không dùng biện pháp phòng hộ phải không?”. Trên đầu cô đã lấm tấm mồ hôi.

“Làm sao hôm đó anh biết.... Anh cho rằng sau đó em biết.....”. Vì không dám vi phạm giới luật “Không đề cập tới vụ việc kia”, Trình Thiếu Dung cực kỳ bí từ.

“Tôi thì không có kinh nghiệm! Vì sao cậu không nhắc nhở tôi sớm một chút hả?”.

“Anh cũng mới nhớ ra vấn đề này mấy ngày gần đây thôi.....”.

Sau lưng Chung Luyện Thần cũng đổ mồ hôi. Cô bắt đầu bứt tóc nhớ lại, chu kỳ kinh nguyệt của mình hẳn là chậm một ngày rồi.

Thôi xong, cô đơn giản là không nhớ đến, từ trước tới giờ cô không bao giờ nhớ được chu kỳ kinh nguyệt của chính mình.

Cô ở đầu dây bên này rất lâu không nói lời nào, đầu dây bên kia giọng nói của Trình Thiếu Dung có chút lo lắng: “Tiểu Thần, nếu quả thực có chuyện gì, anh sẽ cùng em đối mặt, em không nên tự quyết định. Nếu em muốn giữ lại, chúng ta lập tức kết hôn. Nếu em không muốn giữ lại, vậy em nhất định phải để anh đưa em đi bệnh viện làm giải phẫu”.

Chung Luyện Thần “Ồa” một tiếng khóc nức lên: “Trình Thiếu Dung, tốt nhất cậu nên cầu nguyện cho tôi không sao đi, nếu không thì cậu chết chắc rồi!”.

_____(●´ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui quỷ khiến [chương 5]

Chương 5 : Lại thêm một sự việc dở khóc dở cười

↳ Chung Luyện Thần lần đầu tiên trong đời cảm nhận được cái gì gọi là trần trọc trở mình, gối độn khó ngủ, kể cả đêm trước khi thi đại học cô cũng chưa từng căng thẳng như thế.

Khi đó cô mang ý niệm không có tiền đề là thi không đậu đại học trong nước thì du học nước ngoài, căn bản không phải lo lắng gì cả.

Cô hít sâu, đếm cừu, cuối cùng quyết tâm phá lệ, học theo O'Hara tự mê hoặc mình: “Chuyện ngày mai thì để ngày mai nói”. Cô niệm đến lần thứ 100 thì cũng ngủ được, kết quả trong mơ cô gặp lại con búp bê của mình hẫ hẫ bị vứt trong thùng rác đang bò ra ngoài, bần bần thủ thủ gọi cô “Mẹ mẹ bế bế!” làm cô giật mình tỉnh giấc, trời đã sáng choang rồi.

Lại sau đó cô phát hiện, chuyện đáng lẽ khiến cho cô bức bối vạn phần bây giờ lại làm cô sung sướng như điên, vì đạo này cô hay căng thẳng, lo lắng nhiều thứ nên nội tiết mất cân bằng, bà dì tuy tới muộn nhưng rất cuộc cũng đã tới, hai cái giường mới của cô vô cùng thơm tho.

Ai da, cô được cứu rồi.

Chung Luyện Thần vì cao hứng mà bắt đầu ngẫm lại ngôn từ của mình, cô nhớ thái độ đối với Trình Thiệu Dung ngày hôm qua thật sự rất gay gắt. Lương tâm cô nói rằng, cậu ta mới chính là người bị hại. Nếu không phải gặp được cô, nếu không phải dây dưa với cô thì cơ bản sẽ chẳng xảy ra chuyện gì.

Chung Luyện Thần là con nhóc không có nguyên tắc, không mang lý tưởng cao đẹp gì, nhưng Trình Thiệu Dung thì không như thế. Đoán chừng chuyện này có thể liệt vào một trong số những vết nhơ đếm được trên đầu ngón tay của cậu ta.

Chung Luyện Thần nhớ rằng hình như cậu ta nói hôm nay phải tham gia khóa huấn luyện có độ khó cao. Cô bắt đầu sốt ruột, nếu như cậu ta ôm tâm sự chững chất vào huấn luyện thì sẽ nguy hiểm cỡ nào đây.

Vì thế cô gọi điện thoại báo một tiếng cho cậu ta yên tâm. Lần một, lần hai..... chia đầu mỗi giờ gọi một cuộc, cho đến tận xế chiều cũng không có ai nhắc máy.

Bây giờ cô sợ hãi thật rồi. Nếu Trình Thiệu Dung có xảy ra chuyện gì thì cô chính là hung thủ.

Cũng còn may Trình Thiếu Dung hôm qua nài nỉ cô có vấn đề gì đầu phải gọi cho cậu ta, điện thoại của cậu ta không được dùng dành cho cô số điện thoại của doanh trại.

Cô cũng không kịp nghĩ có thích hợp hay không, vội vàng gọi vào số đó. Không biết là ai nhận điện thoại, cũng không vội vàng hỏi chuyện cô, cô nghe thấy từ đầu dây bên kia có tiếng kèn đồng nhỏ của loa phát thanh xen lẫn tiếng thì thào dường như đang nói chuyện với người bên cạnh: “Các đồng chí, tin tức đặc biệt, tin tức đặc biệt, có con gái tìm Trình Thiếu Dung!”.

Cô rất lúng túng, có đi đâu cũng coi như biết được Trình Thiếu Dung không sao, chỉ là kết thúc ngày huấn luyện hôm đó bị thủ trưởng doanh trại gọi đi. “Chị là Tưởng Duy phải không”.

“Tôi không.....”.

“Chị dâu đừng ngại, không phải chị thì là ai. Thiếu Dung giấu chị cũng kỹ thật đấy, bây giờ chưa thấy mặt cũng được nghe giọng rồi”. Tên nhãi không có đầu óc này không biết là ai, cũng không thèm nghe cô phủ nhận đã ríu ra ríu rít chup mũi lên đầu cô nửa ngày, hại cô tranh thủ giải thích cũng không được.

Cuối cùng người nọ cũng cho cô một cơ hội lên tiếng, vì thế cô nói:

“Không có gì quan trọng đâu, nhờ cậu giúp tôi nói lại với cậu ấy rằng tất cả đều ổn thỏa là được rồi”.

Cô đang định cúp máy, lại nghe người còn lại nhận lấy ống nghe nói:

“Tưởng tiểu thư cô chờ một chút, chỉ đạo viên của chúng tôi muốn nói với cô vài lời”.

Đầu cô “Vụt” một cái phình to ra.

Không ngờ rằng chỉ đạo viên lại là phụ nữ, nghe giọng nói có vẻ giống chị cả, ý tứ sâu xa, vừa nghiêm túc vừa tình cảm nói với cô: “Tiểu Tưởng à, Thiếu Dung là chàng trai thành thật, em có thể gặp gỡ cậu ấy là may mắn của em, cần phải biết quý trọng”.

“Em.....”.

“Mấy ngày nay tâm trạng của Thiếu Dung đi xuống lắm, chị gắng hỏi mãi cậu ấy mới chịu khai ra vừa chia tay với em. Nếu em đã gọi điện thoại tới thì làm cho rõ ràng chuyện này đi còn tìm đường quay lại”.

“Thật ra.....”.

“Chúng ta đều là phụ nữ, vì thế chị có thể hiểu được cảm xúc của em.

Khoảng cách xa, cơ hội gặp mặt ít, thẳng thắn Thiếu Dung này tính tình lại khô khan, có lẽ sẽ không biết dỗ dành, sẽ không nói những câu dễ nghe.

Nhưng nhìn đàn ông phải xem bản chất, nhân phẩm mới là quan trọng nhất. Thiếu Dung sinh ra trong gia đình như vậy nhưng một điểm kiêu ngạo tự mãn cũng không có, làm người an phận, làm việc kỹ lưỡng, đi đâu kiện tốt như vậy nhưng chưa bao giờ ngắt cỏ hái hoa, đối với các nữ đồng

chí lại khách khí tôn trọng, thật là một thằng bé tốt, thực sự là tiền đồ khó lường mà”.

“Cậu ấy.....”.

“Hiện tại đang là học kỳ chuyên nghiệp then chốt của Thiếu Dung, có cơ hội cực kỳ tốt đang chờ cậu ấy. Lỡ như lúc này cậu ấy bị mất tinh thần thì thật đáng tiếc. Em nhất định phải ủng hộ cậu ấy thật nhiều vào nhé.”

Ríu ra ríu rít, ríu ra ríu rít.

Cô bị chị cả làm công tác tư tưởng đến choáng đầu ù tai, lại không dám nói mình không phải là Tưởng Duy nữa. Nếu như chị cả chỉ đạo viên biết cô chính là ngọn cỏ mà Trình Thiếu Dung sợ ý ngất phải, không biết có định lần theo tín hiệu điện thoại tìm đến đây bóp chết cô hay không.

Ôi, cuộc sống sao lại làm cho con người ta khổ sở thế này.

*****

Chung Luyến Thân chịu một trận giáo dục tư tưởng chính trị sau đó bắt đầu nghiêm túc tiến hành tự phê bình bản thân.

Cô cảm thấy chính mình thật quá hoang đường, quá tùy hứng, quá bá đạo, đến mức phạm vào sai lầm không phong độ, ko phẩm vị như vậy.

Mặc dù chi tiết cụ thể cô không nhớ rõ, nhưng Trường Thành cũng không phải một ngày là xây nên, nước sông Hoàng Hà cũng không phải một ngày đổi màu vàng, nhất định là bởi trong người cô đã tồn tại sự sa đọa tì vết tàng ở cấp số nhân, cho nên mới tại một thời điểm vừa đủ nhiệt độ vừa đủ độ ẩm đột nhiên trỗi lên khỏi mặt đất.

May mắn cô gặp được Trình Thiếu Dung thật thà phúc hậu. Nếu như cô gặp phải người xấu, kiêu như tên lừa đảo, phần tử xã hội đen, đại khái bây giờ nước mắt của cô có thể biến thành hàng nghìn đả hổ hờn.

Hại mình còn chưa tính, cô biết, nhưng lần này cô còn làm liên lụy đến người khác, hại cuộc đời của người khác.

Trình Thiếu Dung là người giàu tình cảm.

Mối tình đầu của cậu ta là một cô bé bị bệnh tim bẩm sinh, cậu ta biết cô ấy phải nằm trong bệnh viện, không rời bỏ cô ấy mà còn chu đáo săn sóc. Khi đó mọi người đều còn ít tuổi, không ai coi tình cảm của bọn họ là thật. Về sau cô ấy cũng không thể tốt nghiệp trung học cơ sở, qua đời vì bệnh, cậu ta cũng đổ bệnh nặng theo, sau đó vĩnh viễn mang theo bức ảnh của cô ấy bên người, rất nhiều năm cũng không xuất hiện cô gái nào khác ở bên cạnh.

Ách, có lẽ không tính cô vào. Có đi đâu hai người bọn họ trước kia kết giao, là loại bạn bè thuân khiết, bỏ qua sự khác biệt về giới tính a- cũng có thể coi là huynh đệ ngày ngày cùng nhau đấu võ mồm.

Trưởng Duy thật ra là bạn học trung học của cô.

Hồi lớp 10 Chung Luyến Thân bị thương ở chân, ở nhà dưỡng bệnh. Nhà Tưởng Duy gần nhà cô, mỗi ngày sau khi tan học đều đến nhà cô giảng lại

kiến thức đã học cho cô.

Có một buổi tối, ra tới cửa tình cờ gặp Trình Thiệu Dung, cậu ta nói: “Đã muộn thế này rồi, con gái đi một mình không an toàn, để tôi đưa cậu về”.

Khi đó Trình Thiệu Dung học lớp 12, sắp thi đại học, nhưng mỗi tối đều dành ra một ít thời gian đưa Tường Duy về nhà.

Hai người bạn họ quen biết nhau như vậy, năm tháng thoáng chốc qua đi, vậy mà cũng đã được mười năm rồi.

Chung Luyến Thành cảm thấy Trình Thiệu Dung không phải kiểu người dễ dàng từ bỏ. Cậu ta thích Tường Duy nhiều năm như vậy, chắc chắn sẽ không chịu chia tay đơn giản nhanh gọn, sớm muộn gì cũng nấn nỉ được cô ấy quay lại.

Thế nhưng hiện tại cô nghi ngờ.

Cái tên Trình Thiệu Dung này tư tưởng đạo đức rất mạnh mẽ, đến mức chỉ là bất cẩn nhúng chàm với cô một lần thôi, thế mà lập tức muốn cầu hôn cô không cần lấy tình yêu làm cơ sở.

Bởi vậy, bây giờ, cậu ta đã phản bội Tường Duy về thể xác, cậu ấy nhất định sẽ cảm thấy mình không có tư cách trở lại bên cạnh Tường Duy.

Aiz, cô đã phá vỡ một đôi tình nhân có khả năng gương vỡ lại lành rồi.

Cô thực sự hối hận.

_____(●´ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui quỷ khiến [chương 6]

Chương 6 : Người đàn ông không nói lời đường mật

Sau khi nghiêm khắc tự kiểm điểm, Chung Luyện Thần rút ra kết luận, loại cảm xúc này đối với cô mà nói quả thực là ngàn năm mới có một lần, lần đầu tiên cô tự kiểm điểm hình như là lúc cô bướng bỉnh đùa nghịch chú cá vàng quý báu của ông ngoại, kết quả chú cá tắt thở. Bởi vì làm cá chết mà cô vô cùng xấu hổ. Còn lần này....

Cô càng nghĩ càng thấy rối rắm, rồi cơn buồn ngủ dần dần kéo đến, vừa thiu thiu ngủ liền bị nhạc chuông điện thoại là tiếng kêu của vịt Donald đánh thức, là Trình Thiệu Dung gọi.

“Em tìm anh à ?” – Giọng nói của Trình Thiệu Dung nghe có vẻ mệt mỏi.

“Ách, bọn họ nghĩ tôi là Tưởng Duy, tôi không phản bác được, sợ gây phiền phức cho cậu”.

“Anh hiểu mà, không sao, cảm ơn em”.

“Sao cậu biết là tôi ?”.

“Cô ấy không biết số này của anh”.

Khụ, đầu này là đương nhiên. Lúc Trình Thiệu Dung đến căn cứ huấn luyện, cậu ta và Tưởng Duy đã chia tay. Cô ấy không biết số điện thoại này là đúng.

“Việc kia, không có vấn đề gì đâu, cậu có thể yên tâm rồi”.

“Anh đã nghe rồi”.

“Vì thế...” – Chung Luyện Thần cố gắng chọn lựa từ ngữ thích hợp nhất trong đầu: “Chúng ta hãy quên việc này đi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra”.

Lần này đầu dây bên kia không có động tĩnh.

Chung Luyện Thần vốn là người hay nóng nảy, người khác im lặng lại khiến cô sốt ruột, liền nói: “Trình Thiệu Dung, chúng ta đều trưởng thành rồi, không còn là trẻ con nữa, có thể tự chịu trách nhiệm về hành động của mình”.

Vẫn không có tiếng nói, nhưng cô nghe thấy hơi thở nặng nề của Trình Thiệu Dung. Aiz, hình như cô diễn đạt chưa được rõ ràng, vì thế cô liền bổ sung: “Ý của tôi là, bởi vì tôi đã là người trưởng thành rồi nên tôi có thể tự lo chuyện của mình được, không cần cậu quan tâm đâu”.

Trình Thiệu Dung ho nhẹ một cái, vẫn không nói gì, nhưng tiếng ho khàn đục, có vẻ cậu ta không dễ chịu lắm.

Cái đờkín như hũ nút này, đúng là muốn cô tức chết mà. Nếu bây giờ cậu ta đứng trước mặt cô, khẳng định sẽ bị cô xông lên nhè chỗ hiểm mà đánh cho xem.

Tiếc là cậu ta ở bên ngoài cách cô mấy nghìn dặm, lại có vẻ như rất mệt mỏi, cô buộc lòng phải kiềm chế, cố gắng khơi dậy bản năng thiên phú của người mẹ: “Trình Thiệu Dung, cậu biết đấy, ạch, ý thức so với vật chất mà nói, vật chất chỉ là cơ sở mà thôi, ý thức mới là mạnh mẽ nhất. Chuyện kia, loài người chúng ta sở dĩ không giống với động vật ở chỗ chúng ta có đầu óc biết suy nghĩ, còn chúng nó.....”. Điểm triết học của cô không cao, nói xong coi như tự thôi miên mình trước.

Lúc này Trình Thiệu Dung mới chịu lên tiếng: “Đến tột cùng ý em là gì?”. “Tôi muốn nói, chỉ cần suy nghĩ của chúng ta trong sạch, cho dù.... Cho dù trên phương diện cơ thể.... Không, tôi đang nói trên phương diện vật chất, không phải chỉ đơn thuần là như vậy thôi sao, chuyện kia có thể bỏ qua đi. Giống như cậu rơi vào trong vũng bùn, dính nước bắn lên người, nhưng sau khi tắm rửa xong thì cậu vẫn là cậu, không thay đổi gì hết”.

Aiz, tên Trình Thiệu Dung kia tuy rằng ít nói nhưng năng lực phân tích của cậu ta từ trước đến giờ rất siêu phàm, cậu ta nhất định có thể hiểu được, ý của cô là nói cho cậu ta biết, tuy rằng thân thể cậu ta đi quá giới hạn, nhưng chỉ cần suy nghĩ không phạm lỗi lầm, vẫn có tư cách quay trở lại bên cạnh Tưởng Duy.

Kết quả Trình Thiệu Dung lại biến thành một cái bình bị bịt kín miệng, lại không ý kiến gì nữa rồi. MĐ, cô thật sự muốn đánh người mà.

Chung Luyến Thần khẩn trương suy ngẫm trong vài giây, nghĩ ra một luận điểm mới. Cô cảm thấy nếu mỗi ngày cùng nói chuyện với Trình Thiệu Dung như thế này thì chẳng mấy chốc cô có thể trở thành chuyên viên đào tạo.

“Trình Thiệu Dung, thời đại luôn luôn phát triển. Ngày xưa ngày xưa, đàn ông nhìn thấy mặt phụ nữ đã là phạm tội, phải lấy cô ta. Về sau đã đổi thành phải chạm vào tay mới coi như thất thân. Ở Trung Quốc cổ đại của chúng ta, vợ chồng cũng không thể tùy tiện hôn môi, nhưng ở xã hội phương Tây hôn môi lại là nghi lễ ra mắt cơ bản. Vì thế, cái kia”, cô ngập ngừng suy nghĩ hồi lâu, quyết tâm to gan nói, “Hôn môi cũng như nắm tay, nắm tay cũng như thấy mặt, vì thế chuyện kia giữa đàn ông với phụ nữ, nói cho cùng cũng gần như nắm tay, hôn môi thôi, chẳng qua là thay đổi vị trí, mọi người cứ quan trọng hóa vấn đề cho là chuyện to tát, thật buồn cười a ha ha ha ha ha”.

Yên tĩnh, vẫn là yên tĩnh, bầu không khí thật quý dị.

Chung Luyến Thần khổ não đến mức định ngắt điện thoại sau đó giả vờ là mất sóng, Trình Thiệu Dung cuối cùng cũng chịu nói ra một câu nhàn nhạt nhất trong ngày hôm nay:

“Chung Luyện Thần, em thật sự là con gái à ?”.

Shit, cô đào phôi moi tim mình ra chân tình thật lòng giảng giải cho cậu ta, kết quả cậu ta lại chế nhạo cô. X mẹ cậu ta!

Chung Luyện Thần phần nộ chửi một câu ở trong lòng mà cô chưa bao giờ thật sự dám nói ra khỏi miệng.

Nghĩ đi nghĩ lại, dì Trình là người tốt đến mức nào chứ, tại sao cô lại phải mắng người vô tội ? Sủa.

Vì thế Chung Luyện Thần lại chửi thầm trong lòng một lần:

Shit, X cậu, tên ngu ngốc khốn nạn Trình Thiếu Dung!

_____(●´ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui quỷ khiến [chương 7]

Chương 7 : Đường dây buôn người

♣ Mẹ Chung Luyện Thần có một đạo luật bất thành văn đó là: Mỗi khi đến ngày sinh nhật của ông ngoại, người trong nhà bất kể bận bịu việc gì đều phải tham gia tiệc mừng, trừ khi đang đi tù, trên chiến trường hoặc trên mặt trăng, ngay cả cha cô nhật lý vạn kỉ(1) cũng phải như diễn ảo thuật, phân thân làm hai, đằng hoàng bay về mừng thọ nhạc phụ đại nhân.

(1) Bận trăm công nghìn việc

Lần này Chung Luyện Thần rất biết đi đầu, về trước hẳn ba ngày, qua ngày sinh nhật một tuần vẫn chưa đi, ông ngoại lấy làm mừng rỡ, mặt mày hớn hở, dứt khoát nói cô đã lớn, đã hiểu chuyện rồi.

Thật ra là cô chưa nghĩ được sắp tới nên đi đâu.

Chung Luyện Thần mới tốt nghiệp được vài năm, đi làm ở vài nơi, không có gì đáng kể.

Hai bên họ nội ngoại đời này chỉ có mình cô là con gái, được mọi người nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, chưa từng có ý định mang chức trách bề trên ra để ép buộc cô, chỉ mong cô thật vui vẻ thuận lợi là tốt lắm rồi, muốn đi trời nam biển bắc gì đều được.

Cũng không phải cô không có bằng cấp, thành tích của cô rất cao, làm việc cũng rất có trách nhiệm. Chỉ là...

Công việc đầu tiên của cô là làm thư ký. Có một lần tiếp khách đi hát KTV, bị mấy khách hàng say rượu ôm vai sờ má trong hành lang. Ai mà ngờ được lại có người đi nói cho anh họ cả biết, thế là vị khách kia và sếp của cô đều đi đời, mà cô cũng bị buộc thôi việc.

Công việc thứ hai của cô là chạy báo cáo. Có một lần chưa chuẩn bị tốt tài liệu, bị người ta mắng cho một trận. Bất hạnh thay, cấp dưới của anh họ hai cũng có mặt ở đó, sau rồi người mắng cô tự mình đến nhà xin lỗi, khiến cho cô về sau mỗi lần tới công ty đều phải chịu đựng vô số ánh mắt khác thường, cảm giác như toàn thân bị lột sạch không bằng. Cô lại từ chức.

Công việc thứ ba của cô là làm tiêu thụ (sale). Lúc mới bắt đầu thì cũng không có thành tích gì, anh họ ba nghe nói, đánh mấy cuộc điện thoại giàn xếp người giúp cô, nhờ đó mà lượng nghiệp vụ của cô tăng nhanh như gió, mười lần liên tiếp đứng vị trí thứ hai. Mặc dù cô rất có ý chí cầu tiến, mặc

dù cô cũng hi vọng kiếm được nhiều tiền, nhưng là.... Cô vẫn phải từ chức.

Công việc thứ tư của cô..... Công việc thứ năm của cô... Quên đi, quên đi, nhớ lại thật không chịu nổi.

Vì thế từ đó về sau cô biến thành dân SOHO (2), ngao du bốn bề rong chơi khắp chốn, cô ngoài việc tới chào hỏi các anh họ, còn nhận thêm rất nhiều anh kết nghĩa, khắp nơi trên đất nước này đều có người ra tay che chở giúp đỡ cô, dù sao, có khó khăn gì cứ tìm các anh.

(2)SOHO : Từ Mỹ, viết tắt của Small Office, Home Office: kinh doanh nhỏ lẻ hoặc làm việc tại nhà. Những người như nhà văn, dịch giả, nhà báo tự do thường làm việc tại nhà, họ tự điều hành công việc kinh doanh buôn bán hoặc làm chủ công việc của họ.

Chơi chán rồi thì cô viết nhật ký du lịch, hướng dẫn mua sắm, còn chụp vài bức ảnh để email cho cô bạn tốt đang làm chủ biên của tạp chí nào đó, cũng có lúc cô viết vài mẫu truyện ngắn trong sáng lừa gạt người ta. Tuy rằng những đồng tiền nhuận bút kia không đủ cho cô tiêu xài, nhưng luôn có thể chứng minh thật ra cô vẫn có khả năng sinh tồn, tay làm hàm nhai (nếu như ko tính đến chi phí du lịch và chi phí ăn ở haha), thậm chí còn có anh giai nào đó muốn xuất bản sách của cô, tuyên bố phải đưa cô lên hàng mỹ nữ tác gia.

Cô trốn.

Ngày đó cô ở nhà ngủ mê man, thẳng đến tận chiều mới chịu rời giường. Hôm qua cô thức thâu đêm để cài game cho qua cửa, hơn nữa bây giờ bên ngoài đang mưa, trời âm u u.

Trời mưa mà không ngủ thì phí của giờ lắm.

Khi tỉnh lại bụng đói cồn cào, cô xuống nhà dưới tìm đồ ăn vặt. Cô đang ăn thì nghe thấy tiếng mở cửa ở phía bên kia, rồi có tiếng nói chuyện xì xào, hóa ra là bà ngoại, mẹ và dì vừa đi dạo phố trở về.

Đang định ra ngoài chào hỏi, chợt nghe thấy mẹ nhắc đến tên mình: “Con cảm thấy Tiểu Thần lần này về nhà ngoan ngoãn trầm tĩnh hơn rất nhiều, xem ra con gái nhỏ nay cũng đã lớn rồi”.

Bà ngoại nói: “Ngoan chỗ nào. Mẹ thấy có mà nó ở ngoài ăn chơi đã đời, mệt rồi mới chịu về nhà nghỉ ngơi thì có”.

Không hổ danh là người nhìn cô lớn lên, vẫn là bà ngoại hiểu cô nhất. Cô vừa đi chuyên lại nghe thấy dì nói: “Tiểu Thần vẫn giống như đứa trẻ vậy, bên cạnh lúc nào cũng có đàn ông, lại chưa từng đề cập đến chuyện kết hôn. Bản thân nó cũng chưa vội”.

Tốt hơn là cô không nên ra ngoài, cứ trốn trong này đã.

Bà ngoại nói: “Vội gì, Tiểu Thần còn trẻ, cứ ở nhà thêm hai năm nữa.

Chúng ta nuôi nó từ nhỏ, không cam lòng nhìn nó ra ngoài hầu hạ người đàn ông khác”.

Mẹ nói: “Trước tiên nên tìm cho nó một thằng bé để kết thân, chúng ta đứng ngoài quan sát, độ nửa năm đến một năm rồi cưới là vừa đẹp”.

Bà ngoại nói: “Cũng đúng, nếu không người thích hợp nhất lại bị người ta cướp mất, hàng tuần dư mới để lại Tiểu Thần nhà mình. Tuy nói bây giờ đàn ông đầy đường, nhưng người thích hợp cũng chẳng có bao nhiêu, lại còn để chúng ta gặp được nữa. Trèo cao thì sợ phạm hèn không xứng, Tiểu Thần lại phải nhìn sắc mặt người ta, tính tình nó như thế thì chịu làm sao được. Cúi thấp lại sợ nó phải chịu thiệt thòi. Nhà gái không bằng nhà trai thì không sao, nhưng nếu nhà trai không bằng nhà gái thì lắm lời nhiều tiếng, chúng ta phải cẩn thận đừng khiến cho người ta thấy thế lực nhà chúng ta quá lớn, nói cho cùng vẫn là con bé phải chịu ảm ức. Tốt nhất vẫn là môn đăng hộ đối, quan hệ thân thiết, cho dù Tiểu Thần mắc sai lầm gì, nỗ lực bạn bè cũ cũng không làm khó nó”.

Mẹ nói: “Theo ý mẹ thì kiếm đâu ra người. Mấy nhà chơi cùng nhà họ Chung chúng ta, con trai khá một chút đâu đã có chủ cả rồi”.

Dì nói: “Đâu có, thằng nhỏ thứ ba nhà họ Trình, chính là Tiểu Dung làm sĩ quan quân đội, từ nhỏ đã là đứa ngoan ngoãn, cùng lớn lên với Tiểu Thần nhà chúng ta, tuổi cũng xấp xỉ nhau”.

Mẹ nói: “Dì đừng làm loạn đi, Tiểu Dung đã có bạn gái bao nhiêu năm nay rồi, xem tính cách cô bé kia, bàn luận cưới hỏi là đi đâu chắc chắn”.

Dì nói: “Chia tay rồi, đây tuyệt đối là tin chính xác. Cô của Tiểu Dung nói là Tiểu Dung chính miệng thừa nhận. Chị nghĩ thằng nhỏ là người thích đùa sao, nó nói chia tay thì nhất định là chia tay”.

Bà ngoại nói: “Được thế thì tốt. Tìm cô cả nhà họ Trình thăm dò cho chúng ta một chút xem có được không? Thằng bé Tiểu Dung từ nhỏ mẹ đã thích rồi, có đi đâu bao nhiêu năm như vậy cũng không thấy nó với Tiểu Thần có cái gì khác... Lửa gần rơm lâu ngày không bén, mẹ với cha con đã bỏ cuộc từ lâu rồi. Thế nhưng ko phải có câu khoảng cách sinh ra tình cảm sao, chúng nó cũng giận lẫy nhau vài năm, nói không chừng lần này lại vừa mắt nhau cũng nên.

Dì nói: “Con làm việc mà mọi người còn không yên tâm à? Con đã sớm nhờ chị Trình hỏi qua ý kiến của Tiểu Dung rồi. Hai người đoán xem, Tiểu Dung không nói hai lời liền đáp ứng. Đến chị Trình cũng phải giật mình hỏi lại, kết quả Tiểu Dung chính miệng nói ra, đồng ý lấy Tiểu Thần làm vợ”.

Bà ngoại vỗ tay nói: “Mẹ biết là mẹ không nhìn lầm thằng bé này mà, nó từ nhỏ đã có mắt nhìn người, không giống với những đứa trẻ khác”.

Mồ hôi đầm đìa, bà ngoại đang khen cô hay chê cô vậy. Chung Luyện Thần ngẩng cằm hóm ở góc tường đồ đồ mồ hôi.

Bà ngoại còn nói: “Hân nhi, con mau mau đi xem lịch xem sáu tháng cuối năm hoặc sang năm có ngày nào tốt đi”.

Cuối cùng mẹ cũng lên tiếng: “Dù sao cũng phải nghe ý kiến của Tiểu Thần nhà mình đã, nếu như nó lại giở trò bất nháo thì khiến người ta phải khó xử....”

Bà ngoại nói: “Mẹ nhìn con gái con lớn lên còn không hiểu rõ nó à ? Từ nhỏ con bé đã là người không có chủ kiến, muốn chinh đốn nó thì phải có sách lược. Nếu con vượt lòng nó nhẹ nhàng thì nó biết đi đâu nghe lời con, nếu con trêu chọc nó thì nó cắn lại. Con xem từ nhỏ đến lớn nó chơi đùa với Tiểu Dung nhưng chưa bao giờ thật sự trở mặt nhau, vẫn ở cạnh nhau rất tốt, thứ nhất là vì Tiểu Dung chịu nhường nó, không chấp nhặt với nó, thứ hai là khẳng định nó không ghét Tiểu Dung. Đây chính là nền tảng của tình cảm. Vì thế chúng ta chỉ cần ngày nào cũng nói với nó Tiểu Dung tốt đẹp như thế nào, hôn sự này tốt đẹp ra sao, hoàn toàn tẩy não nó, chỉ cần vài ngày là nó nghe theo”.

Thì ra trong mắt bà ngoại đáng kính cô lại đáng khinh như vậy. Cô khóc. Có phải bà ngoại cô gia nhập tổ chức bán hàng đa cấp không, còn “Tẩy não” nữa chứ. Cô lại khóc.

Dì nói: “Đúng đúng. Tiểu Dung đồng ý cưới Tiểu Thần nhà chúng ta mới là việc quan trọng nhất trong hôn sự này. Còn Tiểu Thần thì chúng ta sẽ có biện pháp thuyết phục. Tiểu Thần tuy cứng đầu bướng bỉnh nhưng hiểu được đạo lý lại biết nghe lời. Chỉ cần nó không ghét Tiểu Dung thì hết thảy đâu sẽ có đó”.

Mẹ nói: “Thằng bé Tiểu Dung này làm sao có thể khiến người ta ghét bỏ nó được cơ chứ. Nó có thể nhìn trúng Tiểu Thần nhà chúng ta thật sự là bất ngờ”.

Ba nữ biên kịch đại tài này hoàn toàn đối xử với cô như hàng ế hàng tèn, thực sự là... Aiz, không thể chửi người lớn, chửi thần trong lòng cũng không được. Quả thật là..... Cô thực sự không thể nhịn được nữa, thế nào cũng phải tìm được người để chửi, vẫn nên chửi Trình Thiệu Dung đi.

Trình Thiệu Dung cậu là đồ giả vờ giả vịt, đồ sâu xanh ăn cải trắng vô lại!

Sau khi chửi thần mấy lần, cảm thấy cơn giận đã nguôi đi nhiều, cô nghiêng tai nghe ngóng, hình như các bà các mẹ đã cả đi rồi.

Cô bò từ phía sau tủ bếp ra ngoài, vừa cử động một chút đã thấy chân tê rần, dáo dác nhìn ngó một vòng không thấy còn ai nữa mới dám cấp tốc phi thân lên gác, gọi điện thoại cho Trình Thiệu Dung.

Đừng bao giờ hi vọng cô có thể thuyết phục được bà ngoại, mẹ và dì, bọn họ là kiểu người vung tiền ra cũng phải có khí thế. Tốt nhất nên tìm cách giải quyết từ chỗ Trình Thiệu Dung.

Lần này gọi một lần đã kết nối được. Cô hỏi: “Cậu đang ở đâu vậy ?”.

Trình Thiệu Dung nói ra một địa điểm.

“Có thể ra ngoài gặp nhau không ?”.

Cậu ta nói nếu có thể áng chừng thời gian trước thì xin ra ngoài một tiếng cũng không thành vấn đề

— Tôi có việc nhỏ muốn nhờ cậu giúp đỡ. [Đương nhiên là việc nhỏ, chỉ cần một câu mà thôi].

— Không gấp, không gấp, gấp mặt r ồi nói. [cái loại hũ nút này, ngộ nhỡ cậu ta không nói lời nào qua điện thoại thì cô muốn bóp cổ hay đập cậu ta mấy cái đầu không thể được].

— Không phiền đâu, dù sao tôi cũng định đến đó chơi. [À, cuối cùng cô cũng nghĩ ra được nên đi chơi ở đâu r ồi].

Vì thế Chung Luyện Thần bí mật gọi điện thoại đến hãng hàng không đặt vé, lén lén lút lút bắt đầu thu thập đồ đạc trốn đi

Nơi này chính là hắc điểm, chuyên buôn bán phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, không thể ở lâu được đâu.

_____(●'ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui quỷ khiến [chương 8]

Chương 8 : Đàm phán bán thân thất bại

๖ Vốn là kế hoạch của Chung Luyện Thần cực kì chặt chẽ.

Sáu khi xuống máy bay cô sẽ tìm một khách sạn kha khá, tắm rửa một trận, ăn uống qua loa, sau đó đến doanh trại nơi đơn vị Trình Thiếu Dung đóng quân, đi loanh quanh ngắm cảnh. Căn cứ vào kinh nghiệm của cô, mỗi vùng quân đội đóng quân đều thừa người, phong cảnh tuyệt đẹp. Cuối cùng, sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức, tinh thần sung mãn, tâm tình sáng khoái, cô mới có thể ng ồi xuống cùng Trình Thiếu Dung nghiêm túc thảo luận việc liên quan đến hạnh phúc tương lai của hai người được.

Mục tiêu của cô là muốn làm cho Trình Thiếu Dung hiểu được cưới cô là quyết định hết sức thiếu sáng suốt, không chỉ có lỗi với cô, có lỗi với chính mình, có lỗi với cha mẹ đã sinh ra và nuôi bọn họ lớn lên, quan trọng hơn là có lỗi với Đảng và nhân dân, có lỗi với xã hội đang yên ổn an bình. Cô nhất định phải làm tốt công tác đả thông tư tưởng cho cậu ta, khuyên cậu ta buông gánh nặng xuống, mau chóng bỏ ý niệm này đi.

Thế nhưng chuyến bay của cô bị muộn nửa giờ, cô vừa hạ cánh đã đi vẫy xe đến đây, vẫn muộn mất hai mươi phút.

Bọn họ hẹn gặp nhau tại quán cà phê gần doanh trại của cậu ta nhất, sau đó Trình Thiếu Dung biết được cô chưa ăn cơm, liền đổi địa điểm sang quán thịt nướng. Cô mặt xám mày tro tìm được đến nơi đã thấy Trình Thiếu Dung nghiêm chỉnh ng ồi chờ ở chỗ kia r ồi, vừa nhìn thấy cô liền lập tức đứng dậy, một thân quân trang, đứng nghiêm, chỉ thiếu hành lễ với cô một cái, nói “Chào thủ trưởng” thôi.

Chung Luyện Thần th ần chửi một câu: Mẹ kiếp.

Đúng là soái ngậy người.

Trước giờ cô vẫn luôn là thành viên ngoại đạo của hội “Phát cu ồng vì quân phục”. Quả nhiên nhân kháo phục mã kháo yên(1), cậu ba Trình khi không mặc quần áo..... Không, không, là khi không mặc quân phục, cô cảm thấy cậu ta đã soái r ồi, nhưng bây giờ khoác quân trang lên người.... Thật là đáng đã chuẩn lại càng chuẩn hơn. Đây là lần đầu tiên cô tận mắt nhìn thấy cậu ta mặc quân trang.

(1) Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân

Chung Luyện Thần nhất thời mê mẩn, quên mất cô tới đây làm gì r ồi.

May là Trình Thiệu Dung còn chưa quên, nói với cô: “Anh chỉ có bốn mươi phút thôi, em ăn cơm trước đi”, lại còn hơi áy náy, “Xung quanh đây chỉ có quán này có vẻ đàng hoàng, anh không thể đi xa được”.

Dừng, cậu ta cho rằng cô đi ăn cơm nhất định phải đến nơi sang trọng cao cấp à? Cô đi du lịch một mình ăn quán vỉa hè là nhiều nhất có biết không? Cô nông cạn như vậy đấy. Aiz, đúng rồi, ăn cơm đã, ăn no trước rồi nói sau.

Thịt nướng được người phục vụ đưa đến. Giữa trưa đông khách, đĩa đã vơi còn làm lâu. Cô đói bụng đến mức ngực dán vào lưng, chỉ lo ăn thịt nhồm nhoàm. Ăn hết đĩa của mình rồi mà đĩa sau vẫn chưa tới nơi.

Cô thấy đĩa của Trình Thiệu Dung còn rất nhiều, lại tự xấu hổ. Thân là thực nữ, cho dù là nguy thực nữ(2), đói bụng đến mấy cũng không thể bày ra dáng vẻ tham ăn như thế này, hơn nữa, chuyện mất thể diện cô đã từng làm trước mặt Trình Thiệu Dung cũng không ít.

(2) *Giả vờ làm thực nữ*

Chung Luyến Thần hết nhìn đông lại ngó tây hòng che giấu vẻ mặt đói khát của chính mình, tiện thể xem xét người phục vụ tiếp thịt như thế nào, Trình Thiệu Dung im lặng đẩy cái đĩa của mình đến trước mặt cô: “Anh chưa động vào đâu, em ăn trước đi”. Sau đó đứng dậy giúp cô đi lấy đồ ăn khác.

Ồi, cô quên mất, quán này không chỉ có thịt nướng, còn có rất nhiều đồ ăn tự phục vụ.

Quán thịt nướng phong cách Nam Mỹ này cách nơi đóng quân của quân đội rất gần, vì thế trong quán có không ít các anh giai cùng em giai mặc quân trang, còn có rất nhiều các cô gái xinh đẹp. Xem ra đời sống sinh hoạt của các anh bộ đội và các em bộ đội cũng rất phong phú, đâu óc cô nhanh chóng nghĩ đến những cuộc gặp gỡ ướt át diễm lệ của binh lính trong quân doanh của lính Mỹ, suy nghĩ cứ trôi dạt trôi dạt thì Trình Thiệu Dung đã quay trở lại rồi.

Thật cảm động, cậu ta vẫn nhớ cô thích ăn gì, lấy toàn món mà cô thích, còn cẩn thận giúp cô nhặt rau mùi và gừng lát ra, từ nhỏ cô đã không thích ăn thứ này.

Chung Luyến Thần khi no bụng rồi thì rất dễ động lòng, khi cô động lòng thì não sẽ rơi khỏi đầu, vì thế cô nói: “Trình Thiệu Dung, sau này cô gái nào gả cho cậu cũng đều hạnh phúc”.

“À?”.

Ờ, gặp quỷ rồi. Cô lại quên mất mình tới đây làm gì, nói chuyện chính sự, nói chuyện chính sự.

Chung Luyến Thần phải tay, lau khóe miệng, khôi phục hình tượng thực nữ.

“Trình Thiệu Dung, trên thế giới này, ngu ngốc nhất chính là việc dùng một sai lầm để sửa chữa một sai lầm khác. Cái này gọi là đã sai càng thêm sai, mà hai cái sai lại không trở thành đúng”.

Trình Thiệu Dung lẳng lặng nhìn cô, không nói lời nào.

“Đưa hái xanh thì không ngọt, chúng ta ở bên nhau sẽ không hạnh phúc”.

Trình Thiệu Dung vẫn một mực im lặng.

Chung Luyện Thần: Lú ra lú rú.....

Trình Thiệu Dung: .....

Chung Luyện Thần: ê a ê a.....

Trình Thiệu Dung: .....

Chung Luyện Thần : Ô ô oa oa.....

Trình Thiệu Dung: .....

Sự nhẫn nại của Chung Luyện Thần đã tới cực hạn: “Cậu có nghe tôi nói không đấy ?”.

Trình Thiệu Dung: “Từng chữ đều nghe rõ”.

Chung Luyện Thần: “Tôi nói là tôi không muốn kết hôn với cậu!”.

Trình Thiệu Dung: “Tiểu Thần, em có đối tượng rồi sao ?”.

Địch, sỉ nhục cô. Từ lúc 15 tuổi cô đã lập chí lớn, thân là người phụ nữ có tư tưởng độc lập của thời đại mới, đời này đối với những tên mắc bệnh cây si, quyết không sinh tình.

Trình Thiệu Dung nói: “Nếu hiện tại em không có đối tượng, anh cũng không có bạn gái, vì sao chúng ta không thử sống với nhau ?”.

“Giữa chúng ta không có tình yêu, cưới xin cái gì hả”.

“Hôn nhân cần nhất là tình thân, không phải tình yêu”.

“Chẳng qua cậu vừa thất tình nên nổi nóng với bản thân thôi. Tôi nói này, cậu chỉ cần nhích ngón tay út thôi sẽ có cả tá mỹ nữ vây xung quanh cậu. Cuộc đời rất tốt đẹp, tương lai rất sáng sủa, cậu không thể sa sút tinh thần như thế được”.

“Tiểu Thần, để hiểu thấu một người cần thời gian rất dài, mà chúng ta thì không còn nhỏ nữa. Chúng ta vừa sinh ra đã biết nhau, đủ để hiểu rõ nhau, lại có cơ sở tình thân vô cùng tốt, em không thấy thế sao ?”.

Được rồi, cô đã rõ ràng, cái chính là cậu ta đang mệt mỏi, chẳng muốn đi tìm hiểu phụ nữ lại từ đầu nữa, vì thế có tài liệu ngay tại chỗ, cậu ta không ngại tham khảo cô một chút.

Tham khảo cái con khỉ ý.

.....

.....

.....

“Trình Thiệu Dung, tôi không lấy cậu đâu” – Chung Luyện Thần nhấn mạnh. Nói chuyện với người như thế này mệt quá.

“.....”

.....

.....

“Không lấy chồng! Tôi không lập gia đình!” – Cô nhấn mạnh lần cuối cùng.

Trình Thiệu Dung lại dùng ánh mắt long lanh ngập nước hết sức chăm chú nhìn cô. [Để làm gì ? Mê hôn kê à]

— Thời gian anh ở nhà rất ít, cuộc sống của em sẽ không thay đổi. [Đi đâu này là thật]

— Sau khi em lấy anh, người nhà em sẽ không có biện pháp quản em chặt như vậy nữa, anh có thể làm bia đỡ đạn cho em, so với trước đây em còn được tự do hơn. [Nói cũng đúng]

— Người nhà anh em đều quen thuộc, mẹ anh đặc biệt thích em, căn bản em không cần lo lắng quan hệ mẹ chồng nàng dâu. [Đúng vậy, đây chính là vấn đề lớn, dì Trình là người vô cùng tốt]

— Em không phải rất thích quẩn quýt anh họ thứ hai của anh sao ? Em lấy anh rồi, danh chính ngôn thuận là người nhà với anh ấy, muốn quẩn kiêu gì thì quẩn. [Dễ dàng một cách vô liêm sỉ, lại còn bán đứng người thân, quá vô đạo đức, cố tình làm cô dao động]

— Chờ mấy năm nữa anh xuất ngũ, có thể ngày nào cũng lái máy bay đưa em lên trời [Trình Thiệu Dung cậu quá con mẹ nó gian xảo, chuyên tìm điểm yếu của người ta để hạ thủ]

.....

Thời gian ra ngoài của Trình Thiệu Dung rất nhanh đã hết. Cậu ta nhìn cô lên taxi rồi mới phất tay rời đi.

Chung Luyện Thần trước khi trở về đột nhiên nhớ tới một chuyện cực kỳ quan trọng, đi đâu quan trọng đó là cô không nhớ gì cả.

Aiz, khó có thể mở miệng.

Cô chờ cho xe đi được mấy chục mét, nhìn qua kính chiếu hậu thấy Trình Thiệu Dung cũng đã xoay người đi rồi, mới lấy điện thoại ra gọi cho cậu ta: “Này, tôi muốn hỏi, rốt cuộc hôm nay sau khi chúng ta bàn bạc đã đưa ra được kết luận gì ?”.

Trình Thiệu Dung kinh ngạc nói: “Em nói cứ làm theo ý anh là được. Sao vậy, em có chủ ý hay hơn à ?”.

“Không có” – Chung Luyện Thần cười gượng hai tiếng, “Không có”.

Một tiếng sau Chung Luyện Thần bực bội giật tóc mình.

Căn bản cô trúng tà rồi. Cô đến để thuyết phục Trình Thiệu Dung từ bỏ việc kết hôn, tại sao kết quả lại là cô bị cậu ta thuyết phục ?

Hơn nữa còn là bị thuyết phục mà không hiểu gì cả. Một lần nữa cô lại không nhớ nổi một điểm mấu chốt nào.

Thằng nhóc này là phù thủy!

Cậu ta phóng điện về phía cô, làm nhiễu loạn tâm trí cô!

Nhất định là như thế.
_____(●´ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui quỷ khiến [chương 9]

Chương 9 : Hôn nhân như bài báo cáo

↳ Bà nội Chung Luyện Thần thường nói, năm tuổi đen đủi, đầu năm mua chó cô nguyên một cây đỏ: tất đỏ, giày đỏ, thắt lưng đỏ, váy đỏ, áo khoác đỏ, còn có dây chuyền san hô đỏ giá trị không nhỏ cùng vòng tay gắn h ồng ngọc (đá rubi).

Thân là người theo chủ nghĩa vô thần kiên định, Chung Luyện Thần không tin vào tà ma quỷ quái, chỉ lúc đi thăm bà nội mới đeo vòng tay gắn h ồng ngọc để ứng phó với lão nhân gia mà thôi.

Tục ngữ có câu: Cá không ăn muối cá ươn.

Vì thế trong năm tuổi lần thứ hai đã sắp kết thúc của cô, cô liên tiếp gặp quỷ. Đầu tiên là không hiểu vì sao thất thân, sau đó ngay cả quy ền tự do của bản thân cũng mất đi.

Chung Luyện Thần sẽ không bao giờ vì làm đồ sữa mà khóc lóc (Nguyên nhân chủ yếu là bởi cô ghét sữa, nếu sữa bị đổ ra ngoài cô sung sướng còn không kịp), người lớn nói cô chính là đứa trẻ từ nhỏ đã sống trong yên bình vô tư lự, mọi việc đều nghĩ theo chiều hướng tích cực nhất.

Cho nên chỉ vài phút sau khi buồn bực, cô bắt đầu phân tích những điểm tốt của việc kết hôn.

Trình Thiệu Dung nói những lời kia đều hết sức có lý, cô gả cho cậu ta, đích thực là chỉ có lợi mà không có hại.

Ngoài ra.....

Lợi ích thứ nhất khi lấy Trình Thiệu Dung:

Từ nhỏ đến lớn cô từng thấy rất nhiều cuộc hôn nhân không tuân theo chuẩn mực, trong đó phải kể đến các anh của cô, có quen biết, không có tình cảm mãnh liệt, trước tiên thảo luận việc kết hôn, bắt đầu qua lại, cứ từng việc từng việc bắt tay nhau cùng làm.

Ban đầu cô hay đọc ngôn tình lãng mạn nên hoàn toàn không thể chấp nhận được loại chuyện này, có một lần còn mơ chính mình biến thành con heo nhỏ, bị người nhà khiêng ra chợ bán đấu giá.

Dù sao cô và Trình Thiệu Dung cũng quen biết nhau cả đời r ồi, không có tình yêu thì cũng có tình bạn, không đến mức thương tâm như anh họ và chị dâu họ của cô.

Lợi ích thứ hai khi lấy Trình Thiệu Dung:

Mặc dù cô thích ngắm trai đẹp đến chảy nước dãi, nhưng trên thực tế cô cũng không ngấy thơ hi vọng chồng tương lai của mình là một anh chàng đẹp trai....., lý tưởng là lý tưởng, hiện thực là hiện thực, cái này cô có thể phân tách rõ ràng.

Vì thế Trình Thiếu Dung trai đẹp hàng thật giá thật lại bị cô đánh bậy đánh bạ tóm được..... Vận may của cô đúng là tốt lắm. Tuy nói trai đẹp cũng không thể mài ra ăn được, nhưng khi nhìn trai đẹp ăn cơm thì ngon miệng hơn nhiều so với nhìn trai xấu ăn cơm nhỉ?

Lợi ích thứ ba khi lấy Trình Thiếu Dung:

Hôn sự này làm cho cả nhà đều háo hức, ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại, cha mẹ chú dì... Mặc dù rất có khả năng không phải bọn họ háo hức vì tổng cổ được cô đi, mà háo hức vì đưa con trai thứ ba nhà họ Trình sắp trở thành một thành viên trong nhà mình. Có đi đâu việc này chẳng phải vì cô nên mới làm hay sao. Cô từ nhỏ cũng chưa mang lại vinh dự gì cho cái nhà này, lớn lên rồi cũng không vì sự nghiệp của gia tộc mà cống hiến, bây giờ đành mượn tạm Trình Thiếu Dung một ít lửa để khi rảnh rồi tỏa sáng một lần vậy.

Bản thân Chung Luyện Thần cảm thấy cô là người rất có trách nhiệm.

Nếu cô đã nghĩ thông suốt lấy Trình Thiếu Dung có đủ các lợi ích thì cô không cần rồi rấm rũa, phải thật vui vẻ chờ làm cô dâu.

Cô cảm thấy mình có tinh thần trách nhiệm cao đến mức lúc nhìn các anh đẹp trai trên TV, trên tạp chí rồi chảy nước dãi, cô hết sức áy náy, cảm thấy như vậy là không tuân thủ nữ tắc (Chuẩn mực đạo đức của phụ nữ).

Có đi đâu nghĩ đi nghĩ lại, chẳng qua cô chỉ mang ánh mắt tán thưởng ra để ngắm trai đẹp mà thôi, hơn nữa bình thường tìm trai đẹp để ngắm vẫn thấy không đủ, tiếp đó thì phát hiện Trình Thiếu Dung so với mấy anh chàng đẹp trai kia còn soái hơn nhiều.

Cho nên cô rất yên tâm thoải mái tiếp tục si mê mấy anh chàng đẹp trai.

Mấy ngày qua ông ngoại của Chung Luyện Thần vào viện làm tiểu phẫu rồi về tĩnh dưỡng tại nhà.

Những người khác trong gia đình đều có công việc bận rộn, chỉ có cô cả ngày chẳng có việc gì làm, vì thế dĩ nhiên trở thành người ở nhà bầu bạn chăm sóc ông ngoại.

Có ông ngoại bà ngoại theo dõi, cô không được hành động tự do.

Bà ngoại càng già càng thích theo trào lưu, ngày nào cũng kéo cô ngồi xem một đồng tạp chí thời trang mới nhất:

Áo cưới chúng ta chọn hiệu “Vera Wang” có được không? Người Trung Quốc ủng hộ người Trung Quốc.

Bộ nữ trang này mà Tiểu Thần đeo vào thì còn đẹp hơn cả người mẫu.

Tiểu Thần cháu nhìn xem nơi này có thích hợp đi nghỉ tuần trăng mật không.

Ông ngoại lại theo một phong cách khác:

Tiểu Thần, viết vài chữ cho ông xem nào.

Tục ngữ có câu “Nét chữ nết người”, chữ của cháu so với bản thân cháu từ trong ra ngoài còn kém nhiều lắm.

Cần quyền mẫu luyện chữ này về đi, mỗi ngày viết hai mươi trang, không đến một tháng chữ của cháu sẽ đẹp lên rất nhiều.

Chung Luyện Thần cung kính nhận lấy sách, ngoài bìa in hai chữ rất lớn: “[Nữ huân]”.

Cô cảm thấy quá áp lực liền chạy đến nhà bà nội của Trình Thiệu Dung.

Hai ông bà tuy đã chuyển nhà, không còn là hàng xóm của bọn họ nữa nhưng vẫn rất gần đó thôi, ở trên cùng một con phố.

Bà nội Trình từ khi cô còn bé đã thích cô, giờ vừa nhìn thấy cô mặt mày liền hớn hở, run rẩy tự mình xuống bếp nấu cơm cho cô ăn mà không cần người giúp việc hỗ trợ, bà vừa làm vừa nói: “Bà nhớ rằng khi còn bé cháu và Tiểu Dung thích nhất đồ ăn bà nấu”.

Chung Luyện Thần lập tức hiểu được ý của lão nhân gia, nghiêm túc cẩn thận theo sát lão nhân gia học nấu ăn, vài ngày sau, cuối cùng cô cũng có thể nấu được một món không cháy không mặn, chỉ là nhìn không bắt mắt mà thôi, bà nội Trình vẫn động viên cô: “Mùi vị gần giống rồi, về ngoài không quan trọng đâu”.

Bà nội Trình thích hồi tưởng lại chuyện cũ, thường kể cho Chung Luyện Thần nghe rất nhiều chuyện hồi bé của Trình Thiệu Dung, có chuyện cô còn nhớ, có chuyện đã quên

Ví dụ 1: Phiên bản anh cả Trình Thiệu Dung

Tiểu Dung năm bốn tuổi chia hộp sô cô la cho các anh và em gái, bên trong tổng cộng có 15 viên, cậu ta chia cho Tiểu Khanh 4 viên, Tiểu Thần 4 viên, Tiểu Mẫn 4 viên, chỉ chừa lại 3 viên cho mình.....

Liệt kê 2: Phiên bản lỗi Tư Mã Quang(1) của Trình Thiệu Dung

(1) Tư Mã Quang là một vị vua giàu lòng nhân ái, luôn giúp đỡ kẻ yếu, người gặp khó khăn

Tiểu Dung hồi sáu, bảy tuổi, có một người bạn ham chơi rơi vào trong hồ bơi nhỏ, Tiểu Dung lập tức tìm cái ván xả hết nước ra.....

Chung Luyện Thần nhớ rõ bà nội Trình hồi còn trẻ làm công tác trong ngành giáo dục. Đúng rồi, làm giáo viên mầm non.

Chung Luyện Thần khi ở nhà còn thường xuyên đưa hai ông bà đi công viên tham gia hoạt động tập thể, xem các ông đánh cờ, các bà khiêu vũ, cùng những đứa trẻ chơi con quay, cùng đám chó con đuổi chim sẻ.

Cứ như vậy cô trải qua cuộc sống vô cùng mạnh khỏe mà cũng vô cùng nặng nề, một ngày lại một ngày, cảm thấy cả người mình đều sắp bị phơi tới mốc meo luôn rồi. Thế nên khi Trình Thiệu Dung lại có dịp nghỉ phép về thăm người thân, cô hưng phấn lái xe đi đón cậu ta, vừa nhìn thấy liền

lao đến tặng cậu ta một cái ôm thật chặt, cực kì nhiệt tình, khiến cậu ta lão đảo lui về phía sau vài bước: “Tiểu Dung à, tôi nhớ cậu chết mất”.

Trình Thiếu Dung lần trước chưa hết hạn nghỉ phép đã bị triệu tập, vì thế lần này lại có thể nghỉ ngơi tiếp rồi.

Ngắm lại cậu ta cũng đủ thê thảm, mãi mới được nghỉ ngơi một lần, không kể đến mới nghỉ nửa phép đã bị gọi, giữa đường chia tay với tình yêu gần mười năm, lại còn thất thân cho người bạn đã quen biết hơn hai mươi năm là cô. Thôi thì chút gánh nặng này cũng không thể oán trách xã hội được, hãy đổ tại số mệnh đi.

Chung Luyện Thần suy nghĩ lung tung tung những chuyện này khi đang xào rau ở trong bếp nhà Trình Thiếu Dung.

Kết quả là thiếu đi sự chỉ đạo trực tiếp của bà nội Trình, cô xào rau thành than luôn.

Cô không hề nhụt chí, tiếp tục xào rau lần thứ hai, lần này cô lỡ tay một cái đổ nửa bình dầu vào rồi.

Trình Thiếu Dung an ủi cô: “Đừng lo, về sau chúng ta sẽ thuê người giúp việc. Hơn nữa, anh sẽ nấu cơm”.

Bọn họ không thể làm gì khác đành ra ngoài ăn cơm. Ăn cơm xong hai người cảm thấy nên khơi thông chút tình cảm, vì thế lần đến những nơi hời còn bé hay cùng nhau chơi đùa cùng nhau để hời tưởng lại.

Nhưng thành phố thay đổi quá nhiều, bọn họ đi tìm đến lạc cả đường, đành phải đi bộ đến trường tiểu học cũ.

Trình Thiếu Dung ngẩng đầu nhìn cây bạch quả cổ thụ, Chung Luyện Thần thì khom người tìm từng cái lá cây hình rẻ quạt trên mặt đất. Cây kia vốn dĩ ở giữa sân thể dục, hiện tại chuyển sang gần sát sân tập Plastic rồi.

Chung Luyện Thần cúi đầu lâu bị choáng váng, khi cô được Trình Thiếu Dung nâng dậy thì bọn họ gặp được thầy chủ nhiệm trước đây, giờ đã là hiệu trưởng của trường.

Hiệu trưởng mới tất nhiên nhận ra hai người, vui cười hơn hờ nói: “Cùng thăm trường cũ à? Hời bé hai đứa hay chơi với nhau, nhiều năm rồi vẫn còn chơi với nhau, tốt lắm, tình bạn như thế này thật hiếm thấy”.

Hai người hai mặt nhìn nhau.

Hiệu trưởng nghi hoặc nói: “Ồ, không phải chơi với nhau đến bây giờ? Là tình cờ gặp thôi?”.

Sau đó ở trên con dốc trước cổng trường gặp một ông cụ đang gắng sức đẩy chiếc xe ba bánh một cách khó khăn, hai người cùng đi đến giúp đỡ.

Ông cụ rất cảm kích, nói lời cảm ơn: “Hai đứa trông rất giống nhau, cười lên càng thấy giống, chắc là anh em ruột hời”.

Hai người tiếp tục hai mặt nhìn nhau.

Ông cụ nghi ngờ nói: “Không phải anh em à? Chẳng lẽ là chị em?”.

_____(●´ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui quỷ khiến [chương 10]

Chương 10- Lần đầu hẹn hò bị lạc

Trình Thiệu Dung chỉ có ba ngày nghỉ phép, kế hoạch hai ngày đầu của cậu ta là ở cùng với bà nội cậu ta và cô.

Ngày đầu tiên sắm vai người yêu hình như không được thuận lợi cho lắm, nhưng không sao, bà ngoại từng nói rằng một trong số ít những ưu điểm mà Chung Luyện Thần có được đó là: Bám riết không buông, không ngừng cố gắng.

Hôm sau là cuối tuần, sáng sớm cô đã lôi kéo Trình Thiệu Dung lái xe ra ngoài hóng gió, sau đó còn lừa cậu ta cùng cô chơi trò chơi, dẫn cậu ta vào xếp hàng chơi thuyền hải tặc, tàu con thoi, bumper cub, đặc biệt còn có vòng quay ngựa gỗ trẻ em.

Lúc mới bắt đầu Trình Thiệu Dung cực kì hợp tác nghe lời, bảo gì làm nấy, Chung Luyện Thần cao hứng thưởng cho cậu ta một thanh kẹo que hình con thỏ nhỏ ôm củ cà rốt, mà cô cũng ngậm trong miệng một que. Nhưng sức phối hợp của đàn ông có hạn, qua một lúc, cậu ta không chịu chi đầu theo ý cô nữa.

Trình Thiệu Dung không chịu ăn kẹo que hình con thỏ, nói: “Cứ như nuốt sống một con thỏ ấy, quá tàn nhẫn”.

Chung Luyện Thần đáp: “Cậu cho rằng cậu là Đường Tăng, còn tôi đưa cho cậu quả nhân sâm à?”

Trình Thiệu Dung không muốn chơi xe đụng, nói: “Một đồng sắt vụn, chẳng lẽ thú vị hơn đua xe thể thao sao?”

Chung Luyện Thần đáp: “Cậu có đủ tự tin khi lái một chiếc xe thể thao mà đâm thẳng vào lề đường không ? Thực không đáng yêu chút nào”.

Trình Thiệu Dung cự tuyệt ngẩng đầu tốc hành qua núi: “Rất cao, lại quá nhanh nữa, anh sợ.”

Cái này.... Chung Luyện Thần không có thói quen nhân lúc người ta gặp khó khăn mà ép buộc.

Mười giây sau cô mới ý thức được mình bị lừa, xông lên tóm lấy bả vai Trình Thiệu Dung ra sức lắc:

“Trình Thiệu Dung! Cậu thân là một phi công vĩ đại, thế mà lại nói sợ cao, sợ nhanh, cậu cậu cậu, cậu cho rằng chỉ số thông minh của tôi là âm vô cùng sao!!!”.

Trình Thiệu Dung cuối cùng cũng không thoát khỏi vận mệnh phải chơi tàu tốc hành qua núi.

Khi xuống dưới, cậu ta cực kỳ oan ức nói: “Cái này với lái máy bay làm sao có thể giống nhau được. Máy bay là chính anh lái, kết quả đầu do anh nắm giữ. Mà đây lại là do người khác thao tác, chẳng qua anh tin tưởng vào chỉ số an toàn của thiết bị giải trí của quốc gia thôi.”

Chung Luyện Thần cho rằng cậu ta thân là một quân nhân, thế nhưng lại biểu lộ cảm xúc sợ chết khi chơi trò chơi, quả thực là sự sỉ nhục lớn đối với con em quân đội nhân dân. Cô định bụng sẽ kéo cậu ta xếp hàng chơi lại trò tàu tốc hành qua núi lần thứ hai, nhằm tôi luyện ý chí dũng cảm kiên cường cho cậu ta.

Hai người bạn họ giống như hai đứa trẻ giằng co qua lại, Chung Luyện Thần mỗi lần vất vả lắm mới kéo cậu ta đi được hai bước thì cậu ta lại xấu xa lùi lại một bước, làm cô mệt đến toát cả mồ hôi.

Đột nhiên giữa chừng Trình Thiệu Dung hơi run rẩy một chút, lực đạo trên tay cũng nhẹ đi, Chung Luyện Thần nhân cơ hội kéo cậu ta đi tới trước một đoạn. Cô quay đầu nghi hoặc nhìn cậu ta hỏi: “Làm sao vậy?”.

“Không có gì, chúng ta đi xếp hàng thôi” – Trình Thiệu Dung thuận thế lôi kéo cô đi lên phía trước.

Chung Luyện Thần theo bản năng nhìn qua hướng mà Trình Thiệu Dung vừa nhìn. Cách đó không xa, có ba cô gái trẻ đang dẫn dắt một nhóm trẻ em ngoại quốc xếp hàng trước cửa động Tiên. Trong đó cô gái xinh đẹp thanh tú mặc áo màu trắng ngà kết hợp với quần màu lam nhạt thoạt nhìn có chút quen mắt.

Có lẽ không chỉ “có chút” đâu, mà là rất quen.

Bạn học nhiều năm của cô, quan hệ vẫn luôn ở mức: Bạn tốt.

Bạn gái cũ của Trình Thiệu Dung.

Tưởng Duy.

*****

Buổi tối hôm đó, Chung Luyện Thần hồi tưởng lại cảnh tượng ban ngày khi đối mặt với Tưởng Duy, cô cảm thấy tâm tình của mình chỉ có một từ để hình dung: “Chột dạ”.

Nếu muốn dùng năm chữ hoa mỹ để biểu đạt, thì đó chính là: “Đương trường bắt kẻ thông dâm”. Bị bắt ở đây tất nhiên là cô, còn có vị Trình mỗ nào đó.

Thời điểm nhìn thấy Tưởng Duy, cô đang kéo tay Trình Thiệu Dung. Cô gần như ngay tức thì buông tay Trình Thiệu Dung ra, giống như súng liên thanh máy móc nói: “Tôi qua chào hỏi một chút”, rồi lập tức đi tới chỗ Tưởng Duy.

Sau khi khách khí hàn huyên hai câu, Tưởng Duy hướng ra phía sau Chung Luyện Thần nhẹ giọng nói: “Thiệu Dung, lâu rồi không gặp”.

Chung Luyện Thần cứng cổ không quay đầu, sau một lúc lâu mới nghe thấy Trình Thiệu Dung nói một câu: “Em dạo này có khỏe không?”.

“Không tính là rất tốt, nhưng cũng không tệ” – Tưởng Duy dịu dàng cười một cái.

Hai giáo viên khác nói: “Tưởng Duy, cậu cứ cùng bạn trò chuyện, chút nữa đợi bọn mình ở lối ra nhé.”

Tưởng Duy quay đầu: “Đợi mình, mình lập tức qua ngay đây”.

Chung Luyện Thần đột ngột nói: “Thời tiết nóng quá, tôi đi mua đồ uống, hai người có ai muốn uống không?”, thấy không ai hưởng ứng, cô lại nói: “Vậy tôi đi một mình, sẽ quay lại nhanh thôi”.

Cô đi được vài bước thì nghe thấy tiếng Trình Thiệu Dung: “Em đi mua ở đâu? Đừng để bị lạc.”

Chung Luyện Thần cúi đầu xuống ngẫu nhiên thấy kí hiệu thực phẩm trên bản đồ khu vui chơi: “Tôi đi tới quán ‘Chim Ruồi’”.

“Được, lát nữa anh sẽ đi tìm em”.

Chung Luyện Thần dựa theo bản đồ tìm được quán ăn vặt, vừa vào đến cửa đã bị một cơn gió lạnh thổi qua khiến cô rùng cả mình.

Đúng rồi, rõ ràng dự báo thời tiết có nói hôm nay nhiệt độ sẽ giảm, tại sao lúc này cô lại nóng như vậy chứ? Thì ra cô làm bóng đèn công suất cao sáng trưng chiếu sang người ta, đồng thời còn sưởi ấm chính mình nữa. Cô chọn một hộp kem to, ăn đến nỗi thân nhiệt giảm đi vài độ, lại thêm một xâu thịt nướng dài ngoẵng, ăn xong đầu mỡ dính đầy miệng. Đi đâu cô tự hào nhất đó là dạ dày cô thực sự khỏe mạnh, ăn đến bội thực cũng không đau, không bao giờ sợ béo.

Hai mươi phút trôi qua, Trình Thiệu Dung vẫn còn chưa tìm đến. Cô bèn trở lại cửa động Tiên, nào còn thấy bóng dáng cậu ta nữa đâu?

Chung Luyện Thần ăn hơi nhiều, chỉ sợ nếu tiếp tục chơi mấy trò cảm giác mạnh cô sẽ nôn hết ra mất, bèn kiếm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, lúi đi động ra định gọi cho Trình Thiệu Dung, sờ một cái mới nhớ ra, hôm nay cô không mang túi, di động với tiền mặt đầu nhét vào túi quần bò. Vừa rồi chơi tàu tốc hành qua núi thấy không thoải mái liền tiện tay nhét vào túi của Trình Thiệu Dung rồi.

Thật là! Cô chạy ra phía cổng vào nhìn xem Trình Thiệu Dung có ở bên ngoài chờ cô hay không, xe vẫn còn ở chỗ cũ, nhưng cô vừa mới ra khỏi cổng khu vui chơi, không thể vào lại được, trừ phi lại mua vé vào cửa lần nữa.

Đáng thương là Chung Luyện Thần vốn không mang theo bao nhiêu tiền, dù sao hôm nay đã có Trình Thiệu Dung chi trả, hơn nữa vừa rồi cô ở trong quán ăn vặt tiêu quá nhiều, hiện tại tiền trong túi chỉ đủ cho cô bắt xe về nhà.

Khi cô muốn tìm bất điện thoại công cộng để liên lạc với Trình Thiệu Dung mới ý thức được, cô đối với mấy con số đầu vô cùng mờ mịt, ngay cả số điện của chính mình còn quên chứ đừng nói đến số của Trình Thiệu Dung, mỗi lần gọi đầu trực tiếp lấy từ trong danh bạ điện thoại, hơn nữa trên người cô bây giờ quả thực không có nổi một xu, điện thoại công cộng dùng tiền xu trò chơi hình như chỉ có trong khu vui chơi, bên ngoài căn bản không có.

Thật trên người, lại cũng không thể oán trách xã hội được.

Kỳ thật vẫn còn biện pháp khác đó là: Nhờ nhân viên quản lý khu vui chơi thông báo lên loa một tiếng, chỉ là không có mặt mũi nào nhờ vả, huống hồ Tưởng Duy còn ở bên trong, cô ấy cũng sẽ nghe được.

Bỏ đi, cô nên thức thơi một chút, để cho đôi uyên ương cũ này ôn lại chuyện xưa đi.

Chung Luyến Thần tới chỗ quản lý mượn giấy bút, lưu loát viết vài từ rồi gài tờ giấy dưới chân gạt nước trên kính chắn gió của xe, sau đó vẫy một chiếc taxi, ôm ấp tình cảm cao thượng chính nghĩa lên xe về nhà.

Về đến nhà Chung Luyến Thần chỉ nói Trình Thiệu Dung trên đường gặp bạn học cũ rủ nhau đi ôn chuyện, bản thân nhanh chóng trở về phòng, tránh cho bà ngoại tra hỏi. Công lực của cô kém hơn rất nhiều so với bà ngoại, chắc chắn sẽ bại lộ ngay.

Cô ăn nhiều nên rất dễ buồn ngủ, lật qua lật lại liên tục ngủ mất, ngủ một giấc thẳng đến chiều mới dậy.

Bà ngoại đưa một túi đồ cho cô, oán trách nói: “Lớn như vậy rồi còn vứt đồ đạc lung tung, đi chơi cũng đánh mất được, cháu như thế này sao giống dáng vẻ của người sắp lập gia đình hả?”

Trình Thiệu Dung và cô đúng là không ăn ý gì cả, trước đó không làm rõ, giờ ngay cả một lời nói dối đơn giản như vậy cũng nói không xong.

Trong cái túi kia có điện thoại của cô, còn có mấy món đồ lưu niệm linh kính cô vẫn muốn mua nhưng Trình Thiệu Dung ngại xách, bảo cô lúc về mua sau, mặt nạ, rối gỗ, một đồng lớn thượng vàng hạ cám.

Thằng nhóc này vẫn rất chu đáo. Được rồi, cô tha thứ cho cậu ta đã để lạc mất cô.

Chung Luyến Thần hỏi bà ngoại: “Trình Thiệu Dung đến đây lúc nào ạ?”. “Cháu về một lúc thì Tiểu Dung đến. Nó không cho bà gọi cháu dậy, chỉ ở đây chờ cháu tỉnh lại, kết quả cháu ngủ say như lợn, chúng ta ngồi một bên nói chuyện phiếm cháu cũng không nghe thấy. Sau đó Tiểu Dung nghe một cuộc điện thoại, hình như là anh em trước kia gọi tới, gọi nó ra ngoài uống rượu, thế là nó đi mất. Tiểu Dung nói buổi tối sẽ gọi điện thoại cho cháu”.

*****chèn vào một cảnh hoa*****

Về sự kiện “Thất lạc”, thật lâu thật lâu về sau, lúc Chung tiểu thư đã trở thành Trình thái thái, vào một ngày xxx năm thứ xx trong lúc hai người bọn họ tranh cãi ồn ào không tìm được điểm gì mới, liền lôi chuyện cũ ra ôn lại “Ông là đồ vô dụng, khó khăn lắm mới có dịp đưa tôi đi ra ngoài chơi một lần, thế mà lại để lạc mất tôi!”.

“Bà mới là đồ vô dụng, ngay cả tên cũng nói không đúng, bà bảo tôi tìm kiểu gì?”.

“Chơi chữ mà thôi, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được là có chuyện gì xảy ra. Ông căn bản là không muốn đi chơi với tôi nữa nên mới cố ý không tìm tôi!”.

“ ‘Bán đảo’ ăn vặt quán với ‘Phong điều’ ăn vặt quán có giống nhau không? Thật phục bà vẫn không biết xấu hổ mà nói ra được. Đừng trách tôi đi khắp khu vui chơi cũng không tìm thấy quán ‘Chim Ruồi’ ”.

“Ông không tận lực suy nghĩ! Đồ đầu gỗ!”.

“Bà cái đồ thất học! Trẻ con mẫu giáo đầu đã biết đọc chữ, bà còn không biết!”.

*****cắm hoa hoàn thành*****

____(●´ω`●)____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui quỷ khiến [chương 11]

Chương 11 : Bị dội một gáo nước lạnh

Đoạn cǎi nhau kia ấu là chuyện sau này, quay trở về ngày hôm nay. Chung Luyện Thần ngủ đã mất, cảm thấy tinh thần sảng khoái không có việc gì làm, liền tới giá sách rút ra một quyển để đọc.

Mấy ngày hôm trước bà ngoại nhìn giá sách chất đầy tiểu thuyết ngôn tình, văn học mạng của cô liền nhủ mày, gợi ý cô nên thảo khảo một vài quyển sách cao nhấ(1) để bồi dưỡng tình cảm sâu đậm, tu luyện khí chất. Chung Luyện Thần nhìn bà ngoại đem đến cho mình một chồng sách dày mà muốn học máu, cuối cùng phải chạy sang nhà bà nội Trình, lấy mấy cuốn tiểu thuyết trên giá sách của Trình Thiếu Dung đem về.

(1) Thanh cao, tao nhấ

Chỉ cần lấy từ chỗ Trình Thiếu Dung về, dù có là truyện về tình yêu trai gái phong hoa tuyết nguyệt thì bà ngoại cũng sẽ không nói gì.

Cô đọc [Gia tộc Kim Phấn], quả thực mệt mỏi, cô không thể đọc nhanh như gió, vì thế nên cứ đọc được mười trang lại phải nghỉ một lát, cô đang đọc thì thấy một tờ đánh dấu trang rơi ra từ trong quyển sách, chỉ là một tờ bìa trắng đơn giản, một mặt có hình vẽ bằng bút bi màu xanh, vẽ một nữ sinh thời Dân Quốc, có khuôn mặt thanh tú, tóc tết hai bên, mặc một chiếc áo vạt lệch với váy xếp li trắng, kiểu dáng đơn giản, vai đeo túi chéo, chân đi giày vải mộc mạc, trông rất sống động.

Phần trống bên dưới có chữ kí của cậu ta: “Thiếu Dung”, là một ngày rất nhiều năm về trước. Chưa bao giờ cô biết cậu ta còn có tài lẻ này, tên nhóc kia quả thật biết giấu tài.

Chung Luyện Thần trong lòng cười gian một cái, soi gương bên một kiểu tóc giống như thế, lại lục lọi trong ngăn kéo lôi ra được hai sợi dây thun đem buộc lại.

Rất đẹp, cô cho tới bây giờ cũng chưa từng thử qua tạo hình giản dị cổ điển kiểu này.

Tiếp đó cô lại chạy qua phòng bà ngoại tìm quần áo, vì bà ngoại thích trang phục kiểu Trung(2) nên có rất nhiều, hơn nữa dáng người bà vừa vặn, lại không bị béo ra.

(2) Trang phục của Trung Quốc

Chung Luyện Thần đặc ý đào tạo thói quen tạo hình mới của mình trong gương, trong lúc đang lôi kéo chị giúp việc chụp ảnh cho mình thì bà nội

Trình gọi điện tới nói Trình Thiệu Dung đã về lại uống hơi nhiều, hỏi cô có rảnh thì qua trông nom cậu ta.

Chung Luyện Thần cứ mặc nguyên như thế rồi đi, bà nội Trình vui mừng hơn hờ không ngừng khen đẹp, còn đề nghị cô với Trình Thiệu Dung chụp một bộ ảnh cưới mặc kiểu trí thức thời Dân Quốc, bà muốn đóng thành khung tranh đặt trong phòng ngủ để ngày ngày đều có thể nhìn.

Trình Thiệu Dung quả thực uống rất nhiều, ngủ mê mết.

Bà nội Trình nói: “Mấy đứa nhỏ trong nhà, chỉ có Tiểu Dung là uống thành thực nhất, bảo uống là nó uống. Lần trước Tiểu Thần kéo nó tuyên bố muốn làm thử một thí nghiệm mang tính phá hoại, chỉ giờ vài chiêu đã chuốc nó say khướt”.

Chung Luyện Thần hỏi: “Tửu lượng của cậu ta thực sự kém vậy à?”.

“So với người khác thì còn được, nhưng mấy đứa nhỏ nhà họ Trình tửu lượng đều không tệ nên tính ra Tiểu Dung uống kém hơn, ngay cả Tiểu Mẫn còn uống tốt hơn nó nhiều” – Bà nội Trình nói.

Chung Luyện Thần tưởng tượng cảnh mấy thanh niên nhà họ cùng nhau uống rượu, mà Trình Thiệu Dung bực bội ngẩng ăn một bên liền cười phá lên.

Bà nội Trình nói: “Tiểu Dung là đứa thật thà. Cháu xem, Tiểu Thần tửu lượng cao nhất, cả nhà chưa ai thấy nó uống say bao giờ, nhưng mà số lần nó uống rượu rất ít. Chỉ có lần trước trở về đón Tết niên, có lẽ tâm trạng không tốt mới cùng Tiểu Dung liên tục uống rượu, kết quả Tiểu Thần chẳng làm sao cả, còn Tiểu Dung lại bị nó ép uống đến ngủ suốt một ngày một đêm”.

Tửu lượng kém như vậy còn dám đấu rượu với người khác, cậu ta thất thân cũng đáng đời.

Trước mặt bà nội Trình, Chung Luyện Thần giả vờ hiên lành ngoan ngoãn, một mình ở trong phòng chăm sóc Trình Thiệu Dung.

Xem ra hai người bọn họ không phải không ăn ý, mà là cực kỳ ăn ý. Lúc trước là cô nằm ngủ, cậu ta ngẩng đợi, rất nhanh liền đổi thành cô ngẩng đợi, cậu ta ngủ.

Cô ngẩng lặng lẽ bên bàn cạnh cửa sổ đọc một quyển sách giấy đã ố vàng [Binh pháp Tôn Tử].

Kỳ thực cô còn lâu mới chăm chỉ như vậy, vừa thấy cổ vẫn là cô đau đầu, cho nên thật ra cô chỉ xem phần ghi chú trong sách của Trình Thiệu Dung mà thôi, ghi chú của cậu ta còn đáng để đọc hơn là bản thân cuốn sách nhiều, hơn nữa chữ viết của cậu ta thoát nhìn còn rất non nớt, hẳn là cậu ta viết hồi còn nhỏ.

Ví dụ như ở trang đầu tiên bên cạnh chữ “Điền kỳ tái mã” Trình Thiệu Dung viết: “Quy tắc trận đấu có lỗ hổng!”, ở trang đầu tiên bên cạnh “Binh bất yếm trá” viết: “Nói không giữ lời, vô sỉ!”.

Cô càng xem càng thấy thú vị, vừa đọc vừa cười, nghe tiếng Trình Thiệu Dung ở trên giường trở mình một cái, thấp giọng lầm bầm một câu.

Cô đứng dậy hỏi: “Cậu tỉnh rồi hả ? Vừa rồi cậu nói gì thế ?”.

Lúc này ngoài trời đã chạng vạng tối, ánh mặt trời chỉ ló từ ngoài cửa sổ chiếu vào hắt lên mặt Trình Thiệu Dung, bao quanh cậu ta một vòng sáng mờ mờ, mà Chung Luyện Thần lại quay lưng về phía ánh sáng nên cậu ta không thấy rõ vẻ mặt của cô, mà đại khái cậu ta cũng không thấy rõ cô.

Trình Thiệu Dung thì thào một tiếng: “Tuởng Duy ?”.

Lỗi tai Chung Luyện Thần ong ong hai cái, tiếp đó Trình Thiệu Dung còn nói thêm một câu cô nghe không rõ lắm: “Giấc mơ này thật kì quái”.

Sau đó cậu ta lại nặng nề ngủ mất.

Chung Luyện Thần thẫn thẫn nghiêng rằng, đi tới gần cậu ta, nhìn cậu ta ngủ vẻ mặt thiên chân vô tà(3) như trẻ con, bộ dáng nằm mơ phát ngốc.

(3) Ngây thơ

Cô quả thực ngớ ngẩn. Thời gian ghi trên tờ đánh dấu trang kia, đúng vào thời điểm nghỉ hè năm hai cao trung của cô, lúc đó Trình Thiệu Dung vừa nhận được giấy báo trúng tuyển học viện Quân sự.

Kì nghỉ hè năm đó, câu lạc bộ kịch trường các cô tổ chức diễn xuất, cô tặng một vé cho Trình Thiệu Dung, khi diễn xong cậu ta mang tới hai bó hoa tươi, cô và Tuởng Duy mỗi người một bó.

Bọn họ tự biên tập một vở kịch tên là [Hoa tử muội], cô với Tuởng Duy diễn vai hai chị em sinh đôi bị thất lạc nhau từ lúc nhỏ, gặp hai hoàn cảnh khác nhau mà cuộc sống cũng bất đồng. Cô mặc một chiếc đầm ren tầng tầng lớp lớp, đội bộ tóc xoắn giả sẫm vai đại tiểu thư quý phái, còn Tuởng Duy diễn vai nữ sinh nghèo khó.

Cậu ta vẽ khuôn mặt đại chúng, cũng không giống Tuởng Duy, nhưng bộ trang phục này lại chính xác là bộ mà Tuởng Duy đã mặc diễn lúc đó.

Cất.

Khi Trình Thiệu Dung xoay người đã làm rơi chân xuống đất, cô nhặt lên muốn đắp lại cho cậu ta. Mới đắp được một nửa, cô lại lòi cái chân ném xuống đất.

Để cho cậu ta cảm lạnh chết đi, hừ.

Chung Luyện Thần lấy có có việc liền về nhà sớm, tám giờ hơn cô nhận được điện thoại của Trình Thiệu Dung, tên kia sau khi ngủ dậy thần thanh khí sảng(4), đã hoàn toàn tỉnh rượu.

(4) Tinh thần sáng khoái

Trình Thiệu Dung nói: “Có rảnh không ? Ra ngoài chơi đi”.

“Không rảnh. Bạn rồi”.

“Ngày mai anh muốn qua chỗ bố mẹ, đi cùng anh đi”.

“Ngày mai tôi càng bận hơn, không đi. Bác Trình cũng không phải không biết tôi”.

“Em hiện tại đang làm gì? Giọng nghe sao lạ vậy”.

“Luyện Yoga”.

“Sao anh lại nghe giống như đang luyện quyền anh vậy ?”.

“Biến đi, tôi có khí chất thực nữ như vậy, làm sao có thể luyện cái thể loại quyền cước đó chứ”.

Thật ra Chung Luyện Thần đang luyện phi tiêu. Đây là hạng mục mà một đứa có khả năng vận động kém như cô ngoài khiêu vũ ra có thể đạt được thành tích xuất sắc trong lớp học thể dục.

Cô ngồi xếp bằng trên giường, cửa đã khóa, trên cửa treo một bảng phi tiêu, bên trên có buộc một con búp bê bé trai bằng vải.

Trên trán con búp bê dùng kim băng ghim một mảnh vải viết ba chữ: Trình Thiều Dung.

Chung Luyện Thần động tác vô cùng chính xác phóng từng cái phi tiêu về phía con búp bê, cái nào cũng trúng vào giữa ngực.

____(●´ω`●)____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui quỷ khiến [chương 12]

Chương 12 : Mất bò mới lo làm chuồng cũng không quá muộn

Ổng kính máy quay chia sang Trình Thiếu Dung, thời điểm là hai người bọn họ của nhì đầu tháng sau. Trình Thiếu Dung một mình trở lại ký túc xá, nhân viên quản lý vừa nói chúc mừng với cậu, vừa đưa cho cậu một món đồ chuyển phát nhanh, là Chung Luyện Thần gửi đến.

Trình Thiếu Dung vừa trải qua một năm mới khởi đầu đầy thuận lợi. Đầu tiên là cậu dễ dàng vượt qua kỳ sát hạch thứ hạng phức tạp, lại còn chiếm được vị trí dẫn đầu trong đợt kiểm tra lái máy bay, trước đó vài ngày cậu cùng các đồng đội giành ngôi vị quán quân hạng mục thi đấu kỹ thuật toàn sư đoàn, rồi hôm nay cậu được sư đoàn trưởng gọi đến gặp mặt và tuyên dương, đồng thời thăng một bậc quân hàm cho cậu.

Không dừng lại ở đó, còn chưa đầy một tháng nữa là cậu sẽ kết hôn. Mặc dù đối tượng kết hôn không phải là người trong kế hoạch của cậu nhì đầu năm trước, có đi đâu cũng không sao, hôn nhân và tình yêu thật ra không giống nhau, cậu cảm thấy hài lòng khi lấy Chung Luyện Thần làm vợ, thế là được.

Thứ nhất Chung Luyện Thần là cô gái cậu quen thuộc cả đời rồi; thậm chí có khả năng ưu khuyết điểm của cô ấy cậu còn hiểu rõ ràng hơn chính bản thân cô ấy. Mà cậu cũng biết, muốn thấu hiểu một người cần một quá trình lâu dài và gian nan, cậu không có dũng khí làm lại từ đầu lần nữa.

Thứ hai nhà Chung Luyện Thần và nhà cậu có quan hệ rất sâu sắc. Cụ của bọn họ từng là đồng đội thân thiết cùng nhau chiến đấu trên một chiến trường, bây giờ trên thương trường hai nhà lại là đối tác làm ăn. Hai người bọn họ kết duyên với nhau khiến người lớn rất phấn khởi.

Thứ ba..... Tính cách Chung Luyện Thần rất tốt, rất độc lập, lại hơi giống con trai, toàn bộ tâm tư đều hiện hết lên mặt, tính tình như trẻ con. Sống chung với cô ấy có lẽ sẽ không tránh được cãi vã nhưng không lo mệt đầu.

Cậu áng chừng món đồ chuyển phát nhanh trong tay, rất nặng. Không lẽ Chung Luyện Thần nghĩ ra mấy đi đâu khoản hôn nhân muốn cậu phải ký vào ? Dù sao cô ấy cũng hay làm mấy trò quái gở mà.

Mở hộp ra, quả nhiên bên trong là một chồng giấy in dày cộp, nội dung thì không giống như cậu dự đoán.

Cả ch ồng giấy đầu là kết quả trắc nghiệm của cậu, mỗi trang còn có thêm lời chú giải tương ứng, đầu là chữ viết tay của Chung Luyện Th ần. Cô ấy ghét luyện viết chữ, vì thế cũng ghét viết chữ bằng tay. Chính vì vậy mà từ lúc máy tính còn chưa trở nên thông dụng, cô ấy đã bắt đầu dùng máy đánh chữ viết nhật ký và viết bản thảo nháp r ồi. Máy đ ềtrắc nghiệm này mỗi tuần cô ấy gửi bưu điện đến cho cậu một l ần, yêu c ầu cậu phải hoàn thành đúng thời hạn. Đầu là mấy bài trắc nghiệm tình cảm vớ vẩn. Dù sao cũng coi như trò giải trí không tốn thời gian lắm, cậu thành thật phối hợp với cô ấy. Bây giờ kết quả trắc nghiệm đang ở ngay trước mặt cậu.

Ví dụ:

No.003: Trả lời bắt đầu từ câu đầu tiên trở xuống, sau đó dựa theo đáp án đã chọn đối chiếu kết quả tương ứng.

[Đ ềmục được lược bớt]

Kết quả [Phần viết tay của Chung Luyện Th ần]:

Kết quả chỉ ra người cậu yêu nhất trong lòng là ai. Người cậu yêu nhất là người cậu đã từng có được nhưng để mất đi, có lẽ cậu đang giả vờ như không có chuyện gì, nhưng cậu sẽ nhớ nhưng cả đời, tiếc nuối cả đời.

.....

No.005, sắp xếp những sự vật dưới đây theo thứ tự dựa trên phản ứng đầu tiên.

[Đ ềmục được lược bớt]

Kết quả [Phần viết tay của Chung Luyện Th ần]:

Phần này là trắc nghiệm về chỉ số IQ và EQ của cậu trong tình yêu. Chỉ số EQ của cậu cao nhưng IQ lại thấp, cậu có thể khoan dung với bất kì cô gái nào, nhưng lại không biết rõ mình yêu ai.

.....

No.007, trả lời 50 câu hỏi sau đây, tính tổng điểm dựa trên đáp án đã chọn. Câu A đ ề 30 điểm, câu B 20 điểm, câu C 10 điểm, câu D 0 điểm.

[Đ ềmục được lược bớt]

Kết quả [Phần viết tay của Chung Luyện Th ần]:

Chủ đ ềtrắc nghiệm này nói lên trạng thái tâm lý của cậu hiện tại. Cậu giả vờ như không thèm để ý, huyễn hoặc một tương lai hết thảy đầu tốt đẹp, thật ra trong lòng lại cảm thấy mất mát rất lớn, do dự không chủ đích, không biết phải làm sao, có nhu c ầu cấp bách c ần tìm càng nhiều việc càng tốt để di dời sự chú ý. Vậy nên những việc gần đây của cậu đầu suôn sẻ, nhưng tâm h ồn vẫn thấy trống trải.....

.....

No.009.....

.....

Trình Thiệu Dung kiên nhẫn lật từng trang một đọc cho đến hết, trong lòng dấy lên một dự cảm không lành. Quả nhiên mặt sau là một bức thư Chung Luyện Thần tự tay viết, hiếm khi thấy cô ấy nắn nót viết từng chữ hết một trang giấy như thế này.

*****

Trình Thiệu Dung:

Kết quả trắc nghiệm đã nêu lên toàn bộ vấn đề rồi, tôi cũng lười bình luận thêm gì nữa.

Cậu thích lừa mình dối người là việc của cậu.

Nhưng tôi không muốn liên lụy đến tương lai của tôi.

Kế hoạch cuộc đời này của tôi là:

Tìm một người yêu tôi đến chết.

Bàn chuyện yêu đương thắm thiết điên cuồng.

[Chuyện sau khi kết hôn tôi còn chưa tính kỹ]

Vấn đề là nếu hai điều kiện trước đều không đạt được,

Thì hai chúng ta phải nói là “Đạo bất đồng bất tương dư mưu(1)” thôi.

(1) Không cùng ý tưởng không thể nói chuyện, ý nói bất đồng quan điểm, không cùng chí hướng thì không thể hòa hợp

Vậy nên việc ai người ấy làm thôi.

.....

Chúc cậu tiền đồ rộng mở, tương lai xán lạn, hẹn gặp lại.

P/s 1: Đúng rồi, chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau phải không ? Lần tới gặp tôi nhớ chào hỏi thăm hỏi, đừng ngại nhé.

P/s 2: Tôi đọc lại một lần thấy từ ngữ có vẻ bộp chộp lỗ mãng, là do tôi không cân nhắc kỹ trước khi viết. Nhưng mà tôi chẳng muốn viết lại lần nữa, vì thế khi đọc bức thư này cậu cứ tự ý chuyển sang câu từ lịch sự tao nhã nhé.

P/s 3: Mọi việc cơ bản tôi đã giải quyết xong, thật ngại quá tôi không báo cho cậu biết sớm hơn, chủ yếu là vì sợ ảnh hưởng đến tâm lý của cậu trước cuộc thi, thêm vào đó là sợ cậu không hợp tác. Được rồi, còn về việc cùng giải thích lý do mời đọc phần phụ chú.

Phụ chú: Phối hợp cùng tôi tìm lí do giải thích với phụ huynh.

*****

Điều khiến Trình Thiệu Dung luôn tự hào nhất về bản thân chính là khả năng giữ bình tĩnh, bằng tuyết trên đỉnh Thái Sơn có đổ sụp xuống cũng không làm cậu biến sắc được.

Giáo viên hướng dẫn lái máy bay đầu tiên của cậu là người nghiêm túc thận trọng, thế mà ngày kết thúc khóa huấn luyện còn mừng rỡ nói với cấp trên của cậu rằng: “Tôi đã dạy học nhiều năm như vậy rồi, Thiệu Dung là người có tố chất tâm lý nhất trong tất cả các học viên đấy”.

Còn bây giờ, cậu ôm một chồng giấy bảy, tám kiểu chữ với năm, sáu kích cỡ, viết lung ta lung tung như lời phê bình của lãnh đạo, kích động đến học máu mồi.

_____(●´ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui quỷ khiến [chương 13]

Chương 13 : Ác nữ kia, hãy nhìn đây

Tháng ngày thuận buồm xuôi gió của Trình Thiếu Dung rốt cuộc tạm thời dừng lại.

Cậu và Chung Luyện Thần triển khai cuộc chiến tranh kéo dài hơn hai tháng chịu đựng mọi khó khăn gian khổ.

Trong khoảng thời gian đó, cậu còn không ngừng nhận được sự quan tâm và lời thăm hỏi từ các bậc bề trên, cả lời quở trách nữa.

Sự quan tâm quá mức và lời quở trách đều xuất phát từ ý tốt thôi, cậu chịu đựng được, chỉ là ứng phó với “Lời thăm hỏi” này..... Cậu từ nhỏ đã được tiếng là đứa trẻ ngoan ngoãn thành thực, chỉ vì mấy lời thoái thác của Chung Luyện Thần mà phải làm trái với lương tâm đi dối trên lừa dưới, khiến cậu thích ứng không kịp.

Hơn nữa cấp trên biết hôn sự của cậu đã bị hủy bỏ, sợ cậu rảnh rỗi quá lại suy nghĩ linh tinh, cũng sợ cậu làm nhiệm vụ sẽ xảy ra bất trắc nên dứt khoát phái cậu đi đào tạo học viên mới.

Cậu làm giảng viên khoa lý luận kiêm luôn chức giáo viên hướng dẫn, cường độ công việc tuy không cao nhưng thời gian lại kéo dài, bất kể ban ngày hay ban đêm đều phải có mặt, hại cậu không rảnh rang được là bao. Hơn nữa có vài nữ phi công mỗi ngày đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cậu như thiêu như đốt, cậu cực kỳ lo ngại rằng các cô ấy có thể đốt cháy cả quần áo của cậu luôn không chừng.

Thỉnh thoảng mỗi khi rảnh rỗi một chút, cậu đều dành thời gian để gọi điện thoại cho Chung Luyện Thần. Phân tích, thảo luận hoặc đàm phán, dầu có thế nào thì cậu vẫn là người thua.

Sample 1:

“Tiểu Thần, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì vậy ?”.

“Không có gì, chỉ là không muốn kết hôn với cậu thôi”.

“Em đừng đem hôn nhân ra làm trò đùa có được không ?”.

“Chính vì tôi không xem hôn nhân là trò đùa mới không kết hôn với cậu đấy, người đem hôn nhân ra làm trò đùa rõ ràng là cậu thì có, biết không hả ?”.

Sample 2:

“Tiểu Thần, có phải em hiểu lầm chuyện gì không ?”.

“Hiểu lầm cái đâu cậu ý!”.

“Chuyện của anh và Tường Duy đã là quá khứ rồi, không có khả năng quay lại đâu”.

“Hừ, cậu là đồ bội tình bạc nghĩa, không phải là người tốt!”.

Sample 3:

“Anh với Tường Duy chia tay là vì tính cách không hợp nhau”.

“Tính cách không hợp mà hai người yêu nhau những mười năm à?”.

“Anh....”.

“Chẳng lẽ tính cách của chúng ta thì hợp lắm sao?”.

“Nhưng chúng ta có thể bù trừ cho nhau”.

“Cậu đang dùng những lời lẽ vô sỉ để quấy rối tình dục đấy, cậu nghĩ rằng tôi nghe không hiểu chắc? Đi chết đi!”.

“.....”.

Sample 4:

“Chúng ta lựa lúc nào đó nói chuyện cho rõ ràng đi”.

“Nói chuyện gì? Nói rằng từ khi tôi sinh ra cậu đã để ý đến tôi, yêu tôi đến cùng trời cuối đất, biển cạn đá mòn, chỉ cần chờ tôi lớn lên sẽ lấy tôi làm vợ, những cô gái khác đâu chỉ là người thay thế, chúng ta mới là một đôi trời sinh.....”.

“.....Em uống chén nước cho thông họng đi, lát nữa chúng ta nói chuyện tiếp”.

“Tôi không nói chuyện với cậu, tôi nhớ vào!”.

Sample 5:.....

Sample 6:.....

Sample 7:.....

Cách nhà họ Trình dạy dỗ con trai là mọi việc đều phải tự mình giải quyết, không được ỷ lại vào người khác.

Nhưng đối mặt với cô gái hung dữ như vậy, Trình Thiếu Dung tự nhận thấy năng lực của mình không ăn thua, không thể không đi cầu xin sự trợ giúp của hai ông anh họ.

Đầu tiên cậu gọi điện thoại cho ông anh họ cả, bởi vì ông anh này tính tình dễ gần hơn, thêm vào đó, chị dâu cũng là người cậu đã quen từ nhỏ.

“Đại ca, làm thế nào để đối phó với một cô gái cứng đầu, ngang ngược, không hiểu lý lẽ?”.

“Chú có quan hệ gì với cô gái đó?”.

“..... Vị hôn thê..... Vợ..... Cũng tương tự như thê”.

Anh cả trềnh ngâm một lúc, nhả ra hai chữ:

“Không nhìn”.

Nói cũng như không. Cậu đành gọi điện thoại nhờ ông anh họ thứ hai cố vấn, đây chính là con bài chưa lật của cậu.

Anh hai suy tư lâu hơn, sau cùng thận trọng mở miệng, cũng chỉ có một chữ:

“Nhìn”.

@ -@ @ -@ @ -@ .....

Cậu ngất!

***** Ta là dải phân cách Tập đoàn buôn bán

người*****

Cùng lúc đó các bậc bệ trên hai nhà họ Trình và họ Chung đang nói chuyện qua điện thoại hoặc bàn bạc trực tiếp về hôn sự hoang đường của hai đứa trẻ cứng đầu cứng cổ ko ai chịu nhường ai này.

Tổ nhân mã (1) thứ nhất:

(1) Ý nói làm việc theo nhóm, teamwork

Cha Chung: “Lão Trình, thực là ngại quá. Con bé kia nhà tôi từ nhỏ đã được nuôi chiều đầm ra hư đốn, tùy hứng vô cùng, hôn nhân đại sự mà nó cũng làm loạn thành ra như vậy được!”.

Cha Trình: “Con gái mà, tùy hứng một chút có thể coi là hoạt bát, vừa vặn bù trừ cho Thiếu Dung. Việc này không thể trách Tiểu Thần được, nhất định là do Thiếu Dung nhà chúng tôi ăn nói vụng về không biết dỗ dành người ta, chọc giận Tiểu Thần đấy mà”.

Tổ nhân mã thứ hai:

Mẹ Trình: “Tiểu Thần có phải còn để tâm chuyện Tiểu Dung và Tưởng Duy trước kia không ? Chính miệng Tiểu Dung nói đã thật sự chấm dứt với Tưởng Duy rồi, chị biết đấy, lời thề bé nói rất đáng tin cậy”.

Mẹ Chung: “Con bé Tiểu Thần chị còn không biết à ? Từ trước đến nay nó không hay thù lâu nhớ dai. Cứ cho nó phá phách đi, chờ nó phá đủ một rồi thì tự khắc yên phận”.

Tổ nhân mã thứ ba:

Bà nội Trình: “Bà nói xem bọn trẻ bây giờ tại sao mà yêu nhau cũng phải làm ầm mĩ lên như vậy ? Ngay cả đứa hiền lành như Tiểu Dung cũng làm cho con gái tức giận đến mức không muốn qua lại với nó, tôi còn lên kế hoạch trước khi chết có thể nhìn thấy cháu trai, cháu gái thứ hai đấy”.

Bà ngoại Chung: “Khụ, nói linh tinh gì vậy. Bà yên tâm, chỉ cần Tiểu Dung nhà bà thực lòng muốn kết hôn với Tiểu Thần thì hôn sự này không thể bị phá hỏng được. Còn về Tiểu Thần, trước tiên cứ để cho nó nhảy nhót thỏa thích mấy ngày đi”.

***** Ta là dải phân cách Tập đoàn buôn bán

người*****

Cầu người không bằng cầu mình. Hoãn lại một thời gian sau, Trình Thiếu Dung không gọi điện thoại làm phiền Chung Luyện Thần nữa, cậu viết thư cho cô, mỗi ngày một bức, vẫn rất ngắn gọn. Cậu không định viết một bức thư dài.

— Anh thật lòng muốn sống bên em cả đời. Tuy rằng anh và Tưởng Duy đã bên nhau mười năm, nhưng mười năm so với cả đời thì vẫn rất ngắn

đúng không ?

— Em trách anh không quên được chuyện trước kia, anh thừa nhận. Nhưng trí nhớ của con người không phải do mình đi ều khiển, nếu như bây giờ anh nói là anh đã quên Tưởng Duy là ai r ấi, chẳng lẽ em không cảm thấy anh là loại người cần bả, bại hoại không đáng tin cậy hay sao ? Em xem, anh còn có thể nhớ đến từng chi tiết chuyện hai mươi năm trước chúng ta cùng leo núi gặp được một con ch ần cơ mà”.

— Tuy rằng hai chúng ta thiếu một thứ gọi là tình yêu, nhưng chúng ta có tình bạn và tình thân sâu đậm. Tình yêu đến cuối cùng cũng kết thúc bằng hôn nhân, chúng ta chỉ là đi đường tắt mà thôi. Tất nhiên nếu em thích thì chúng ta có thể từ từ vun đắp”.

.....

.....

.....

Cuối tuần đẹp trời, đồng đội Thiệu Tuyên Cận của Trình Thiệu Dung đến chơi, đúng lúc thấy Trình Thiệu Dung đang co chân ng ồi trên giường dựa vào tường, đặt laptop trên đùi, cực kì chăm chú viết lách cái gì đó, trong miệng hình như còn đang ngậm một thứ trông giống cái tăm.

“Làm gì vậy ? Ngoài trời nắng đẹp lắm, ở trong phòng là phí phạm cuộc đời đấy. Chúng ta ra ngoài chơi bóng đi” – Thiệu Tuyên Cận nói.

“Chờ tôi chút, hai phút nữa thôi” – Trình Thiệu Dung ngậm cái “tăm” dài đáp lời, r ấi xem qua một lượt những gì cậu viết, bấm phím “Gửi đi”.

Thiệu Tuyên Cận thò đầu vào nhìn, Trình Thiệu Dung “Bụp” một cái đóng màn hình laptop lại, suýt nữa kẹp cả đầu cậu ta vào.

“Cắt, lén lén lút lút, ai thèm xem chứ ? Cậu đang viết thư tình hay tâm thư tố cáo vậy ?” – Bởi vì Trình Thiệu Dung phản ứng quá nhanh, Thiệu Tuyên Cận không kịp nhìn được chữ nào nên vô cùng ảo não, tiện tay rút cái “tăm” trong miệng Trình Thiệu Dung ra, “Giả vờ lãnh khốc, cậu cho rằng cậu là Tiểu Mã ca(2) à ?”.

(2) Tiểu Mã ca là nhân vật do Châu Nhuận Phát thủ vai trong phim Bản sắc anh hùng, tên thật của nhân vật là Lý Mã Khắc, là một đại ca xã hội đen chuyên hành hiệp trượng nghĩa

Kết quả làm cậu ta trợn mắt há m ồm chính là, cậu ta rút ra được một cái kẹo mút. Thiệu Tuyên Cận kinh hãi đến biến sắc, giờ tay sờ trán Trình Thiệu Dung một cái.

Trình Thiệu Dung nói: “Viết thư cho cô vợ đã hủy hôn của tôi. Thật sự rất buồn nôn, chưa đến rụng cả răng, ngậm một lúc thì có vị ngòn ngọt cũng đỡ chua hơn”.

Thiệu Tuyên Cận cười trên nỗi đau của người khác, nói: “Còn không phải do cậu tự chuốc lấy sao, đáng đời! Trước đây lúc cậu làm mấy bài trắc nghiệm trẻ con kia tôi đã nhắc nhở cậu r ấi, tìm đáp án trước đi, dựa theo

tính nết của vợ cậu mà tìm đúng thuốc trị đúng bệnh, cậu còn làm bộ làm tịch đứng đắn nói cái gì mà ‘Làm bài thi không được quay cóp’! Bây giờ đã biết đầu năm nay trẻ con thành thật thì sẽ nhận được kết cục gì chưa, ha ha ha ha ha, cười chết tôi mất!”.

Trình Thiệu Dung thở dài ai oán, một bên tắt laptop, một bên cảm khái nói: “Anh hai tôi mấy tháng trước lúc vừa mới tham gia công tác tư tưởng có nói với tôi một câu, khi đó tôi còn cảm thấy anh ấy cực đoan, giờ thì không thể không thừa nhận, sức lĩnh hội của anh hai so với tôi vĩnh viễn vừa nhanh vừa mạnh hơn nhiều”.

Thiệu Tuyên Cận tập trung rửa tai lắng nghe: “Anh hai của chúng ta nói ra lời vàng ý ngọc gì vậy?”.

“Khi ấy anh hai nói, nếu cứ chiếu theo khuôn phép cũ mà làm việc thì quá không phù hợp với tình hình phát triển của đất nước theo giai đoạn hiện nay”.

_____(●´ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui quỷ khiến chương 14

Chương 14 : Đường đời thật lắm gian truân

Thật ra Chung Luyện Thần rất vui vẻ khi mỗi ngày nhận được những lá thư chỉ có vài chữ ít ỏi từ Trình Thiệu Dung, tuy vậy cô h ồi âm rất ít, thỉnh thoảng có cũng chỉ là mắng: “Đồ lười không xương!”, “Cậu cho rằng tôi là quả h ồng m ền à!”.

Nhưng nếu ngày nào không nhận được thư của cậu ta, cô sẽ F5 cả buổi tối, cảm giác ngủ cũng không ngon, nếu không phải nguy ền rửa người đang chấp hành nghĩa vụ quân nhân là chuyện rất tổn hại đến lợi ích quốc gia thì cô đã tiếp tục lôi phi tiêu ra phi nát con búp bê vải r ồi.

May là đêm đó cô nhận được một lúc hai bức thư, vì thế cô lại th ần tha thứ cho Trình Thiệu Dung.

Tuyệt đối không phải vì cô là người không có chí khí, không có chủ kiến, mà vì cô quá giàu tình cảm, lòng dạ bao la, thấu tình đạt lý, có tri thức hiểu lẽ nghĩa, ôn nhuận hi ền lành, biết phân biệt đúng sai.... Vân vân và vân vân, toàn là những đức tính truyền thống tốt đẹp của phụ nữ Trung Hoa. Chung Luyện Thần tự lừa mình dối người nghĩ như vậy.

Từ nhỏ cô đã không phải là đứa trẻ thích quan trọng hóa vấn đề, không nghĩ ra cái gì thì thôi không nghĩ nữa.

Sở dĩ cô nằng nặc không chịu lấy Trình Thiệu Dung, đối với chuyện cậu ta chưa quên được bạn gái trước và bạn gái trước nữa đều chẳng to tát gì, nói trắng ra là cô cảm giác như mình lén lút chen chân vào phá hoại tình cảm của người ta, giống như một người thứ ba xấu xa, khiến cô cảm thấy vô cùng bất an.

Tuy cách cư xử bên ngoài của Chung Luyện Thần giống một tiểu loli(1), nhưng động cơ xuất phát từ đáy lòng tuyệt đối là một vị Thánh mẫu.

(1) Trẻ con

Hơn nữa, vài ngày trước, cô còn gặp Tưởng Duy, vì thế hai người cùng nhau ăn cơm.

Cô tận tình khuyên nhủ Tưởng Duy hãy biết quý trọng duyên phận, đừng dễ dàng từ bỏ mối tình đã gần mười năm, lại thêm nhi ều l ần nhấn mạnh hôn sự của cô với Trình Thiệu Dung hoàn toàn là vì bị gia đình ép buộc phải thực hiện, hai người bọn họ đều không hề tự nguyện, tình cảm giữa bọn họ rất trong sáng.

Vã m ô h ô i , c ầ u x i n T h ư ợ n g đ ể h ă y t h a t h ứ c h o đ ộ n g c ơ c a o đ ẹ p c ủ a c ô .
H ư ợ n g h ô c ô t h ậ t s ự k h ồ n g n ớ i đ ố i c â u n à o , b a n đ ầ u v iệ c k ế t h ồ n l à d o c á c
b ậ c b ề t r ề n v ư n v à o , h ơ n n ữ a , c ô v ớ i T r ầ n h T h iế u D ư n g , k h ồ n g c ó t ỉ n h c ả m
t h i c ũ n g k h ồ n g p h ả i , c ô đ ă đ ặ c b iệ t n h ậ n m ặ n h v à o c h ữ “ T r ồ n g s ắ n g ” đ ấ y
t h o i , c ô k h ồ n g n ớ i s ả i đ ứ n g k h ồ n g ?

K ế t q u ả , T ưở n g D ư y n ớ i đ ứ n g r a c ô ấ y v ớ i T r ầ n h T h iế u D ư n g đ ă p h ả i c h i a
t a y b ố n n ă m t r ư ớ c r ấ i , c h ỉ l à c ứ d ừ n g đ ằ n g m ấ i k h ồ n g n ớ b u ồ n g t a y , t ừ đ ầ u
đ ế n c u ố i k h ồ n g t h ể c ắ t đ ứ t đ ư ợ c .

H ơ n n ữ a , T ưở n g D ư y c ũ n g n ớ i r ồ , T r ầ n h T h iế u D ư n g l à t h a n h n iê n g ầ m ờ
b ậ c n h ấ t t r ồ n g t ỉ n h y ê u , h ả i n g ườ i b ọ n h ọ b ê n n ă u n h iê u n ă m n h ư v ậ ,
đ ừ n g g ọ i l à m ộ t đ ồ i t ỉ n h n h ậ n , g ọ i l à b ậ n k h ắ c p h ả i c ồ n c h ỉ n h x ắ c h ơ n . C ậ u
t a k h ồ n g h iế u t h ế n ằ o l à y ê u , c h ỉ b iế t đ ế n t r á c h n h iệ m v à n g h iã v ụ , m à c ô
ấ y l ại k h ồ n g r ồ t ậ n đ ấ y l ồ n g c ậ u t a n g h ỉ g i .

C u ố i c ũ n g T ưở n g D ư y c ồ n n h ậ n m ặ n h r ằ n g , c ô v ớ i T r ầ n h T h iế u D ư n g
q u ề n b iế t n ă u c ả đ ờ i r ấ i , c h ư ệ n t ố t n h ư v ậ n h iê u n g ườ i c ầ u c ồ n k h ồ n g
đ ư ợ c , n ớ i C h ư n g L ư ệ n T h ầ n p h ả i t ậ n d ư n g ư u t h ế m à c ứ u v ớ t t ậ m h ồ n
k h ồ k h ậ n c h o t h a n h n iê n t ố t b ụng n ằ y , b ấ t k ể l à c ô c ó c h ủ đ ị n h l ấ y c ậ u t a
h ầ y k h ồ n g .

S ả u k h i C h ư n g L ư ệ n T h ầ n t ậ m b iệ t T ưở n g D ư y r a v ề , ở t r ề n đ ườ n g n h ớ
l ại n h ữ n g l ờ i c ô ấ y n ớ i , b ấ t c h ộ t n h ậ n r a T r ầ n h T h iế u D ư n g t h ậ t đ ắ n g
t h ư ơ n g .

Đ ầ y r ồ r ằ n g l à t h ẳ m k ị c h c ủ a m ộ t t h a n h n iê n t h iê n t ậ i d ướ i s ự k ỳ v ộ n g c ủ a
c ả g i ả đ ị n h m à n ỗ l ự c k h ồ n g n ừ n g t ự h ồ n t h iệ n m ỉ n h , c u ố i c ũ n g t ầ u h ỏ a
n h ậ p m ả s ỉ n h r a t ỉ n h c á c h s ứ t s ẻ o l ấ i l ỗ m m ả .

C h ư n g L ư ệ n T h ầ n m ề o k h ồ c c h ư ộ t n ặ n r a v ậ i g i ộ t n ướ c m ắ t , c ả m t h ấ y
n ế u đ ể c h o c ô g ắ i t ử t ể n ằ o đ ố l ại b i T r ầ n h T h iế u D ư n g d ừ n g v ề n ằ o ầ i c h ấ t
l ượ n g c a o c ủ a c ậ u t a l ừ a đ ố i t h i t h ầ r ằ n g đ ề m c h ỉ n h b ả n t h ầ n c ô r a h ứ n g
c h ị u n ỗ i t h ồ n g k h ỏ n ằ y c h o x ồ n g .

C ô t ỉ n h c h ờ T r ầ n h T h iế u D ư n g n h ắ c l ại c h ư ệ n k ế t h ồ n l ầ n n ữ a s ẽ đ ồ n g ý
v ớ i c ậ u t a .

V ậ y m ả c ả i t ề n T r ầ n h T h iế u D ư n g n ằ y n ằ y n ằ o c ũ n g c h ỉ q u ầ n q u ầ n
l ấ y c ô g i ả n g g i ả i đ ạo l ý l ớ n l ầ o n ằ o đ ố , t uyệt n h iê n k h ồ n g đ ề c ậ p t ớ i c ậ u
“ E m c h ừ n g n ằ o t h i c h ị u g ả c h o ầ n h ” , t h ậ t đ ứ n g l à đ ắ n g g h ế t c ự c k ỳ m ả .

K h ồ n g l ẽ m ướ n c ô p h ả i n ớ i r a “ E m m ướ n l ấ y ầ n h ” t r ư ớ c ầ ? N ằ m m ớ i đ i !

*****

K ế t q u ả l à C h ư n g L ư ệ n T h ầ n v ẫ n p h ả i n ớ i r a c ậ u ấ y t r ư ớ c .

T r ồ n g k h i c ô v ẫ n đ ằ n g t r ả i q u ầ n h ữ n g n ằ y đ i đ ạo , n ắ n n ồ , l ề n m ắ n g ,
n h ậ n t h ư k h iế n n g ườ i n g ườ i p h ầ n n ộ , m ộ t n ằ o n ằ o đ ố ở T r ồ n g Q u ố c đ ă x ả y
r a s ự k iệ n l ớ n l ồ n g t r ồ i l ỏ đ ấ t , m ấ y v ậ n n g ườ i g ặ p n ậ n , m ấ y t r iệ u đ ồ n g
b ầ o m ấ t đ i n ằ c ầ .

Đợi đến khi cô hồi phục được tinh thần từ nỗi khiếp sợ mới ý thức được Trình Thiệu Dung lại không gửi thư cho cô đúng hạn nữa, hôm sau cũng không có.

Chắc là kỷ luật không cho phép tiết lộ hành tung, cô dĩ nhiên đã đoán được cậu ta đi đâu.

Phải chịu giày vò một khoảng thời gian như vậy, sau này Chung Luyện Thần cũng không muốn nghĩ lại nữa, tim gan phèo phổi của cô rốt cuộc đã trở về vị trí ban đầu rồi.

Cô quay lại sống cùng cha mẹ, ngày ngày vừa xem TV nức nở, vừa lên mạng cãi nhau trên mấy trang mặt báo mập mờ.

Ba ngày sau cuối cùng Trình Thiệu Dung cũng chịu gọi một cú điện thoại cho cô, tín hiệu không tốt lắm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể mất sóng. Cậu ta nói: “Em có khỏe không? Ở nhà ngoan ngoãn đợi anh, đừng chạy lung tung khắp nơi”.

Chung Luyện Thần òa khóc thật lớn, vừa khóc vừa gào: “Anh nhất định phải sống sót trở về, anh phải sống trở về cưới tôi! Bằng không anh cứ chờ xem!”.

*****

Một lần nữa tìm được mục đích của đời này, cuộc sống của Chung Luyện Thần lập tức trở nên phong phú hẳn ra.

Aiz, trước đây cuộc sống của cô cũng rất phong phú. Phải nói là cuộc sống của cô càng thêm phong phú mới đúng.

Ban ngày cô đi làm tình nguyện, hỗ trợ công tác thống kê quyên góp, đăng ký vật dụng, buổi tối theo thói quen chờ điện thoại hoặc thư từ của Trình Thiệu Dung, nhưng cô đợi mãi vẫn không thấy. Vì thế cô lo sợ, lo sợ cậu ta quá mệt mỏi, lo sợ đi đâu kiện quá gian khổ, lo sợ cậu ta gặp nguy hiểm. Có một hôm cô lên kế hoạch theo xe đội tình nguyện đến nơi xảy ra thiên tai, cô nghĩ làm như vậy thì có thể có cơ hội gặp Trình Thiệu Dung. Kết quả cha cô vừa hay tin đã cấp tốc phái người đến bắt cô trở về.

Cô đột nhiên phát hiện thì ra mình đã quan tâm đến Trình Thiệu Dung như thế, vì cậu ta mà nóng ruột nóng gan. Lẽ nào đây chính là tình yêu vĩ đại trong truyền thuyết?

Cô ngây ra như phỗng, như vừa được rót nước lên đỉnh đầu(2).

(2) Nghi thức xối nước lên đầu đại ý là được khai sáng trí tuệ

Cô không thích Trương Ái Linh, cảm thấy người phụ nữ này lỗi đời lại lạnh bạc. Nhưng trước kia lúc Trình Thiệu Dung giáo huấn cô thường trích dẫn Trương Ái Linh, cô vì muốn hiểu rõ tình hình quân địch nên cũng phải đọc một ít.

Cô ấn tượng sâu sắc nhất là [Khuynh thành chi luyện], cả thành phố bị rơi vào tay giặc chỉ để tác thành cho hai người thành một đôi.

Mà bây giờ cô nghĩ đến mình lại thấy hổ thẹn, trong lúc dân tộc đang nguy nan như vậy, cô lại có thể đạt được tình yêu khao khát bấy lâu nay.

Đúng đúng, đây chính là tình yêu.

Nếu Trình Thiệu Dung không hiểu tình yêu là như thế nào, vậy tình yêu của bọn họ hoàn toàn do cô định đoạt rồi.

Cảm giác được làm chủ thật là tốt!

*****

Rất nhiều ngày sau, cuối cùng Trình Thiệu Dung cũng rút khỏi nơi xảy ra thiên tai. Cậu ta chỉ nói qua điện thoại mấy câu rằng cậu ta nhận được nhiệm vụ mới, sẽ mất một khoảng thời gian dài không thể liên lạc với cô được bởi vì không có bất kỳ phương thức liên lạc nào.

Nhưng không có gì nguy hiểm cả, cô không cần lo lắng.

Đợi sau khi nhiệm vụ này của cậu ta chấm dứt là có thể được nghỉ phép dài ngày, có thể tổ chức đám cưới rồi.

Chung Luyện Thần cảm thấy ngoài cửa sổ trời vô cùng xanh, mây vô cùng trắng, ngay cả côn trùng kêu cũng vô cùng êm tai.

Cô bắt đầu nghiêm túc lên kế hoạch đến từng chi tiết nhỏ cho hôn lễ, trang phục, nhẫn, hoa tươi, còn có hình thức tổ chức tiệc mừng. Cuộc sống của cô so với trước đó lại càng phong phú hơn.

Ngày hôm sau, Chung Luyện Thần nhận được một phong bì chuyển phát nhanh, là từ đơn vị của Trình Thiệu Dung gửi đến, chữ viết bên ngoài không phải là chữ của cậu ta.

Cô nghi ngại mở ra, thấy bên trong phong bì chuyển phát nhanh là một phong thư được dán kín miệng, chữ ngoài phong thư đúng là nét chữ ngay ngắn đẹp đẽ của cậu ta mà đã lâu cô chưa được nhìn thấy.

Chung Luyện Thần bóc thư mà trong lòng vui sướng như bóc quà, chữ viết rất ầu, nhưng càng có vẻ tiêu sái, phóng khoáng.

Nhưng nội dung của bức thư –

Tiểu Thần:

Anh đã suy nghĩ rồi, hai chúng ta cả đời này cũng không thể yêu nhau được.

Hơn nữa, quả thực anh không quên được Tưởng Duy.

Anh muốn cưới em là muốn chịu trách nhiệm với em, cũng là muốn làm vừa lòng bề trên.

Nhưng em là một cô gái phóng khoáng đầy tham vọng, vậy nên chúng ta hãy hủy bỏ chuyện kết hôn đi.

Giống như em từng nói, chúng ta vẫn tiếp tục làm bạn bè là được rồi, không cần phải lừa mình dối người nữa.

Chúc em sớm tìm được người thích hợp nhất, bàn chuyện yêu đương thăm thiết điên cuồng, sau đó kết hôn với anh ta, sống đến đâu bạc răng long.

Chân thành chúc phúc.

Tạm biệt

*****

Đầu tiên Chung Luyện Thần thất kinh đến mức tim cũng quên đập, sau đó cả người run lẩy bẩy.

Cô cố nén giận đọc lại từ đầu đến cuối bức thư một lần nữa, cẩn thận phân biệt nét chữ.

Cô nghiên cứu tờ giấy mỏng manh kia mấy chục lần, sau đó rút cuộc xác định được cô không hề hiểu sai ý của cậu ta, hơn nữa, bức thư này chính xác là tự tay cậu ta viết!

Giả dối! Khốn nạn! Nhất định là cậu ta cay cú vì cô đã viết cho cậu ta một bức thư từ hôn nên bây giờ cậu ta mới ăn miếng trả miếng đây mà!

Chung Luyện Thần nghĩ trước hết phải gọi điện thoại mắng cho cậu ta một trận, nhưng điện thoại của cậu ta không kết nối được. Đúng rồi, cậu ta từng nói trong khoảng thời gian ngắn cậu ta sẽ không thể liên lạc được với cô.

Đã sớm ừ mưu rồi!

Chung Luyện Thần thở hắt hắt xé bức thư thành hai mảnh, còn tàn nhẫn dùng răng cắn xé mấy cái, vứt xuống đất đập thêm vài phát nữa mà cô vẫn chưa hả giận, cuối cùng cô lấy kéo cắt vụn tờ giấy thành trăm mảnh, sau đó ném hết vào bồn cậu tự hoại

Chung Luyện Thần cảm thấy mình nên khóc một trận thật đã đời, nhưng cô đã phản nộ đến cực hạn nên không thể khóc được nữa. Đã vậy cha mẹ còn không có nhà, ngay cả người giúp việc cũng đi ra ngoài mua đồ ăn, cô muốn tìm người kể khổ mà cũng không có ai.

Cô trấn tĩnh một lát, cảm thấy hay là không cần kể cho mọi người vội, mất thể diện lắm, bị đàn ông bỏ rơi thực sự không phải là chuyện về vang gì.

Có đi đâu cô sắp phát điên rồi, nhất định phải đi hít thở không khí một chút.

Chung Luyện Thần lục tìm chiếc vali du lịch mà cô quanh năm mang theo bên người, tốt lắm tốt lắm, hộ chiếu chưa hết thời hạn, thị thực cũng chưa hết thời hạn, cô muốn trốn đi thật xa để tự liếm láp vết thương này.

Cô để lại cho cha mẹ một tờ giấy, nhanh chóng chạy mất.

Hẹn gặp lại, Trình Thiếu Dung! Chờ sau khi bà đây trở về, nếu bà đây còn nhớ rõ cậu là ai, bà đây sẽ mang họ cậu! XXX!

_____(●´ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui [chương 15]

Chương 15 : Từ minh tinh đầu bảng đến diễn viên nghiệp dư

[Tấu chương làm nổi lên ánh đèn sân khấu]

๖ Xét thấy bạn học Chung Luyện Thần dưới sự ép buộc tự nguyện diễn kịch miễn phí của mỗ tác giả vô lương nào đó mà sức khỏe sa sút, tinh thần hỗn loạn, xuất hiện triệu chứng của bệnh tim mãn kinh quá sớm, để ngăn ngừa kịch bản vì nữ chính ra đi quá nhanh mà giữa đường chết yếu, mỗ tác giả quyết định sử dụng hàng cấm một cách phi pháp, tiêm cho cô một lượng thuốc trợ tim và thuốc kích thích cực lớn, khẩn khoản cầu mong cô có thể kéo dài hơi tàn đủ để chống đỡ đến hết màn kịch này.

Độc giả đầu óc bình thường xin mời không xem những tình tiết trong chương dưới đây.

*****Nữ chính trong tình cảnh đau thương đi thay trang phục*****

Lại nói đến Chung Luyện Thần mang vết thương lòng nghiêm trọng bỏ chạy không một lần ngoái đầu lại tới quốc gia ở bờ bên kia đại dương. Cô đánh một cuộc điện thoại về nhà báo bình an, cũng lười giải thích với mọi người chuyện gì đã xảy ra. Điện thoại di động của cô dĩ nhiên là đã tắt máy rồi.

Vừa nãy là cô gọi cho anh họ cả, đồng thời yêu cầu anh ta ngay lập tức giúp cô làm tốt công tác khắc phục hậu quả. Chung Luyện Thần không đủ can đảm đối mặt với bố mẹ cô.

Cô ăn chơi mấy ngày ở chỗ này rồi lại đổi sang chỗ khác, đề phòng có ai đó đến đây tìm cô. Đầu là lúc sắp chuyển địa điểm cô mới gọi điện thoại thông báo cho mọi người là cô còn sống.

Chung Luyện Thần ở bên ngoài dạo chơi hai vòng, tâm trạng đã khá lên rất nhiều, lúc nhớ đến Trình Thiệu Dung cũng không xúc động muốn cắn người nữa.

Với lại, cô nghĩ thật may mắn vì cô không lấy Trình Thiệu Dung, bằng không về sau mỗi khi cô ra nước ngoài sẽ là cả một vấn đề hết sức phiền phức lẫn nhằng, việc phê duyệt thủ tục sẽ phức tạp hơn rất nhiều.

Chỉ là.... Aiz .....Quên đi ..... TMD..... Thật sự là..... Diên rồi....Shit!

Ngày hôm ấy, khi Chung Luyện Thần đã xác định được trạm dừng chân tiếp theo của cuộc hành trình, đang chuẩn bị quẹt thẻ mua vé máy bay thì

nhân viên thu phí lễ phép nói với cô: Xin lỗi tiểu thư, thẻ tín dụng của cô đã mất hiệu lực rồi.

Sao lại thế được!

Cô đổi thẻ khác, cũng mất hiệu lực.

Lại đổi, tình trạng như trên.

Chung Luyện Thần dùng đầu óc thông minh của mình suy nghĩ một lát, lập tức hiểu ra mình bị người nhà hãm hại. Bởi vì mấy tấm thẻ tín dụng của cô đều là do các anh họ thay cô lập tài khoản, mật mã và các vấn đề khác cô không thay đổi gì cả. Huống hồ, chỉ cần bọn họ muốn hại cô thì thiếu gì cách.

Meo, tiền phòng khách sạn cô còn chưa thanh toán đâu. Số tiền lớn như thế, tiền mặt trên người cô đương nhiên là không đủ. Bọn họ biết cô có thói quen mang theo rất ít tiền trên người, đoán chắc chắn là cô sẽ không có biện pháp trốn chạy nữa đâu.

Sớm biết hôm nay giờ thủ đoạn tiểu nhân bỉ ổi như vậy, hôm qua cô đã rút sạch tiền trong tài khoản ra rồi. Không đúng, sớm biết muốn giờ trò tiểu nhân, hôm trước cô không nên quẹt thẻ để bọn họ từ đó mà tra ra được tung tích của cô.

Cô đúng là không ý thức được nguy cơ tiền tàng mà.

Chung Luyện Thần hậm hực quay về phòng.

Thật ra Chung Luyện Thần không lo lắng về vấn đề sinh tồn, nhất định sẽ có người đến giúp cô thanh toán hết mọi thứ, đồng thời còn trả tiền ăn ở cho cô.

Nhưng sau đó, chẳng mấy chốc cô sẽ như tội phạm bị dẫn độ về nước.

Người đến là ai nhỉ?

Cha cô à? Tiêu rồi, hay là cô nhảy lầu luôn đi cho xong. Cô liếc mắt nhìn xuống phía dưới, cao quá, cô đành buông tha cho ý định này. Hay là giả vờ ngất xỉu cũng được, dù sao cô cũng bị tụt huyết áp, may ra có thể lừa được một lúc.

Dàn anh họ hai bên nội ngoại? Trăm ngàn lần đừng là bọn họ, cô rất sợ không thể khống chế được bản thân xông lên cắn đứt cổ bọn họ mất.

Thư ký của cha hoặc thư ký của các anh họ? Tốt nhất nên là những người này. Bởi vì bọn họ đều sợ cô, chỉ cần cô vừa cưỡng ép vừa dụ dỗ.....

Sau khi Chung Luyện Thần nghĩ ra sách lược đối phó, cô nhẹ nhàng thở ra, nhưng tâm tình bị thương sâu sắc đang bao phủ khắp nơi lại đánh úp cô.

Dạo gần đây cuộc sống của cô thâm cảm không chịu nổi, say rượu thất thân, bị lừa dính hôn, tiếp đến... Không có định lực mà yêu đơn phương người ta, sau đó bị người chồng chưa cưới mà cô yêu không lâu vô tình vứt bỏ..... Bây giờ cô còn bị những người thân mà cô tin tưởng nhất hãm hại, chỉ có thể chán nản ngẩn ngơ trong khách sạn chờ bọn họ bắt về quy án. Bởi lẽ

nếu như hiện giờ cô chạy đi, có khi chưa đầy mấy tiếng sau, người bắt cô sẽ là cảnh sát liên bang.

Quả thực cô so với Hạng Vũ còn thê thảm hơn, ít ra người ta còn có Ngưu Cơ bạn.

Quả thực cô so với cô bé bán diêm còn đáng thương hơn, cô bé còn có thể quẹt diêm thắp lên cảnh tượng đẹp đẽ mà cô bé hằng ao ước, vừa nãy cô tìm được hai hộp diêm, kết quả làm mình bị ho sặc mất năm phút đồng hồ, còn cháy mất một lọn tóc.

Chung Luyện Thần càng nghĩ càng uất ức, nằm trên giường khóc tu tu một hồi, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại thì phát hiện đã qua mấy tiếng rồi nhưng vẫn chưa có người đến bắt cô.

Tình hình này đối với người hay nóng ruột như cô mà nói thì đúng là một hình thức tra tấn tinh thần dã man, dù gì cũng nên cho cô một đao thống khoái chứ.

Cô đi đi lại lại trong phòng, quyết định là vẫn nên ra ngoài hít thở không khí, thuận đường còn có thể nhân lúc lãnh sự quán Trung Quốc chưa hết giờ làm việc đến thăm dò tin tức, khi cần thiết còn cầu cứu bọn họ.

Cô thay quần áo tươm tất chuẩn bị lên diễn thì đột nhiên có điện thoại gọi tới, nói là có một người bạn của cô đang chờ ở đại sảnh.

Tại sao có thể tính toán thời gian chuẩn xác như vậy, căn đúng lúc cô vì bị hù dọa cho sợ chết khiếp còn thêm bức bối mà chưa ăn cơm trưa, giờ này đói đến mức ngực dán vào lưng, muốn chạy trốn cũng không còn sức lực nữa.

Trốn cũng không trốn được, Chung Luyện Thần cố dây dưa thêm năm phút, cuối cùng bất đắc dĩ xuống tầng dưới.

Chỉ là người đang chờ cô trong đại sảnh có hơi nằm ngoài dự liệu của cô. Có lẽ không thể nói “Có hơi”, phải là “Cực kì”, “Nghiêm trọng”, “Vô cùng”, “Hết sức” ngoài dự liệu của cô.

Vậy mà lại là người cô “Đã từng” thương trộm nhớ từ nhỏ đến lớn, hơn nữa còn là mẫu người đàn ông lý tưởng nguyên bản trong lòng cô:

Trình Thiệu Thần!

Chung Luyện Thần kinh hoảng quá độ, chỉ biết đứng đó ngơ ngác quên cả chào hỏi.

Trình Thiệu Thần nói: “Cho em nửa tiếng đi thu dọn hành lý”.

Cuối cùng cô cũng tỉnh lại: “Không cần không cần, mười lăm phút đủ rồi, anh đợi em một lát là được”. Sau đó cấp tốc xông vào thang máy.

Ờ, không đúng, không phải cô đã lên trước kế hoạch sẽ đối phó với người đến như thế nào à? Tại sao lại ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ thế này? Bó tay, bó tay!

Lúc Chung Luyện Thần nghĩ đến vấn đề này thì cô đã ngã trên máy bay trở về Tổ quốc rồi. Lần này thật sự là trốn không thoát.

Hơn nữa, Trình Thiệu Thần kiểm soát thời gian chặt chẽ như vậy, ngay cả cơm cô cũng chưa được ăn đã phải lên máy bay, hiện tại cảm tưởng như mình đang hấp hối.

“Anh Thiệu Thần, em đói” – Cô nhỏ giọng nói.

“Lát nữa cơm sẽ được đưa đến, em có thể ăn hai suất”.

“Em không thích ăn cơm máy bay”.

“Vậy em ngủ một lát đi, ngủ rồi sẽ không đói bụng nữa” – Trình Thiệu Thần lật tờ báo tiếng Anh, cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Vừa nãy trước khi lên máy bay tại sao anh không đưa em đi ăn cơm?”.

“Nếu em ăn no thì lại được hồi sức, lỡ như em chạy mất thì lúc anh bắt em về sẽ vất vả hơn”.

Cô muốn khóc, ngay cả anh Thiệu Thần thân yêu của cô cũng bắt nạt cô, nhưng cô đói đến mức không còn sức mà khóc nữa.

Chung Luyện Thần nhe răng trong lòng, huhuhu, cô là đứa bé mà cha mẹ không xót, anh chị em họ không thương, chó mèo không yêu.

Tiếp viên hàng không cuối cùng cũng đưa cơm đến. Trình Thiệu Thần rất khách khí đẩy phần cơm của mình đến trước mặt cô.

Chung Luyện Thần nói: “Em còn muốn một ly cà phê đặc thêm bốn viên đường”.

Trình Thiệu Thần rốt cuộc quay đầu nhìn cô một cái, thản nhiên nói với tiếp viên hàng không: “Cho cô ấy một ly nước trái cây, cho tôi hai gói khăn giấy”.

Được rồi, tuy rằng chưa bao giờ chú ý cô, nhưng anh Thiệu Thần của cô vẫn thực sự quan tâm đến cô.

Tóm lại sau khi ăn uống no đủ Chung Luyện Thần cũng lại sức rồi, cô bắt đầu lộn xộn mang tình cảnh thâm trầm mấy tháng qua từng chuyện từng chuyện kể cho Trình Thiệu Thần nghe. Cô giấu ở trong lòng đã lâu rồi, ngay cả cơ hội nói hết với người ta cũng không có. Bây giờ cuối cùng cũng coi như có một người sống chịu làm bao trút giận cho cô.

Cô càng kể càng tủi thân, ban đầu còn lặng lẽ khóc, rồi thanh âm chuyển sang nức nở, sụt sịt sụt sịt, tóm lại càng lúc nước mắt chảy càng nhiều.

Trình Thiệu Thần là người khiếm khuyết lòng cảm thông, cô khóc lóc đáng thương như vậy mà anh vẫn thờ ơ không hề động lòng, mắt cứ dán vào tờ báo tiếng Anh trong tay, có đi đâu mỗi khi nước mắt cô sắp chảy vào miệng, anh sẽ đưa tay đến trước mặt cô, giữa các ngón tay kẹp một tờ khăn giấy.

Thật là kỳ quái, rõ ràng anh không nhìn cô mà.

Song Trình Thiệu Thần lại là một người nghe tuyệt vời, không bắt cô ngậm miệng, cũng không cắt ngang lời cô, chỉ là không biết anh có nghe được câu nào không. Mặc kệ, Chung Luyện Thần chỉ cần nói ra trong lòng đã thoải mái hơn rồi.

May thay Chung Luyện Thần kể chuyện biết bắt đúng trọng tâm, làm mờ nhạt điểm đáng ghét của bản thân mình đi, khuếch trương cực đại sự khốn nạn của Trình Thiệu Dung lên, mặt khác lại không hề động đến chuyện tình một đêm của hai người họ.

Sau đó Chung Luyện Thần biết Trình Thiệu Thần từng chữ đều lọt vào tai, bởi vì khi cô khóc suốt suốt nhắc tới lá thư đó, Trình Thiệu Thần cười một lát, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa buồn cười: “Thằng nhóc này trở nên quyết đoán như thế từ lúc nào vậy hả?”.

Chung Luyện Thần tức giận đến “Oa” một tiếng khóc rống lên, làm cho các hành khách khác trong khoang hạng nhất trên máy bay cùng nhìn về phía bọn họ, may là hành khách khoang hạng nhất không nhiều lắm.

Tiếp viên hàng không tức tốc chạy tới: “Vị tiểu thư này không thoải mái phải không? Có cần tôi làm gì đó giúp cô không?”.

Trình Thiệu Thần để mặc cô khóc đến gần đủ rồi mới qua quýt vỗ vai cô mấy cái: “Được rồi, được rồi, thư này không phải do Thiệu Dung viết, hoặc là nó trên em chơi thôi”.

Chung Luyện Thần khóc lớn vài tiếng rồi không khóc nổi nữa, nhưng cô còn cố gắng giả vờ khóc: “Huhuhu, các anh đều là người xấu, ngay cả anh cũng bắt nạt em!”.

“Về sau lúc nào muốn khóc thì tìm một chỗ như vừa nãy rồi khóc thật to lên, khóc mà kiên chế như vậy rất tổn hại sức khỏe, người nghe trong lòng cũng không thoải mái”.

Chung Luyện Thần nhắm mắt giả chết..... Không, là giả vờ ngủ.

Chặng đường bay này còn dài đằng dặc, thời gian còn nhiều lắm, cô thật sự không còn mặt mũi nào gặp người ta mà.

Cuối cùng máy bay cũng hạ cánh, lúc này Trình Thiệu Thần mới dẫn cô đi ăn một bữa no nê. Đúng lúc cô đang ăn uống vô cùng hào hứng, có người đến đưa cho Trình Thiệu Thần vé máy bay, chỉ có một tấm.

Chung Luyện Thần buồn bực hỏi: “Anh Thiệu Thần, anh đi một mình à? Anh muốn bỏ em lại chỗ này tự sinh tự diệt sao?”.

Trình Thiệu Thần ôn hòa nói: “Sao có thể? Chú Chung đang công tác ở đây, anh sẽ đưa em đến chỗ chú ấy”.

“Chú Chung nào?”.

“Cha em”.

Chung Luyện Thần lại khóc rống lên. Vô số ánh mắt trong nhà hàng xa hoa đều dồn cả về đây.

Trình Thiệu Thần cầm tạp chí trong tay giơ lên che mặt, hi vọng mọi người hãy coi như anh không có bất cứ quan hệ gì với cô gái này, chỉ là người qua đường là tốt rồi.

Nhưng Chung Luyện Thần chạy đến kéo tay áo Trình Thiệu Thần không chịu buông tha: “Anh không thể bỏ mặc em lại được, huhuhu, lần này cha

em chắc chắn sẽ nhốt em lại ít nhất một tháng. Em không chịu em không chịu, anh đi đâu thì em theo đấy!”.

Vì thế mấy giờ sau, Chung Luyện Thần thành công thoát khỏi phạm vi thể lực của cha cô, tạm thời thân thể được an toàn.

Ra đến sân bay, một chiếc xe rộng rãi đang chờ hai người, trên xe còn có một người phụ nữ trung niên mang vẻ mặt nghiêm túc, nhìn thấy hai người bọn họ thì khách khí đứng dậy chào hỏi, trên mặt vẫn không cười như cũ, như thể có người nợ tiền bà ấy không bằng.

Trình Thiệu Thần cũng không để ý, giới thiệu với Chung Luyện Thần:

“Đây là quản lý Lãnh”. Lại nói với tài xế: “Đưa tôi đến công ty họp trước đã”.

Trên xe, Trình Thiệu Thần giao việc cho quản lý Lãnh: “Đưa cho Chung tiểu thư một tấm thẻ tín dụng, chỉ giới hạn ở mức tiêu dùng cơ bản. Tìm cho Chung tiểu thư một chỗ ở. Đưa Chung tiểu thư đi mua ít quần áo cùng nhu yếu phẩm cần thiết. Thỏa mãn mọi yêu cầu của cô ấy ở trong phạm vi hợp lý”.

Quản lý Lãnh nghiêm túc gật đầu.

Trình Thiệu Thần lại nhấn mạnh: “Phạm vi hợp lý”.

Quản lý Lãnh lại gật đầu.

Trình Thiệu Thần xuống xe trước, rút một tấm thẻ ngân hàng đưa cho Chung Luyện Thần, tiện tay tịch thu hộ chiếu của cô.

Chung Luyện Thần quệt nước mắt nói: “Anh Thiệu Thần, bọn họ đều là người xấu, chỉ có anh là tốt với em nhất”.

Trình Thiệu Thần nói: “Em phải ngoan ngoãn nghe lời, không được bướng bỉnh, không được quấy rối, nếu không anh sẽ còn tệ hơn bọn họ”.

Chung Luyện Thần ngoan ngoãn gật đầu: “Em nhất định nghe lời anh. Anh Thiệu Thần, so với Trình Thiệu Dung anh tốt hơn gấp trăm lần”, nghĩ ngợi một lát rồi bổ sung, “Gấp một vạn lần”.

Trình Thiệu Thần ngẩng đầu nhìn một chiếc máy bay vừa bay ngang qua bầu trời: “Gần đây lạm phát khủng khiếp thật”.

***** Xen thời gian uống trà vào *****

Vài ngày trước, anh họ cả của Chung Luyện Thần là Chung Chấn Khải cùng ăn cơm với Trình Thiệu Thần.

“Con bé Tiểu Thần chết tiết kia, thật là tức chết đi được. Im thin thít chạy đến nửa bên kia trái đất, điện thoại di động cũng không kết nối được, hai, ba ngày mới gọi về nhà báo bình an, lại còn chỉ dám gọi cho quản gia. Lần này xem chúng tôi trừng trị nó như thế nào” – Chung đại ca luôn nho nhã uống một hợp rượu, can đảm lên tiếng.

“Vậy thì trước tiên phải tìm cô ấy về đã rồi hẵng nói. Ở nước ngoài nếu cậu dám chạm vào một sợi tóc của cô ấy, cẩn thận cô ấy đi báo cảnh sát, hại cậu không về nước được ý chứ” – Trình Thiệu Thần lạnh lùng nói.

“Ừ, theo như tình trạng hiện giờ của nó, loại chuyện gây tổn hại này nó tuyệt đối có thể làm được. Vì thế tôi mới phát phàn lên đây, chú ba nhà tôi giao cho tôi đi tìm Tiểu Thần về, đỡ khiến cho người nhà lo lắng. Con quý con kia cứ như con chồn ý, tôi còn chưa bắt đầu hành động nó đã thay đổi chỗ chơi mới rồi, tôi nào có bản lĩnh bắt được nó ?” – Chung Chấn Khải mặt buồn rười rượi.

“Biện pháp thì có, đáng tiếc cậu không xuống tay được. Cắt nước cắt lương thực của cô ấy, khóa toàn bộ thẻ tín dụng của cô ấy đi, trước giờ cô ấy là loại con gái không thể chịu được khổ, chắc chắn không chống đỡ được mấy ngày sẽ phải cầu xin sự giúp đỡ từ người nhà thôi”.

“Đùa à cậu hai Trình! Đó là em họ của tôi, cũng là em dâu họ của cậu đấy! Cậu độc ác quá rồi” – Anh cả nhà họ Chung nghe xong tỉnh cả rượu.

“Vậy tôi mới nói cậu không xuống tay được mà, thế nên cậu cứ chờ cô ấy tự dần vật bản thân đến mệt mỏi đi, tự chạy về nhà chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi” – Trình Thiếu Thần vô tình nói.

“Cô em gái này của tôi, cậu cũng biết đấy” – Chung đại ca lau lau mồ hôi như có như không trên trán, “Nếu như tôi dám để cho nó chịu nhục chịu khổ ở ngoài thêm mấy ngày thôi, chờ đến khi nó về lại không cần chết tôi à ?”.

“Tùy cậu” – Trình Thiếu Thần nhẹ nhàng gạt tàn thuốc giữa ngón tay, nói băng quơ, “Hai ngày nữa tôi có việc đến chỗ cô ấy đang ở hiện giờ. Thật sự không cần tôi đi đón cô ấy về chứ gì ?”.

“Cần, dĩ nhiên là cần” – Anh cả Chung gằn như mừng phát khóc, xông lên muốn ôm chầm lấy Trình Thiếu Thần, bị anh ta tránh đi, chỉ chụp được bả vai của anh ta, “Người anh em, cậu nhất định phải đưa Tiểu Thần nhà chúng tôi trở về, càng nhanh càng tốt, càng nhanh càng tốt. Cần tôi phối hợp làm gì xin ngài cứ phân phó”.

[Hạ màn sân khấu]

_____(●'ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui [chương 16]

Chương 16 : Thịt lợn tiêm nước rất bình thường.

↳ Lại qua một tháng sau đó, Chung Luyện Thần và Trình Thiệu Dung rốt cuộc đã làm lành với nhau, tính lược một số chi tiết nhỏ bên trong.

[Một vị độc giả ngóng truyện đọc đến đoạn này tức hộc máu]

Khụ khụ, đại khái tình tiết có thể mời đọc [Khách qua đường, vội vã], chương thứ mấy đếm ngược, hơn nữa suy đoán thêm mắm dặm muối một chút, về cơ bản không khác sự thật là mấy đâu.

[Lại một độc giả ngóng truyện tức giận ngất xỉu]

Bọn họ đương nhiên là tốt đẹp, bà ngoại Chung không phải đã nói rồi sao, chỉ cần Trình Thiệu Dung thật sự muốn kết hôn với Chung Luyện Thần thì chần chừ hôn sự này không thể bị phá hỏng được. Đứa con trai thứ ba nhà họ Trình mặt tốt không nhiều, nhưng tuyệt đối nhất ngôn cử đỉnh(1), vả lại còn loại trừ, khắc phục muôn vàn khó khăn, thực hiện xuất sắc mục tiêu tinh thần cách mạng, còn cô con gái nhỏ nhà họ Chung là kiểu miệng hùm gan thỏ, chỉ giỏi phô trương thanh thế, cáo mượn oai hùm. Thế nên kết quả như vậy là đi đâu tất nhiên, là phù hợp với sự phát triển của khoa học cùng sự hài hòa mà xã hội yêu cầu. Over.

(1) Nói lời giữ lời, ý nói người trọng lời hứa

[Nhóm độc giả tức giận đem từ điển mua ở cửa hàng thực phẩm an toàn đến trứng gà không ô nhiễm cùng cà chua sạch ném tới tấp về phía tác giả nào đó]

Cảm ơn, cảm ơn mọi người, mọi người nhiệt tình quá khiến tôi cảm động, mọi người làm sao biết ông xã nhà tôi thích nhất ăn canh cà chua trứng gà vậy ? Những nguyên liệu này có thể tiết kiệm cho tôi rất nhiều tiền đó.

***** Tôi là đường phân cách người của hiệp hội tiêu thụ hôm nay nghỉ phép *****

Hoàng hôn đẹp đẽ, trời chỉ còn lại một ráng vàng, Trình Thiệu Dung nắm tay Chung Luyện Thần đi qua hồ phun nước ở trung tâm quảng trường, làm kinh động đến mấy chú chim bồ câu trắng.

Trình Thiệu Dung chỉ sang bên cạnh hỏi: “Em muốn ăn kẹo bông không ?”.

Chung Luyện Thần: “Em còn trẻ con như vậy sao ?..... Em muốn ăn mút quả!”.

Trình Thiệu Dung đi mua cho cô một bó mút quả, vị gì cũng có, Chung Luyện Thần ăn đến sâu cả răng.

Bên cạnh có hai ông bà tóc hoa râm đang đang tản bộ nhìn hai người bọn họ, lặng lẽ cười nói: “Nhìn xem thằng nhóc đẹp trai này sáng tạo chưa, tặng một bó hoa to bằng mút quả cho bạn gái, nhất định là thằng bé có cuộc sống rất tốt”.

Chung Luyện Thần cắn mút quả đầy bụng nghi hoặc nói: “Cái cô họ Phiêu kia sao đột nhiên trở nên tốt bụng như vậy ? Em cho rằng cô ấy nhất định sẽ nhân cơ hội thêm mắm dặm muối nói xấu hình tượng của hai chúng ta – đặc biệt là thông minh đáng yêu như em, sau đó làm cho câu chuyện rõ ràng rất đẹp đẽ của chúng ta trở thành kịch bản thấp kém và hoang đường đi mua chuộc độc giả lừa tiển. Cô ta đột nhiên thay đổi tính nết, em không thích ứng kịp”.

Trình Thiệu Dung nói: “Thiên hạ làm gì có chuyện dễ dàng như vậy ? Có người nói kịch bản cô ta đã viết xong cả rồi, thế nhưng anh hai trưa nay phái người đưa cho cô ta một tấm chỉ phiếu hai triệu, điều kiện là muốn cô ta hủy bỏ toàn bộ bản thảo đã viết xong. Em cũng biết đấy, nhắc tới đoạn thời gian kia anh hai liên tục bốc hỏa, thằng thưng dùng tiển bịt miệng cô gái này lại”.

Chung Luyện Thần nhỏ giọng chửi một câu “Mẹ nó”, Trình Thiệu Dung nhìn cô một cái, thấy cô đang thề lưởi, vì thế mấy lời chuẩn bị dạy dỗ cô ra đến đầu lưởi rồi liền đem nuốt trở lại.

Chung Luyện Thần nói: “Anh Thiệu Thần đang thỏa hiệp và cúi đầu trước thế lực ác đây mà, anh ấy cũng quá khách khí với cô gái này rồi”.

Trình Thiệu Dung nói: “Anh hai cũng bất đắc dĩ thôi, hao tài tiêu tai mà. Ai biết cái cô họ Phiêu kia một ngày nào đó lại đâm chọc gây xích mích vợ chồng bọn họ bất hòa, hoặc lại muốn gây ra tổn thương hãm hại anh ấy, hơn nữa tình hình của chị dâu bây giờ hơi đặc biệt, anh hai lo rằng..... Thật là kỳ quái, tại sao chị dâu lại thích người họ Phiêu kia nhỉ ? Gần như coi cô ta là tri kỷ của mình. Chị dâu đúng là người phụ nữ có gu thưởng thức.....Aiz, anh hai vì chuyện này mà rất đau đầu.

Chung Luyện Thần nói: “Quyển tiểu thuyết đó không phải cô ta đã viết xong rồi sao ? Kết thúc đã định, muốn thay đổi cũng không được nữa rồi”.

Trình Thiệu Dung thở dài: “Không phải còn có thứ gọi là ‘Phiên ngoại’ sao ? Mấy trăm chữ thôi đã đủ quấy nhiễu khiến cuộc sống sung túc mạnh khỏe của anh ấy biến thành người ngã ngựa đổ. Anh hai rất sợ cô ta, sợ cô ta làm rối loạn tác phẩm”.

Chung Luyện Thần nói: “Nói cũng đúng. Khụ, đưa cô ta chỉ phiếu để làm gì ? Không bằng đem hai triệu đó đổi hết sang tiển xu rồi ném cô ta vào cái hố bẫy người cô ta tự đào, dùng tiển xu chôn cô ta luôn, cả thế giới liền yên bình”.

Trình Thiệu Dung nói: “Cô ta không đến mức tội ác tày trời như vậy mà. Có đi đâu em không cần chỉ điểm từ xa, tránh cho cô ta học theo thói xấu”.

Chung Luyện Thần nghĩ nghĩ: “Thật ra..... Chị Phiêu cũng không phải là người xấu, chỉ là thỉnh thoảng tính khí kỳ lạ. Anh ngẫm lại mà xem, so với mấy người chị An Nhược, cô ấy đối xử với em cũng tốt, về cơ bản là không dẫn dắt em. Huống hồ, cô ấy còn sắp xếp cho em vài tiết mục diễn đôi với anh Thiếu Thần, cô ấy thực sự rất yêu thương em mà.....”.
Trình Thiếu Dung liếc cô một chút: “Như vậy mà em bảo là người tốt? Vậy em lấy lòng anh nhiều vào, sau đó mỗi năm một tuần chúng ta đi bộ đến nhà anh hai, anh với chị dâu nói chuyện phiếm, em có thể quán lấy anh hai rồi”.

Chung Luyện Thần mừng rỡ vô cùng: “Có thật không có thật không?”, sau đó lại ủ rũ, “Vẫn nên bỏ ý định đó đi, anh Thiếu Thần sẽ chán em chết mất”.

Trình Thiếu Dung khẽ hắt hừ, dùng một thanh âm mà Chung Luyện Thần không nghe được lắm bầm: “Chính là muốn anh ấy chán em đến chết luôn”.

***** Tôi là đường phân cách nhà tài trợ cưỡng chế sản xuất kính
*****

Tác giả họ Phiêu biết rõ đạo lý tiền bạc bất nghĩa không thể ở lâu, không thể tham lam độc chiếm, cô ta lấy hai trăm vạn mua một chiếc Phaeton mà cô ta yêu thích bấy lâu [Xe rất xịn nhé, nội dung đáng điệu bên ngoài hoa mỹ giống mốt tác giả, độc giả phải nhớ], rồi đem toàn bộ số tiền còn lại quyên góp cho hội từ thiện dưới tên Trình Già Minh.

Khi cô ấy đắc ý dào dạt lái xe đi hóng gió thì bị mấy độc giả nhận ra được. Độc giả phi xe đuổi theo, vỗ mạnh lên cửa xe của cô quát tháo: “A Phiêu A Phiêu, làm người không nên độc ác như vậy. Tốt xấu gì cô cũng nên dừng lại giải thích một chút chứ, lá thư đó rốt cuộc là như thế nào? Con mèo nhà tôi đã ghen đến nội thương rồi”.

[Mấy độc giả các người không hiểu thế nào là nghệ thuật lưu lại chân tướng à, người ta rất vất vả mới học được thế nào gọi là “Không làm phiên”, làm sao đang tốt đẹp như vậy lại đả kích tôi chứ?]

Được rồi được rồi, vì sức khỏe của các độc giả, đành phải làm cho diễn viên quần chúng có cũng được mà không có cũng không sao Thiệu Tuyên Cận lần thứ hai lên sân khấu [Chân tướng sự thật là do cậu ta tài trợ tác giả nào đó 1kg Chocolate thủ công của Pháp, ăn của người thì há miệng mắc quai mà]

Thiệu Tuyên Cận anh khí phi phạm quần áo trắng thơm lên sân khấu.

Thiệu Tuyên Cận: Chuyện là như vậy. Lúc ở khu vực chấp hành nhiệm vụ, liên quan đến tình hình thời tiết và địa thế, không xác định được nhiều nhân tố lắm, độ nguy hiểm lại rất cao. Vì có thể sẽ có đồng đội của chúng tôi gặp nạn, chúng tôi theo thường lệ mỗi người viết một bức thư, một khi xảy ra bất trắc, đó chính là lời cuối cùng gửi đến người nhà của chúng tôi,

đơn vị sẽ thay chúng tôi gửi đến gia đình. Khi đó trong đầu tôi thoáng hiện lên vô số hồi ức tuổi thơ.....

Tác giả nào đó: Thiếu Căn Căn(2), đi vào trọng tâm đi.

(2) *Đồ mất gốc: Tác giả chơi chữ, dùng từ đồng âm với tên của Thiệu Tuyên Cận.*

少根筋 [Shǎo gēn jīn]: thiếu căn căn

绍巨靳 [Shào gèn jìn]: Thiệu Tuyên Cận

Thiệu Tuyên Cận: Vâng. Chị muốn tôi nói ai hả ? Trình Thiệu Dung.....

A, Trình Thiệu Dung cậu ta viết nhanh nhất, dán phong bì xong cậu ta tìm giấy viết bức thư thứ hai..... Bức này chính là viết cho vợ chưa cưới của cậu ta..... [Thiệu Tuyên Cận có thể tạm dừng ở đây]

Các độc giả phía trên nói: Không phải là di thư sao ? Vì sao lại được gửi đi ?

Thiệu Tuyên Cận: Đầu do tôi kể rất có tâm ý chứ. Mọi người khi viết thư đầu mang vẻ mặt nghiêm túc, giống như là thật sự phải rời xa người nhà, chỉ có Thiệu Dung lúc cậu ta viết bức thư này thì khóe miệng mỉm cười, xuân tình đập dòn, vẻ mặt dâm đãng, sorry xin lỗi, tôi không cố ý đâu, chị Phiêu có thể chứng minh cho trình độ ngữ văn của tôi, thực sự là không tốt mà, có thể tưởng tượng được cậu ta viết nội dung gì, nhất định là tình cảm ngọt ngào như mật..... Sau đó chúng tôi rút khỏi khu thiên tai, những bức thư kia đều được trả lại. Bởi vì Thiệu Dung bị đi đầu động khẩn cấp đến nơi khác nên trước khi đi có dặn tôi giúp cậu ta vứt hết mấy bức thư đi là được rồi.

Các độc giả phối hợp: A—

Thiệu Tuyên Cận: Chúng tôi là anh em, tôi hiểu cậu ta nhất, cái tên này giỏi nhất là nín nhịn, nếu không phải bị bức đến đường cùng, chỉ sợ cả đời cũng không nói được nửa câu tâm tình. Em dâu tôi hiếm khi có thể nghe được một vài lời từ trái tim của cậu ta, tại sao có thể bỏ lỡ cơ hội này được ? Vì lẽ đó tôi rất thông minh đem nguyên si lá thư đã viết xong đó gửi cho em dâu.

Các độc giả nhiệt tình: Anh Thiệu, cậu ba Trình sau khi biết chân tướng có nên anh không ?

Thiệu Tuyên Cận: Chúng tôi là anh em mà. Tục ngữ có câu “Huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo”, có đạo lý nào vì quần áo mà phản bội tay chân không..... Đương nhiên thật là lâu về sau cậu ta mới biết chân tướng, khi đó cậu ta cách xa tôi mười vạn tám ngàn dặm, muốn đánh tôi cũng là chuyện ngoài tầm với nhé..... Có đi đâu nghe đồn cậu ta vốn luôn sống khỏe mạnh gần đây lại có chút bệnh tật, nôn ra ít máu.... Vừa đủ có thể giúp cho thân thể khỏe mạnh, anh em cảm tạ tôi từ tận đáy lòng, cậu ta chỉ là không biết cách biểu đạt tình cảm thôi. Chị Phiêu chị thấy có đúng không ?

Tác giả nào đó: Đã hết giờ! Thiếu Căn Căn, cậu có thể đi được rồi.

Các độc giả: Anh Thiệu, đừng đi, cho chúng em xin chữ kí đã! Anh đẹp trai đi mạnh giỏi nhé, chúng em yêu anh!

Thiệu Tuyên Cận: Chị Phiêu, chúng ta thương lượng một chút có được không ? Tôi có thể tài trợ cho chị 1kg Chocolate Hà Lan..... Thêm 100 bông tulip.....200 bông..... Không có gì, chỉ là một yêu cầu nhỏ nhỏ, vô cùng đơn giản – có thể an bài cho tôi cùng chị gái An Nhược ăn bữa cơm không ? Tôi ngưỡng mộ chị ấy đã lâu. Tôi không cướp đất diễn, tuyệt đối không cướp, không thì nói chuyện cũng được, chỉ nhìn thấy bóng lưng cũng không sao, chỉ cần có thể để tôi gặp chị gái An Nhược là được rồi, đương nhiên nếu như tôi có thể nắm tay chị ấy một lúc, về sau tôi nguyện làm trâu làm ngựa cho bà chị.....

Tác giả nào đó: Cút!

Các độc giả phản nộ rồi.

Độc giả Giáp: Nhổ vào! Mổ tác giả cô coi vậy mà mở miệng là nhục mạ anh hùng kháng chiến(3)! Cô là tội phạm của cả dân tộc.....

(3) Phòng chống động đất, bạn này vừa đi chống động đất sống sót trở về nên được phong anh hùng chống động đất

Độc giả Ất: Cô tác giả thiếu năng này lấy tai họa dân tộc làm đề tài giải trí, nhân phẩm có vấn đề, đạo đức bại hoại.....

Độc giả Bính: Mỗi tình đầu của mỗi tác giả gặp trở ngại, bởi vì cô ta chỉ yêu một người rồi cưới luôn, tâm lý vụn vẹo, cho nên dưới ngòi bút của cô ta mỗi nhân vật đầu có mỗi tình đầu thất bại. Còn nữa, cô ta coi khinh tình yêu, dưới ngòi bút của cô ta không có một nhân vật nào nói chuyện yêu đương một cách đàng hoàng, toàn người mất não. Đúng rồi, nhiều lần cô ta tuyên dương hành vi XXX trước hôn nhân trong tiểu thuyết, cô ta là đồ ba mặt bất chính!

Độc giả Đinh: Ngôn từ của cô ta cằn cỗi, văn vẻ khô khan, tình tiết vô vị, kết cục qua loa có lệ của cô ta hạ thấp đẳng cấp của toàn thể truyện online.....

Độc giả Mậu: Hừ, tác giả cô cho rằng diễn viên quần chúng thì không có tôn nghiêm, không có fans sao ? Nói cho cô biết, chúng tôi đều là fans của anh Thiệu Tuyên Cận, chúng tôi đều là “Tinh bột mì”! Chúng tôi yêu cầu cô phải công khai giải thích!

Độc giả Tuất: Cô ta sẽ phải giả trá đất cho sự ngu dốt của mình.....

Không quan tâm đến cô ta nữa, chúng mình đi an ủi Tiểu Cận Cận đang nhân cách chịu nhục, tâm hồn chịu đau của chúng mình thôi.

.....

Tác giả nào đó xông ra khỏi vòng vây lau mồ hôi nghĩ lại vẫn còn thấy sợ hãi, fan thực sự là một loại sinh vật đáng sợ, chỉ mới mắng Thiếu Căn Căn một câu, cô đã không khác gì kẻ thù chung của nhân dân rồi.

Nếu như các cô ấy biết Thiếu Căn Căn từ nhỏ đến lớn từng chịu vô số trận đòn của cô, chắc bọn họ còn xé xác cô ra nhỉ ?

Ai bảo Thiếu Căn Căn là em họ của cô, lại đặc biệt thích ăn đòn cơ ?

_____(●´ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui [chương 17]

Chương 17 : Qua loa cho sớm xong việc

♣ Hôn lễ và đêm đầu tiên của Chung Luyện Thần đều không được rõ ràng rành mạch.

Vốn dĩ cô đã bàn bạc với Trình Thiếu Dung kỹ lưỡng rồi, phải đợi thêm hai năm nữa mới cử hành hôn lễ. Cô muốn cùng Trình Thiếu Dung hưởng thụ hai năm yêu xa thật vui vẻ.

Trình Thiếu Dung không có ý kiến.

Kết quả.....

Ban đầu chỉ là một buổi tụ họp mà thôi. Bà ngoại đại thọ tám mươi tuổi, mở tiệc tối tại một khách sạn xa hoa, mời rất nhiều anh em, bạn bè thân thiết đến dự tiệc.

Trình Thiếu Dung cũng vừa hay được nghỉ dài hạn.

Buổi chiều có người đến trang điểm cho Chung Luyện Thần. Vì bà ngoại nói muốn để cô ngồi bên cạnh nên nhất định phải thật xinh đẹp.

Người kia trang điểm rất lâu, kiểu tóc cũng được chải cầu kỳ. Chung Luyện Thần cảm thấy hết sức kỳ quái: “Có cần thiết phải long trọng như vậy không?”.

Lại sau đó cho cô mặc lễ phục màu trắng ngà, tầng tầng lớp lớp, xa hoa mỹ lệ. Chung Luyện Thần nói: “Quá khoa trương rồi, cũng không phải tổ chức đám cưới đâu nhé!”.

Sau đó những vị khách mời quần áo là lượt tới dự tiệc. Bà ngoại cười ha hả nói: “Hoan nghênh tới tham gia sinh nhật của bà lão 80 tuổi tôi đây.

Nhưng ngày hôm nay còn có một sự kiện quan trọng hơn đó chính là tiệc mừng hôn lễ của cháu gái bảo bối của tôi Chung Luyện Thần, với một bảo bối khác mà tôi đã nhìn nó lớn lên Trình Thiếu Dung. Đã không thông báo cho các vị sớm, thôi thì coi như dành cho mọi người một niềm vui bất ngờ đi”.

Trong tiếng vỗ tay reo hò của khách mời còn có tiếng bắn pháo hoa khiến khói bay ngập trời che mất biểu tình kinh ngạc của Chung Luyện Thần cùng âm thanh kháng nghị đầy giận dữ.

Toàn hội trường đều là bạn bè thân quen, Chung Luyện Thần không có dũng khí đào hôn, không thể làm gì khác hơn là thể hiện một dáng vẻ hạnh phúc vô biên tựa vào lồng ngực Trình Thiếu Dung.

Ngoài mặt cô cười khanh khách, nhưng khẩu khí thì nghiêng răng nghiêng lợi: “Trình Thiếu Dung, anh chết chắc rồi”.

Trình Thiếu Dung vẻ mặt vô tội: “Anh cũng không biết sao lại thế này mà”. Trong phòng nghỉ.

Chung Luyện Thần: “Vì sao hôm nay là ngày kết hôn của con mà con lại không biết?”.

Dì: “Ai da, ngại quá, quên không thông báo cho hai đứa các con”.

Chung Luyện Thần: “Nhưng bọn con còn chưa đăng ký kết hôn mà?”.

Cô: “May là khách mời đầu không biết, ngày mai mau đi làm bù”.

Chung Luyện Thần: “Abab.....”.

Thím: “Cdcđ.....”.

Chung Luyện Thần: “Efef.....”.

Dì: “ghgh.....”.

Tóm lại, Chung Luyện Thần không có cửa khiếu nại, cứ như vậy không hiểu ra sao đã bị lừa cưới rồi.

_____ ๖ E๖ N๖ D _____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui [phiên ngoại 1]

[Phiêu A Phiêu A Phiêu 7+1 tin tức bên lề]

Đặc biệt đưa tin start

[**Một**] Trách nhiệm chó má của nghề nghiệp thiếu tính rèn luyện hằng ngày
Phía trước là phóng viên nghiệp dư đặc phái Thiệu Tuyên Cận:

Thân là những chiến hữu thân quen của Trình Thiệu Dung như chúng tôi
thật ra từ lâu đã nghi ngờ đến tận cùng vấn đề của Trình Thiệu Dung và
Chung Luyện Thân bắt đầu như thế nào.

Trước đây cậu ta cũng tình cờ nhắc đến tên Tiểu Chung, có đi đâu chỉ là bạn
chơi thân từ nhỏ đến lớn, cũng gần như là em gái, nhìn không giống đôi
tình nhân một chút nào. Làm sao đột nhiên đã trở thành vợ chưa cưới
được. Nghi ngờ quá.

Hơn nữa không phải Thiệu Dung vẫn ở bên cô gái tên Tưởng Duy đã
nhiều năm rồi sao? Tuy rằng cậu ta cũng rất ít khi nhắc đến.

Chẳng qua cái miệng của Thiệu Dung ngậm chặt quá, mấy người chúng tôi
dùng vũ lực đả kích, dùng sắc đẹp dụ hoặc, luân phiên thay nhau ép buộc
mất mấy tháng trời mà vẫn không moi ra được lời nào.

Thôi bỏ đi, nếu trên thế giới đã có nhiều bí ẩn chưa được giải đáp như vậy
rồi thì thêm một đi đâu nữa cũng không sao.

Tôi sẽ không lãng phí tế bào não quý giá nữa.

Cái gì? Nói về hiện trường lễ cưới hả? A, có đây.

Thật ra cũng không có gì hay ho, không khác so với các lễ cưới khác là
bao.

Chỉ là sang trọng xa hoa hơn chút, vì hai nhà bọn họ đều có tiền mà.

Cô dâu chú rể so với người bình thường thì hấp dẫn hơn chút.

Đồ ăn ở tiệc cưới cũng ngon hơn chút.

Đúng rồi, tôi nghe được mấy đoạn hội thoại:

Bà nội Thiệu Dung nói: “Chúng ta cuối cùng cũng chân chính trở thành
người một nhà rồi. Chỉ là cứ lừa chúng nó như thế liệu chúng nó có bắn
ngược trở lại(1) không”.

(1) Ý bà là trở mặt

Bà ngoại Tiểu Chung nói: “Hai đứa chúng nó đều thật thà, bắn ngược cũng
chẳng có bao nhiêu lực đạo”.

Mẹ Thiệu Dung và mẹ Tiểu Chung nói: “Dù sao thế này cũng tốt hơn
chúng con ngày ngày phải nếm mùi lo lắng đề phòng, chỉ sợ đêm dài lắm

mộng thôi”.

Ồ, xảy ra chuyện gì thế này ? Nghe không hiểu.

Thiếu Dung và Tiểu Chung còn đang ở bên ngoài tranh cãi náo loạn.

Tiểu Chung nói: “Anh hãy th ề với trời chuyện ngày hôm nay không liên quan gì đến anh đi”.

Thiếu Dung nói: “Em còn thấy chưa đủ à, đây là lần thứ ba rồi đấy”.

Tiểu Chung nói: “Anh th ề một lần nữa đi, hôm nay nếu anh dám nói dối, cả đời này anh sẽ bị em bắt nạt áp bức nô dịch ngược đãi!”.

Thiếu Dung nói: “Chuyện này mà cũng phải th ề sao ? Bất kể anh có nói dối hay không thì vẫn phải chịu kết cục này thôi”.

Ha ha ha. Có đi ầu nghe vẫn không hiểu.

Đúng rồi, trong hôn lễ tôi gặp một cô bé cực kì khả ái xinh đẹp, quả thực chính là hóa thân của thiên th ần mà.

Thiên th ần bé nhỏ kéo kéo quần tôi nói: “Chú gì mặc quần phục ơi, chú đẹp trai thật đấy, cháu thích chú”.

Tôi thụ sủng nhược kinh(2): “Thật sao ?”.

(2) *Được sủng ái mà kinh sợ*

Thiên th ần bé nhỏ khẽ cười: “Chú có bạn gái chưa ạ ?”.

Tôi nói: “Chưa có”.

Thiên th ần bé nhỏ cười lên lộ lúm đ ồng tiền như hoa: “Cháu giới thiệu cho chú một người được không ạ ?”.

Tôi nói: “Được. Ở đâu nào ?”.

Thiên th ần bé nhỏ chỉ chỉ vào mũi mình: “Chính là cháu nè. Trước khi cháu lớn lên, chú nhất định không được yêu ai, biết không ? Chú phải chờ cháu lớn lên”.

Tôi nói: “Chuyện này, chuyện này.... Cháu nói đùa đúng không”.

Thiên th ần bé nhỏ bi ba bi bô: “Vừa nãy chú đã đ ồng ý với cháu rồi, nam tử hán đại trượng phu nói lời phải giữ lời, chúng ta ngoắc tay. Nếu như chú làm chuyện có lỗi với cháu, mũi của chú sẽ dài như cái vòi voi. À, cháu tên là Trình Thiển Ngữ, chú tên là gì ạ ?”.

Đây mà là thiên th ần bé nhỏ à, là ác quỷ bé nhỏ thì có. Lời thoại của mấy phim truyền hình vớ vẩn quả thực là phá hỏng nụ hoa của Tổ quốc rồi. Tôi muốn viết thư kháng nghị Tổng cục Điện ảnh!

Để tôi nghĩ xem trong hôn lễ còn có chuyện gì. A a, tôi làm sao có thể quên được chuyện này, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy tình nhân trong mộng, chị dâu An Nhược, hình mẫu bạn gái và vợ trong lòng tôi từ nhỏ đến lớn chính là dáng vẻ như chị ấy. Để tôi nghĩ xem phải hình dung như thế nào.....

Aiz, tôi rất hối hận vì đã không học tốt môn ngữ văn..... Ừ, chị ấy nhú mày tr ần tư thanh lệ như hoa mai, lẳng lẳng nhìn chăm chú lại tao nhã như hoa sen, mỉm cười đi ền đạm nhẹ nhàng như hoa cúc, sóng mắt lưu chuyển

ki ầu diễm như hoa đào..... một người phụ nữ nữ tính biết bao, tại sao trước đây tôi chưa từng gặp được chứ.....

[Lời của biên tập: Các ý kiến trên không đại diện cho quan điểm của tòa báo, lời của phóng viên nghiệp dư thiếu tố chất không đại biểu cho tố chất của tòa báo]

_____(●'ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui [phiên ngoại 2]

[Phiêu A Phiêu A Phiêu 7+1 tin tức bên lề]

[Hai] Chuyên gia nghe trộm

Nội dung phía dưới trích từ bản báo cáo nghe trộm của chuyên gia XXX dựa theo nội dung đã chỉnh sửa được ghi lại từ máy quay phim siêu nhỏ cài tại chỗ nào đó trong phòng tân hôn của đôi trẻ [Đáng ghét, tại sao cả đêm không bật đèn hả].

23:10

Trình Thiệu Dung [Từ giờ trở đi gọi tắt là Dung]: Tiểu Thần em có định ngủ không hả.

Chung Luyện Thần [Từ giờ trở đi gọi tắt là Luyện]: Xem nốt bộ phim hoạt hình này rồi ngủ, buồn cười lắm, anh cũng đến xem đi.

23:39

Luyện: Em buồn ngủ.

Dung: Em nằm bên nào ?

Luyện: Hả ?

Dung: Bên trái hay bên phải ?

Luyện: Không biết. Trước khi em toàn nằm giữa thôi.

Dung: .....

23:49

Luyện: Sao anh cần cổ em ?

Dung: .....

Luyện: Ha ha ha, buồn chết em.

Dung:.....

Luyện: Này, đừng sờ vào eo em, buồn..... Bụng cũng không được sờ..... Đừng đụng vào chân em, ha ha, buồn chết rồi..... A, sao anh lại cần đầu ngón chân em ?

Dung:.....

Luyện: .....A.....Đau..... Trình Thiệu Dung anh là đồ khốn nạn.

Dung: .....

Luyện: Trên sách đầu là gạt người. Vì sao lần thứ hai vẫn còn đau như vậy.....Ô ô.....

Dung: Một lát sẽ hết, một lát.....

Rất nhiều cái “Một lát” về sau.....

Luyện: Ô ô.....”Một lát” dài thật đấy.

Rạng sáng 2:10

[Thật tốt quá, rèm cửa sổ kéo không kín, có ít nhiều ánh trăng len lỏi chiếu vào]

Chung Luyện Thần trong mơ vườn mình, đứng vào một thứ, lâu bà lâu bà: “Thật đáng ghét, cái gì vậy”, cô đá về phía sau một cước, lại lật nghiêng sang một hướng khác, liền đứng phải mép giường.

“Mẹ ơi, sao giường lại nhỏ như vậy, con suýt nữa thì ngã rồi” – Chung Luyện Thần vừa kêu than một tiếng đã bị ai đó ôm eo kéo trở lại giữa giường.

Aaaaa, hóa ra là có chuyện như vậy.

Chung Luyện Thần ngượng ngùng nói: “Anh cũng lạ giường à? Sao đã tỉnh rồi?”.

Trình Thiệu Dung mơ mơ hồ hồ nói: “Đang ngủ ngon giấc bị ai đó đá tỉnh”.

2:20

Thần: Tiểu Dung à, anh ngủ chưa?

Dung: Chưa.

Thần: Em hỏi anh một chuyện được không? Anh phải thành thật trả lời đây.

Dung: Được.

Thần: Chúng ta..... Lần đầu tiên của chúng ta, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Dung: Hả?

Thần: Rốt cuộc là ai chủ động trước?

Dung: Không biết, chuyện trước đó cũng không nhớ rõ, chỉ biết khi tỉnh lại đã như vậy rồi.

Thần: Ô ô..... Anh có nhớ không? Tại sao cái gì anh cũng không biết, anh bỗng thường lần đầu tiên của em đi.....

[Chuyên gia nghe trộm tốt bụng nhắc nhở: Uống rượu trăm ngàn lần uống với số lượng vừa phải thôi]

____(●´ω`●)____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui [phiên ngoại 3]

[Phiêu A Phiêu A Phiêu 7+1 tin tức bên lề]

[Ba] Hai, ba chuyện của Chung Luyện Thần sau khi cưới

A, Ép buộc thổ lộ

Luyện: Trình Thiệu Dung, chúng mình đặt tên cho con là “Trình Ái Luyện” được không ?

Dung: Em có r ồi ?

Luyện: Chưa có. Nghĩ trước thôi.

Dung: Tên gì mà t ần thường thế.

Luyện: T ần thường chỗ nào ? Ái “Luyện”.... có rất nhiều ý nghĩa mà.

Dung: Tên của cô có chữ “Ái”, tên em có chữ “Luyện”, nhà anh không cho phép đặt tên trùng với tên người lớn.

Luyện: Tóm lại chính là anh không yêu em!

Dung: Ôi, lại nữa r ồi.

Luyện: Anh không yêu em! Hu hu hu.

Dung: Tại sao anh có thể không yêu em được ?

Luyện: Anh yêu em đến mức nào ?

Dung: Em muốn anh yêu em đến mức nào thì anh yêu em đến mức đó.

Luyện: Yêu em rất mất giá à ? Sao anh tính toán chi li như vậy, nhiều thêm một tí cũng không chịu cho.

Dung: A, nhiều đến mức này đi. Anh yêu em đến chết đi sống lại, đến tận khi biển cạn đá mòn, cùng trời cuối đất.

Luyện: Ừm, thế còn tạm được.

Dung: Em làm ơn lấy giúp anh cốc sô đa với.

Luyện: Anh làm sao thế ?

Dung: Dạ dày anh khó chịu, cần trung hòa một chút.

B, Kể xúi giục

Vào một năm nào đó, Chung Luyện Thần và Trình Thiệu Ngữ cùng nhau xem ảnh cưới của cô.

Trình Thiệu Ngữ: “Thím ơi, áo cưới màu trắng đẹp quá”.

Chung Luyện Thần: “Đợi A Ngu lớn lên là có thể mặc áo cưới kết hôn r ồi”.

Trình Thiệu Ngữ: “Cháu muốn kết hôn mười l ần! Như vậy cháu có thể có mười cái áo cưới r ồi!”.

Chung Luyện Th ần: “Cháu định kết hôn mười l ần với một người hay là mười người khác nhau ?”.

Trình Thiển Ng ữ: “Cháu chưa nghĩ tới. Thím thấy cách nào thì tốt hơn ?”.

Chung Luyện Th ần: “Tất nhiên cưới mười người khác nhau là tốt nhất! Phụ nữ chúng ta thời khắc thanh xuân tươi đẹp như vậy, lại dành cả cuộc đời cho một người đàn ông, thật quá đáng thương r ồi!”

Trình Thiển Ng ữ: “Cháu hiểu r ồi thím ạ. Cháu sẽ cố gắng bù đắp những tiếc nuối của thím”.

C, Vừa ăn cắp vừa la làng

Chung Luyện Th ần gọi điện thoại cho anh họ cả: “Anh Khải, Trình Thiều Dung anh ta bắt nạt em!”.

Anh họ cả: “Thiều Dung đáng thương, hiềm hoi lắm mới có một dịp nghỉ phép mà cũng không được thanh nhàn”.

.....

Chung Luyện Th ần gọi điện thoại cho anh họ ba: “Anh Lỗi, Trình Thiều Dung anh ta bắt nạt em!”.

Anh họ ba: “Ha ha, Thiều Dung nhường em mà em vẫn đấu không lại nó. Em thật vô dụng mà”.

.....

Chung Luyện Th ần đành phải gọi điện thoại cho Trình Thiều Th ần. Chỉ có lúc này cô mới tin tưởng, người cùng vai phải lứa thương cô nhất, là anh hai của Trình Thiều Dung, giờ cũng là anh hai của cô, bởi vì chỉ có anh ấy chưa bao giờ giống như hai con người xấu xa trước đó cạnh khoe cô lại còn đứng v ề phía Trình Thiều Dung.

“Anh Thiều Th ần, Trình Thiều Dung anh ta bắt nạt em!”.

“A, thật thế à”.

“Anh Thiều Th ần báo thù cho em đi!”

“Ừm. Em muốn làm gì ?”.

“Rút gân anh ta, lột da anh ta!”.

“Độ khó quá cao, thôi em tự mình ra tay đi”.

“Hu hu, anh Thiều Th ần anh đã hứa với em r ồi cơ mà, bất kể là ai sai thì anh vẫn ủng hộ em”.

“Anh chỉ ủng hộ v ề mặt tinh th ần thôi”.

_____(●´ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui [Lời cuối sách]

[Phiêu A Phiêu A Phiêu 7+1 tin tức bên lề]

Đặc biệt đưa tin

End

Lời cuối sách:

Tờ báo vô danh bất lương, ngu ồn tin quỷ quái, mọi người đều muốn biết hành động của bạn học Chung Luyện Thần, cầu xin tin tức chính xác có bản quyền đảng hoàng, ví dụ như phía dưới đây]

Sau lễ cưới Chung Luyện Thần không hề chạy loạn khắp thế giới. Ông ngoại và bà ngoại của cô, ông nội và bà nội của Trình Thiệu Dung cùng cha mẹ chồng của cô ở ba thành phố khác nhau, cô thay phiên sống cùng bọn họ ở ba thành phố, như thể là món bảo bối bị bọn họ tranh cướp.

Phần lớn thời gian của cô giành cho sự nghiệp làm từ thiện, đồng thời bảo vệ người già, phụ nữ và trẻ em bị tra tấn hành hạ, cũng vì những chú chó con, mèo con và nhím con bị vứt bỏ tại các góc phố mà ra tay cứu trợ.

Thỉnh thoảng viết mấy bài văn được đăng lên báo, nhận được phản hồi rất tốt, thêm vào đó có mấy người bên bộ văn hóa biết rõ bối cảnh của cô, hâm mộ cô đã lâu, thêm mắm dặm muối thay cô tâng bốc một phen, Chung Luyện Thần nhanh chóng trở thành người phụ nữ kiểu mẫu với tài trí cao quý thần bí xinh đẹp tao nhã lại còn hào hiệp thiện lương.

Hai tác phẩm văn học tự thuật nổi tiếng nhất của cô là [Ngôn tình đô thị gương vỡ lại lành—tìm đường sống trong chỗ chết], cùng với tư liệu sống cô tự mình trải qua [Bàn luận về tính khả thi của tình bạn và tình thân thanh mai trúc mã phát triển thành tình yêu], đều là cô lấy cảm hứng dựa trên những trải nghiệm của mình cùng người thân, hai bài viết này đăng đàn giống như ném một hòn đá xuống mặt hồ phẳng lặng vậy, tạo nên nhiều luồng phản ứng trái ngược, dẫn tới những cuộc thảo luận rộng rãi.

Về sau có một tác giả mạng bất lương đạo văn của cô, đem hai tác phẩm văn phong vô hạn của cô thêm muối lẫn các chất phụ gia, thuốc khử trùng khác, cuối cùng lại xuất bản ra hai tập truyện tẻ nhạt, một quyển tên là [Khách qua đường, vội vã], một quyển khác tên là [Mua dây buộc mình].

Theo độc giả nhiệt tình tiết lộ, hai quyển sách mập mờ này nhiễm melamine vượt quá mức quy định của pháp luật, rất nhiều độc giả sau khi đọc xong sinh ra các loại phản ứng xấu.

[Câu chuyện kết thúc]

_____(●´ω`●)_____

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan

Ma xui [Trích đoạn]

Đây là những phần đoạn trích có Chung Luyện Thần và Trình Thiệu Dung xuất hiện trong tiểu thuyết Khách qua đường, vôi vãi – bản dịch của nhà xuất bản Cẩm Phong Books. Phần trích dẫn này chưa được sự đồng ý của nhà xuất bản.

1.

↳ Khách sạn tuyển một loạt nhân viên, toàn là những gương mặt mới. Có một cô gái khiến cô chú ý, dáng vẻ đoan trang thanh tú, xinh đẹp thanh mảnh, ánh mắt lạnh lợi, nhưng làm việc không được tốt cho lắm, lúc bày bàn ăn, quét dọn phòng của khách, chân tay luống cuống, loạn hết cả lên. Thẩm An Nhược đến gần nhìn thẻ nhân viên tạm thời trên người cô bé, Chung Luyện Thần. Mười ngón tay mảnh dẻ trắng nõn cho thấy rõ ràng là một cô gái được nuông chiều.

“Dung mạo, phong cách của Chung Luyện Thần đều tốt, vì sao không để cô ấy thực tập ở chỗ tiếp tân?” Thẩm An Nhược nói với quản lý Chu.

“Là do chủ tịch sắp xếp, hình như là người của đối tác bên kia. Có lẽ muốn viết báo cáo đi đâu tra khảo sát, tự trải nghiệm cuộc sống ở đây, cũng không lâu đâu.” Quản lý Chu chậm rãi nói, vì thế Thẩm An Nhược không hỏi nhiều thêm nữa.

Quả nhiên là một vị đại tiểu thư, lại ở chỗ này mà diễn vai Lọ Lem, cô bé và Trình Thiệu Thần đều thật đúng là thiên tài.

Chung Luyện Thần thì thoảng gặp cô, luôn tươi cười rạng rỡ gọi cô là “trợ lý Thẩm”, chốc chốc lại xin cô chỉ dạy vài vấn đề, cực kỳ khiêm tốn, nhưng trong mắt không giấu nổi vẻ quan sát đầy hiếu kỳ với cô.

Sau khi Trình Thiệu Thần trở về, khi bọn họ đang đi nghỉ cuối tuần ở một nơi rất yên bình vắng vẻ, thì gặp Chung Luyện Thần toàn thân ướt nhẹp, quần một chiếc khăn lông to sụ bên bể bơi.

“Anh Thiệu Thần, chị An Nhược.” Chung Luyện Thần tươi cười ngọt ngào, thay đổi xưng hô cũng nhanh thật.

“Đây là Chung Luyện Thần... con gái bạn thân của bố anh.” Lúc Trình Thiệu Thần giới thiệu cô bé, rất khó mới nhận thấy anh hơi khựng lại một chút.

“Chị An Nhược, chị không bơi à?”

“Chị là con vịt cạn, nước sâu quá một mét là choáng rã.”

“Vây em đi đây.”

Thẩm An Nhược ngồi dưới ô che nắng uống nước ép hoa quả, Trình Thiệu Thần và Chung Luyện Thần nói chuyện cách đó không xa. Bọn họ không chủ tâm hạ thấp giọng, người trong bể bơi rất ít, vì thế cô có thể nghe thấy rất rõ ràng.

“Tiểu Luyện, sao em vẫn còn ở đây thế? Chơi đủ rồi thì mau về chỗ cha em đi, đừng ở chỗ này gây phiền phức.”

“Thầy Thiệu Thần, em ở đây tự lực cánh sinh, chẳng làm gì phiền anh cả.”

“Em đi đến đâu thì phiền phức đến đó. Em ghét ai thì đi hại người ta đi.”

“Anh đoán đúng rồi, em đến đây hại anh đấy.” Nói xong nghiêng người, cứ như vậy rơi vào trong hồ bơi.

“Cô bé bơi rất giỏi.” Sau đó Thẩm An Nhược nói với Trình Thiệu Thần.

“Trong mắt em tất cả những ai có kỹ thuật tốt đều được coi là bơi giỏi và giỏi hơn em” Trình Thiệu Thần hoàn toàn không nhìn vào bể bơi, “Con bé mỗi ngày đều ở Hoa Áo, em từng gặp nó rồi à?”

“Gặp rồi, rất cố gắng, rất chăm chỉ.”

“Em tránh xa nó một chút, con bé khó chơi lắm.”

Hai người nói chuyện câu được câu chăng, Thẩm An Nhược uống hết ly nước hoa quả chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên cứng đờ cả người, giọng hơi run rẩy: “Anh có để ý thấy con bé đã rất lâu không trồi lên mặt nước rồi không?”

Cô còn chưa dứt lời, Trình Thiệu Thần đã nhảy xuống nước.

Lát sau Trình Thiệu Thần mặt mày vô cảm căng thẳng, cả người ướt sũng. Chung Luyện Thần đứng một bên cười ngặt nghẽo: “Em có kêu cứu gì đâu, tự anh muốn nhảy xuống mà. Anh Thiệu Thần, em cảm động quá, hóa ra anh quan tâm em như thế cơ đấy. Em còn tưởng anh chỉ mong sao em chết đuối luôn.”

“Im miệng đi.”

“Em còn không bức thì anh bức cái gì nào. Hôm nay suýt nữa em có thể phá kỷ lục nín thở của mình, tại anh phá ngang đấy.”

“Chung Luyện Thần, anh nói, em không được phép cãi lại.”

Buổi trưa, ba người bọn họ cùng nhau dùng bữa, Tiểu Luyện không dám lộn xộn nữa, im lặng ngoan ngoãn. Trình Thiệu Thần ra ngoài nhận điện thoại, cô bé nhân cơ hội nói chuyện linh tinh với Thẩm An Nhược, cũng không có gì quan trọng.

“Vì sao gọi em là Tiểu Luyện? Nên gọi là Tiểu Thần mới đúng chứ?”

“Mọi người đều gọi em là Tiểu Thần. Nhưng anh Thiệu Thần không thích chữ cuối trong tên em vì phát âm giống tên anh ấy, chỉ có anh

ấy gọi em là Tiểu Luyện thôi.”

.....❀ _ ❀.....

2.

❧ Trước khi bọn họ rời đi, Thẩm An Nhược vào nhà vệ sinh. Tầng một nhiều người, cô bèn lên tầng hai, lúc ra ngoài nghe thấy có người cúi đầu nói điện thoại trên hành lang. Bởi không có ai khác, nên cực kì yên tĩnh.

“Con không làm đâu, con chưa chơi đã mà. Cái gì? Hai nhà biết rõ lẫn nhau? Đừng mượn cái cớ này để con làm vật hi sinh trao đổi lợi ích của mọi người nữa. Anh ấy cũng thật sự không thích con, chỉ coi con như em gái thôi.”

Đó là lối cắt, Thẩm An Nhược không tránh được, mà đi đến gần thì lại gặp phải Chung Luyện Thần, chỉ đành cười cười. Chung Luyện Thần nhìn thấy cô, cũng cười rạng rỡ, nhưng hình như ít nhiều không thoải mái lắm.

.....❀ _ ❀.....

3.

❧ Trình Thiệu Thần đi chưa được mấy hôm, Chung Luyện Thần cũng chào tạm biệt cô, nói muốn ra ngoài chơi. Thẩm An Nhược có ấn tượng khá tốt với cô gái nhỏ hơn mình vài tuổi này. Hiếm có người nào gia thế tốt lại không bị chiêu chuộng sinh hư, đối với cô rất khách sáo và lễ phép, chỉ là cố gắng giữ khoảng cách với cô.

“Nếu chị không chắc chắn một người con trai có thích mình không, nhưng anh ta đối xử với chị rất tốt, chị sẽ lấy anh ta chứ?” Lúc rời đi, Chung Luyện Thần hỏi cô.

“Kết hôn là do duyên phận, nghĩ nhiều cũng không thể quyết định được đâu.”

“Nhưng nếu như chị rất thích anh ấy? Chị có cam chịu không?”

“Chị không biết.”

Lần này Trình Thiệu Thần đi công tác rất lâu, có tối gọi điện cho cô:

“Những ngày tháng không có người làm phiền em, có phải vô cùng thoải mái, tự do tự tại không?”

“Không đến mức đó nhưng cũng không tẻ. Giờ anh đang ở đâu?”

“Hôm nay vừa tới Hàng Châu.”

“Chung Luyện Thần cũng ở đó, chắc anh biết rồi nhỉ?”

“Biết rồi, anh gặp cô ấy rồi.” Anh thở dài ở đầu dây bên kia.

.....❀ _ ❀.....

4.

❧ Thẩm An Nhược thuê một căn phòng của ngư dân, hằng ngày đều dành phần lớn thời gian để ngắm biển. Không có khu công nghiệp, nước biển và bầu trời đều xanh biếc, không nhiễm khói bụi như ở thành phố. Cô

sống thoải mái, tự do, lại khỏe mạnh, như người đang tu hành. Năm ngày công thêm hai ngày cuối tu ần, cô có thể ở đây trọn vẹn một tu ần li ần. Nhưng những ngày nhàn nhã ấy còn chưa qua trọn vẹn được hai ngày, trên đảo đã có thêm một vị khách không mời mà đến, là Chung Luyện Th ần, nhìn thấy cô còn làm ra vẻ ngạc nhiên: “A, chị An Nhược, sao lại trùng hợp thế nhỉ, chị cũng ở đây à.”

Vốn dĩ nơi cô ở đã đầy khách, nhưng Chung tiểu thư vừa đến, người khách phòng bên li ần lập tức chuyển đi, rõ ràng người đó đã nói muốn ở hai tu ần. Thật là có tiền mua tiên cũng được.

“Em không quen với cuộc sống ở đây, ở gần chị một chút cho có cảm giác an toàn.”

Cô bé bảo mình đến đây du lịch ngắm cảnh, thực ra như là đến giám sát Thẩm An Nhược thì đúng hơn, lúc nào cũng không cách cô quá mười mét, đã vậy khi nói chuyện còn giả bộ tình cờ nhắc đến Trình Thiệu Th ần.

“Đạo này anh Thiệu Th ần bận lắm, chị Đàm Phân nói có lúc anh ấy còn ngủ ở công ty.”

“Bệnh dạ dày của anh Thiệu Th ần lại tái phát rồi, có vẻ rất nặng, nhưng anh ấy không đi bệnh viện, cũng không uống thuốc.”

“Tâm trạng anh ấy không tốt, thậm chí còn hung dữ với em hơn trước nhiều.”

“Anh ấy có vẻ g ầy đi.”

Cứ mỗi giờ cô bé lại nhắc đến tên Trình Thiệu Th ần một lần, Thẩm An Nhược bị cô bé làm cho đau cả đầu.

Ngày tiếp theo, cô lại càng đau đầu hơn, vì Trình Thiệu Dung cũng đến, đáng vẻ vội vã, cả người đầy bụi đường mệt mỏi, quần phục vẫn còn mặc trên người.

“Chị dâu.” Cậu chàng khách sáo gọi Thẩm An Nhược, thấy thái độ của cô không tự nhiên, li ần gãi đầu cười ngượng ngùng: “Thói quen rồi, không sửa được.” Trình Thiệu Dung có vài phần giống Trình Thiệu Th ần, khuôn mặt chính trực nghiêm nghị, so với bộ dạng chính tà khó phân, biến ảo khôn lường của Trình Thiệu Th ần thì anh tuấn uy vũ trung hậu hơn nhiều.

Chung Luyện Th ần thấy cậu ta bèn quay đầu định đi, Trình Thiệu Dung kéo tay lại li ần bị Chung Luyện Th ần hất ra: “Cút đi, đừng có làm phiền tôi.”

Thẩm An Nhược nhanh chóng lánh đi.

Đôi oan gia này đụng đầu nhau, kỳ nghỉ thanh tịnh như tu hành của cô coi như đi tong, không nghĩ là lại được thưởng thức truy ền hình trực tiếp đôi nam nữ hủy hôn cãi nhau.

.....

“Nhìn theo góc độ của Đảng và nhân dân, em cũng nên khách sáo với anh hùng vừa trở về từ Tứ Xuyên chút chứ.” Thấy Trình Thiệu Dung nhìn nhục chịu khổ, Thẩm An Nhược không nổi lòng đứng ngoài nhìn.

“Em đã nương tay với anh ta rồi đấy, nếu không chị tưởng anh ta còn toàn thân ở lại trên đảo hay sao?” Giọng Chung Luyện Thần đằng đằng sát khí.

“Thiệu Dung có vẻ rất trung hậu thật thà, xuất thân từ trong gia đình ấy, tính cách như cây ấy càng hiếm hơn.”

“Phải rồi, anh ta trung hậu thật thà chết đi được ấy, lúc ngủ còn lẩm bẩm tên bạn gái cũ, trong ví còn để ảnh mối tình đầu. Bọn đàn ông chẳng có ai tốt cả.”

Thẩm An Nhược khổ sở nhin cười.

Buổi tối cô tản bộ trở về, đúng lúc nghe thấy phần cuối của cuộc chiến.

“Muốn đánh muốn chửi tùy em, nhưng chúng ta về nhà ăn cơm có được không? Sao em không thể để anh giữ thể diện trước mặt chị dâu của anh vậy, em muốn hại anh sau này không còn mặt mũi nào gặp chị ấy sao.”

“Đồ khốn, anh còn mặt mũi nói điều kiện với tôi hả. À tôi quên mất, anh yêu thầm chị An Nhược không phải mới chỉ một hai năm nhỉ.”

“Chung Luyện Thần, sao em lại ngậm máu phun người thế hả.”

“Là ai lúc đầu rất phấn khích nói với tôi, cô dâu của anh trai anh hoàn toàn phù hợp với hình tượng người vợ trong lòng anh hả.”

“Em vẫn còn yêu thầm anh họ của anh đấy thôi, em yêu thầm mười năm rồi, còn khóc lóc ăn cơm kiên quyết đòi đổi cái tên này để đánh tiếng cho anh ấy, đừng tưởng anh không biết. Em đáng thương thật, anh họ anh hoàn toàn chẳng đón nhận tình cảm của em.”

“Trình Thiệu Dung, anh nhảy xuống biển chết đi.”

Sau đó vang lên tiếng động gì đó mơ hồ, không biết là động tay hay động khẩu rồi.

*Câu chuyện đến đây là thật sự kết thúc ^O^*

Cảm ơn các bạn vì đã đồng hành cùng chúng tớ!!!

Share this:

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
-

Thích bài này:

Thích Đang tải...

Có liên quan